

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 34

Dijous, 10 de febrer de 2005

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 42

Í N D E X

Proposició de llei

de supressió del gravamen autonòmic en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs (presa en consideració) (tram. 202-00025/07) (p. 3)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 300-00928/07) (p. 11)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00930/07) (p. 16)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les beques (tram. 300-00929/07) (p. 21)

Interpellació

al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 300-00931/07) (p. 25)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 302-00096/07) (p. 30)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 302-00097/07) (p. 33)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre l'actualitat política (tram. 317-00102/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00098/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre el primer Congrés del Món Rural i les seves resolucions (tram. 317-00099/07) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre el fet que el Govern de l'Estat no faci públiques les balances fiscals de Catalunya i de les altres comunitats autònomes (tram. 317-00100/07) (p. 41)

al president de la Generalitat sobre els esdeveniments que s'han produït els darrers dies (tram. 317-00101/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre les iniciatives que pensa impulsar per a la formació del personal penitenciari (tram. 310-00174/07) (p. 43)

→

al Consell Executiu sobre les iniciatives de desenvolupament del dret civil català
(tram. 310-00175/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el conveni signat amb les Nacions Unides per a posar en marxa a Barcelona
un centre de treball que analitzi la interrelació entre la seguretat, la convivència i la diversitat cultural
(tram. 310-00182/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre l'avançament del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos
d'Esquadra (tram. 310-00183/07) (p. 47)

al Consell Executiu sobre el motiu pel qual ha eliminat el Dia de la Justícia Catalana
(tram. 310-00185/07) (p. 48)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes
(tram. 302-00098/07) (p. 49)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa
a la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 302-00099/07) (p. 53)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 42

La sessió s'obre a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i els lletrats Sr. Pau i Vall i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen el conseller de Relacions Institucionals i Participació, el conseller de Justícia, les conselleres d'Educació i de Salut, i els consellers de Comerç, Turisme i Consum, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de supressió del gravamen autonòmic en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs (tram. 202-00025/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació de la presa en consideració.
2. Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 300-00928/07). Sr. Joan López Alegre, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
3. Interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00930/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre les beques (tram. 300-00929/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 300-00931/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
6. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 302-00096/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 302-00097/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes (tram. 302-00098/07). Sra. Pilar Dellunde i Clavé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental (tram. 302-00099/07). Sr. Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
10. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Bon dia, senyores diputades, senyors diputats. La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Proposició de llei de supressió del gravamen autonòmic en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs (presa en consideració) (tram. 202-00025/07)

El primer punt del l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de supressió del gravamen autonòmic en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs. Té la paraula per presentar-la, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable diputat senyor Antoni Fernández Teixidó.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, discutim un cop més en aquesta cambra una proposta que pretén suprimir el gravamen autonòmic en l'impost sobre les vendes minoristes de determinats hidrocarburs. No és la primera vegada que discutim aquesta qüestió i, com aclariré al final de la meua intervenció, no serà l'última; tindrem l'oportunitat, durant tot el període de legislatura, d'anar parlant d'aquesta qüestió. Espero poder fonamentar per què seguirem parlant d'aquesta qüestió durant tota la legislatura.

Només una consideració al marge abans d'entrar en el detall, no? Avui tenim un ordre del dia –que, per cert, comença a ser habitual– on, senyora consellera, tenim una sola iniciativa parlamentària en l'àmbit legislatiu; i la porta l'oposició. I aquesta, senyora consellera, senyores i senyors diputats, ni és la primera vegada, ni és la segona, ni és la tercera, ni és la quarta. I un diputat que estima la vida parlamentària enyora els temps en què el president Maragall recordava a aquesta cambra, un xic enfurismat, que faríem del Parlament la columna vertebral de la vida política a Catalunya. Una sola iniciativa legislativa, i la porta l'oposició.

Dit això... Pot empitjorar, pot ser que finalment no tinguem iniciatives legislatives, però ens encarregarem de mantenir, si més no, vives les sessions parlamentàries, senyores i senyors diputats.

Anem a la qüestió de l'impost de la benzina. Nosaltres, en altres debats, hem caracteritzat aquest impost com injust i antisocial. Jo ara no m'estendré en aquestes consideracions; aniré al que entenc que són els fonaments que justifiquen una aplicació d'un impost d'aquest tipus.

Primer –i ho compartim, com no podria ser d'una altra manera–, un dèficit sanitari extraordinari; aquesta és la primera qüestió. Dèficit estructural, producte del finançament, que pateix la societat catalana, que pateix, per tant, tota la infraestructura sanitària del nostre país; i cal fer alguna cosa respecte a això.

Per tant, primera proposta per part del Govern: «Això ho arreglarem posant un gravamen, això ho arreglarem fent que els ciutadans paguin una miqueta més per millorar el funcionament de la sanitat catalana», al mateix temps que s'anunciava –no cal dir-ho– que hi hauria

una ferotge polèmica amb el Govern central per aconseguir millorar el dèficit estructural de la sanitat catalana. És a dir, vostès van venir aquí a dir-nos: «Farem pedagogia davant de la ciutadania, els explicarem que hi han de contribuir per tenir una millor sanitat...» –hi han pedagogies que a mi em semblen males educacions, però vostès van venir aquí a dir això–, «i plantejarem una batalla oberta amb l'Administració central. Per què? Per aconseguir finalment pal·liar el dèficit estructural que té, que pateix la sanitat.» Encara van dir més: «Farem aquest esforç per demostrar al Govern espanyol que nosaltres som capaços de tenir la responsabilitat de començar amb un gravamen. Hi seran sensibles des de l'Estat, ens faran cas. Pal·liarem el nostre dèficit estructural sanitari.» Aquesta era l'argumentació. Per estar-ne ben segur, he rellegit la majoria de les intervencions que s'han anat produint respecte a aquesta qüestió. No sé si vostès avui diran alguna cosa nova –tant de bo!–, però deien això, deien: «Eduquem la nostra gent, fem un gest davant de l'Administració espanyola i, a partir d'aquí, a negociar.»

Tant és així, que recordo els successos amb relació a aquesta negociació per part del Govern de Catalunya; la consellera Geli ho deu recordar molt bé, perquè segurament ho va viure en primera persona. Quan negociàvem els pressupostos anteriors, el president Maragall va dir que negociariem la sanitat, el dèficit de la sanitat catalana, amb l'Administració espanyola; i, fent-se l'homenet, ens va dir que ho faríem de govern a govern. No cal dir que aquesta estratègia, al cap de poques hores, es revelava inadequada. Això és veritat, i el president Maragall no només va dir que negociarien de govern a govern, sinó que, fracassada aquesta estratègia, segona passa: «Doncs, negociarem des dels grups parlamentaris que donen suport al Govern al Parlament espanyol.» I van, vostès, tenir reunions amb els diputats socialistes, republicans i d'Iniciativa per poder discutir aquesta qüestió, per poder portar una proposta que combatés el dèficit de la sanitat. Entretant, els ciutadans de Catalunya anaven, naturalment, pagant més per l'impost que vostès creien que ajudava la situació de la sanitat.

Balanç d'aquella estratègia? Descriptible: fracàs. No només fracàs, sinó que des del meu punt de vista –i crec que vostès això no ho podran negar– els resultats sobre el dèficit sanitari a Catalunya és cap negociació. Van haver-hi uns tímids intents per part d'Esquerra Republicana –recordo perfectament el diputat Puigercós parlant d'això públicament. Balanç: cap resultat. Entretant, el contribuent català, l'educàvem; això sí. Al Govern amic, érem incapaços d'influir-hi; però, el ciutadà català, l'educàvem. Com? Pagant més impostos.

Per tant, vostès m'hauran d'acceptar que, evidentment, aquesta era una estratègia que es basava en un càlcul polític erroni i que només... –perquè ho han reconegut tothom; fa tres setmanes, quatre setmanes, el mateix Col·legi d'Economistes–, amb un import i amb un procediment absolutament dubtós respecte que això alleugi els mals de la sanitat catalana. Ni una ciutadania educada, ni un govern convençut: una claudicació respecte a la negociació que cal portar a Madrid; així són les coses. I un gravamen per a la ciutadania a Catalunya.

Bé, però això ja està dit; ho hem explicat diverses vegades. Vostès ho tornaran a negar, però tinc la impressió que vostès tenen interioritzat aquest missatge i aquesta crítica; ho dic sincerament. Però tenen un recurs ideològic, a què ara em referiré, per vèncer aquesta determinació amb què els plantejo el tema de la pressió fiscal; ara els explicaré el recurs que hi ha darrere. Però vostès saben que aquella estratègia que van implementar no ha servit per a res. Per pagar més, però ni un sol euro per a la sanitat catalana, amb l'Estat espanyol.

Què hi ha aquí? Doncs, hi ha una vella aspiració que jo crec que es converteix en recepta absolutament fracassada: «Nosaltres creiem que podem tenir més serveis socials, de més qualitat i amb més eficiència, només apujant els impostos.» I aquesta, senyores i senyors diputats, és una recepta vella, antiquada i passada de moda, que ni el socialisme progressista arreu del món defensa. Ja no hi ha ningú que defensi que, amb més serveis, més impostos. Només una ideologia vella, antiquada, que beu d'un plantejament de, en definitiva, «això ho hem de carregar sobre la base que puguem donar més i més i més serveis», no veient l'eficiència, sinó veient l'increment de la pressió fiscal. Així són les coses; els agradaran o no, així són les coses: vostès creuen que això s'arregla amb més pressió fiscal.

Anem a veure si les dades veritablement són certes o no són certes. A Catalunya, ben clar: benzina el 2004; peatges, augment entre el 4,5 per cent i el 15 per cent el 2005; cànon de l'aigua, entre el 15 i el 17 per cent, rebut juliol 2004 - gener 2005; divuit noves taxes; trenta-quatre nous fets imposables. Pressió fiscal a dojo per resoldre problemes estructurals que ja sabem que tenim, però en això estem d'acord tots; ja sabem que patim un mal finançament, però en això estem d'acord tots; ja sabem que el volem millorar, però això ho sabem tots. El que és un repte és com gestionem la nostra Administració sense incrementar els impostos. I aquí hi ha –vostès ho han pogut comprovar– solucions ben diferents.

«Home, fonamenti aquestes coses que vostè diu, Teixidó.» Ho fonamentaré. Si nosaltres tenim senzillament una consideració respecte a la pressió fiscal que pateix el nostre país, tinc referències de tota l'OCDE amb relació a l'Estat espanyol i els diferencials de Catalunya –ho farem amb números grans, perquè vostès ho vegin. Què entenem per pressió fiscal? –ho dic perquè no discutim en va. Despesa pública, partida pel PIB, multiplicada per cent; això és la pressió fiscal. Doncs bé, Catalunya té una pressió superior al 40,2 per cent de pressió fiscal, pràcticament la mateixa que la mitjana de l'OCDE, però amb una diferència fonamental: en els darrers vint-i-quatre anys, la pressió fiscal ha crescut pràcticament onze punts; a l'OCDE, quatre. Ho repeteixo, una pressió brutal que ha anat creixent de manera inevitable i que hi hem de posar un aturador; i, si no hi posem un aturador, més pressió fiscal.

Vostès em podran dir: «Home, el 40,5 és pràcticament la mitjana de l'OCDE.» Cert, però aleshores m'agradaria que vostès reflexionessin sobre una qüestió que jo crec que ha de començar a formar part del nostre debat. Quan discutim amb l'esquerra del nostre país, ens diu: «La nostra pressió fiscal és similar a la dels països de

l'OCDE», i és veritat. Però hi hem d'incorporar –i crec que és el moll de l'os d'aquest debat– un altre concepte nou, que és el d'esforç fiscal.

Què és l'esforç fiscal? És la pressió fiscal... –els en diré exactament la fórmula, com la tenim aquí plantejada–, l'esforç fiscal és: pressió fiscal, renda *per capita*, taxa d'activitat, multiplicat per cent. Si fem això, que a vostès els sonarà una miqueta, doncs, esotèric, vol dir que Espanya té menys –Espanya, i Catalunya encara més–..., té més esforç fiscal que països com Dinamarca, Alemanya, Irlanda, els Països Baixos, Àustria i el Regne Unit. Veig que el senyor Comín va dient que no; segur que ens informaran amb xifres alternatives, que ens podrà dir que la pressió fiscal és la que és i que l'esforç fiscal dels ciutadans catalans és superior a països com, ho repeteixo, Dinamarca, Alemanya, Irlanda, els Països Baixos, Àustria i el Regne Unit. Sap què vol dir això, exactament? –no és metodologia–, sap què vol dir això? Vol dir que l'esforç que fa un ciutadà català a l'hora de pagar impostos és superior al que fan els altres ciutadans.

Té importància perquè no ens hauríem de deixar enganyar sobre aquesta qüestió quan la gent ens parla de pressió fiscal. I apello als partits, a tots ells, a tots els grups parlamentaris, que finalment entenguem, com a catalans, que l'esforç fiscal que fa Catalunya és superior, en molt, al que fan els ciutadans d'altres països. I si aquest concepte no ho és, doncs, ideològicament vostès defensaran el que vulguin, però li fan un flac servei al poble de Catalunya. Tenim una pressió fiscal mitjana de l'OCDE i tenim un esforç fiscal superior a tots aquests altres països.

Aquesta qüestió, a mi m'inquieta, i penso que hauria d'inquietar la cambra. Però, en qualsevol cas, la resposta ara per ara del Govern, quina és? Doncs, és incrementar la pressió fiscal.

La Proposició? La Proposició és ben senzilla: en tant que vostès no han resolt estratègicament el debat amb el Govern; en tant que això no serveix per pal·liar de fons els problemes que té la sanitat; en tant que els nostres conciutadans ja estan educats, ja han fet vostès pedagogia..., una pedagogia, si vostès m'ho permeten, bastant rústica; és la pedagogia que diu: «Paguin més per resoldre els problemes que tenim.» Això, diputades i diputats, ho sap fer tothom; qualsevol Govern pot fer pagar més els seus contribuents per millorar els serveis. El que és eficient, el que és intel·ligent, el que és bon govern, és donar aquests serveis sense incrementar els impostos; aquest és el mèrit. (*Remor de veus.*) Però això és demanar molt, això és demanar molt a l'esquerra del nostre país, que no sé si és capaç d'arribar a governar bé; però, governar bé sense incrementar els impostos, és pràcticament impossible.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem nosaltres la supressió d'aquest gravamen. Ho fem amb un article únic –no el repeteixo, el tenen vostès aquí–, ho fem amb una disposició addicional i una altra de final.

Per acabar, senyores i senyors diputats, avui –no cal dir-ho– Convergència i Unió, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, perdrà aquesta votació. No cal dir-ho. No, no cal dir-ho. I perdrem bona part de les votacions

que plantegin a la seva consciència el següent: «No pressionin a l'alça l'esforç fiscal dels ciutadans catalans»; això, a vostès, els és igual. Perdre les votacions –escolti bé, senyor diputat– que plantegem en aquesta cambra que els diguin: «No pressionin a l'alça l'esforç fiscal dels ciutadans catalans»; això, a vostès, els és igual; això, a vostès, els és indiferent. I nosaltres respondrem reiterant una i una altra vegada aquesta Proposició. Que ens... (*Veus de fons.*) Sí, ja ho sé, ja ho sé. Però vostè (*adreçant-se al Sr. Carbonell i Sebarroja*), en lloc de parlar de demagògia, senyor diputat, doni'm només dades, tingui el valor polític d'aixecar-se i, en lloc d'acusar de demagogs els altres, si vostè és tan amable, doni'ns dades. Vostè és incapaç de conèixer les dades. En canvi està molt autoritzat per parlar de demagogs respecte als altres. És incapaç de donar-me una dada que contraresti aquesta informació. Ara, vostè és capaç, assegudet aquí, de dir: «Escolti'm, demagògia.» Eh que sí?

Bé, com que estem acostumats a tot, senyor diputat, reiterarem la nostra proposta, ho farem amb la insistència que ens caracteritza, vostès ens derrotaran, i tornarem per demostrar tres coses: ni han resolt el problema de la sanitat catalana ni estem en condicions de negociar a Madrid aquesta qüestió, i, última, vostès creuen que això es pot arreglar amb més impostos i més pressió fiscal per a la ciutadania de Catalunya. I nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, senzillament, aquest criteri i aquesta orientació no els compartim.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable diputat. Si no hi ha torn en contra, passarem al posicionament per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Carbonell.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, Ple del Parlament sobre el debat dels pressupostos 2004, 15 i 16 de juny del mateix any: una bona informació del conseller Castells en què explicava quina era la situació del finançament sanitari i el que ens havíem trobat sobre la taula, arguments contundents que estic convençut que a la cambra, la van convèncer, a pesar que, lògicament, per disciplina, per les raons que siguin, doncs, l'oposició hi va votar en contra.

(*El president es reincorpora al seu lloc.*)

Ple, debat i aprovació de la Llei de Mesures Fiscals i Financeres 2004, 13 de juliol del mateix any: un debat intens sobre el particular, on el conseller Castells i els portaveus dels grups que donen suport al Govern vam explicar a bastament el motiu d'aquest recàrrec, la situació en què ens trobàvem i la necessitat que el Govern governés per a tot Catalunya i per a tots els seus ciutadans.

Naturalment, pregunta al Consell Executiu per escrit sobre el recàrrec; contestat per escrit per part del Govern..., explica a bastament els arguments d'aquest Govern de

Catalunya per fer front a una situació heretada..., que aquest Govern no pensa amagar el cap sota les ales.

Efectivament, el 7 del 10 del 2004, una interpellació al Consell Executiu sobre el mateix tema, em sembla que és del Partit Popular; una moció subsegüent que permet una altra vegada als portaveus dels grups que donen suport al Govern explicar a bastament els motius, les raons i els arguments que, de manera contundent, vàrem tenir ocasió d'explicar a aquesta cambra i que estic convençut que van servir, d'una vegada per totes, per aclarir l'abast i el contingut d'aquesta mesura, naturalment impopular, però necessària com a responsabilitat de govern i per començar a caminar en la línia de trobar un sistema més just per al finançament sanitari.

Hi ha també una proposició no de llei, rebutjada al Ple del 14 d'octubre del 2004, per part del Grup Popular, on també es presenten els arguments del perquè, doncs, es demana la derogació d'aquesta taxa. Nosaltres expliquem molt bé els motius pels quals no té cap sentit derogar-la, sinó, tot el contrari, expliquem en detall els arguments del perquè s'ha de mantenir aquest increment. Per cert, cal que la cambra ho recordi, que estem parlant del 2,6 per cent respecte al preu de les gasolines –el 2,6 per cent. Suposo que els ciutadans de Catalunya que ens escolten i les senyores i senyors diputats que també vindran amb mi que si parlem d'aquestes quantitats, i tots estem d'acord en aquesta cambra que això no soluciona el dèficit sanitari, no té cap sentit parlar de pressió fiscal, sinó d'una broma.

I, finalment, efectivament, avui torna a aparèixer, per setena vegada en aquesta cambra, com una cosa original, eh?, per part d'un dels grups de l'oposició, la proposició de suprimir aquest gravamen autonòmic.

Jo vull recordar, senyores i senyors diputats, que parlem de suprimir un gravamen d'una llei que, naturalment, va portar a aquesta cambra el Govern. Per tant, aquí parlem, doncs, d'iniciatives legislatives que van en contra d'iniciatives legislatives aprovades democràticament en aquesta cambra, perquè aquesta cambra considera que el Govern de Catalunya ha de resoldre el problema dels seus ciutadans.

Jo els vull explicar –perquè penso que, malauradament, caldrà fer-ho, perquè veig que hi ha poca memòria històrica– el perquè convé fer una actuació d'aquesta mena, responsable –responsable– i necessària de totes totes.

Com saben les senyores i els senyors diputats, aquest Govern va demanar a una comissió d'experts que fes un treball exhaustiu de quin era l'estat de la qüestió i quines propostes de futur ens plantejava per intentar resoldre el problema del finançament sanitari.

I, per tant, jo penso que convé fer una mica d'història del perquè d'aquest gravamen, eh? Ens diu molt bé, com a recordatori, el grup de treball per a la racionalització i el finançament de la despesa sanitària, en la seva introducció, eh?, que el passat mes de maig del 2004 va haver-hi un informe econòmicofinancer del Departament d'Economia i Finances on explicava quin era l'estat de la qüestió. I els el llegiré, perquè és molt curt i jo penso que, d'aquesta manera, deixem clar per sempre més el perquè aquest Govern pren decisions, governa i

vol resoldre els problemes heretats, naturalment, del passat. Diu així: «La despesa desplaçada, que inclou la despesa sanitària pública, incorreguda el 31 de desembre del 2003 era de» –espanti's– «2.175 milions d'euros.» Segueix: «Aquesta despesa resulta de sumar els dèficits del Departament de Salut, 6,5 milions d'euros, CatSalut, 2.062 milions d'euros, i l'Institut Català de la Salut, 107 milions d'euros.» Però diu més: «Aquesta despesa no inclou ni les xifres del sector concertat, que tenia una pèrdua acumulada de 564 milions d'euros, ni les inversions necessàries per recapitalitzar l'Institut Català de la Salut, que es calculaven en 820 milions d'euros.» Si sumem aquestes dues xifres a la despesa desplaçada, la necessitat el 31 de desembre de 2003 per a la sanitat pública catalana era de 3.559 milions d'euros, ho repeteixo, 3.559 milions d'euros. I, a més a més –a més a més–, un dèficit anual, dèficit corrent, d'uns 500 milions d'euros que ens vam trobar aquest any el 31 de desembre de 2003.

Com pot ser que Catalunya i, diguem-ne, el seu Govern fins llavors va ser capaç d'arribar a aquesta situació inaudita, i jo diria impresentable, i absolutament fora de tota la lògica econòmica i política? Doncs molt clar. L'any 2001, no cal recordar-ho, va haver-hi un acord de finançament on es va subsumir també el finançament sanitari, i, cal recordar-ho, el Govern del PP i el Govern de Convergència es van posar d'acord en dues coses: que hi hauria un tram per als hidrocarburs de la mateixa quantitat que ara aquest portaveu de Convergència ens intenta dir que va ser una pressió fiscal tremenda, que accepten, i que aquest tram estatal ja es va carregar a partir del 2002, sense que hi hagués cap mena de crítica ni d'oposició de cap dels dos grups que avui estan a l'oposició...

Segon tema. Van acordar també, en aquest acord de finançament autonòmic, que hi hauria un tram autonòmic, que algunes autonomies l'han posat en marxa i les altres, lògicament, seguint el costum de la responsabilitat del govern anterior, naturalment, no van posar en marxa, i això ens va permetre que arribéssim, el 31 de desembre del 2003, hi insisteixo i ho repeteixo, a un dèficit de 3.555 milions d'euros.

Davant d'aquesta situació, senyor president, només ens queden tres solucions –tres: donar un servei públic de qualitat a la sanitat per a tots els ciutadans de Catalunya sense pagar impostos, i això ni jo ni cap govern del món es veu capaç de fer-ho; no donar aquest servei als ciutadans de Catalunya i, per tant, no tenir impostos, o bé, com deia algun grup polític en el passat, el model suec, que és tenir els impostos suficients per donar un servei de qualitat just als seus ciutadans, com vol fer aquest grup polític que els parla.

Per tant, nosaltres, com a exercici de responsabilitat, per al que ens hem trobat i per al futur volem fer dues coses: u, de moment aprofitar el poc marge que tenim de responsabilitat fiscal, que és donat pel passat, però l'apliquem, i, dos, el més important, aquest Govern i el seu conseller d'Economia i Finances treballen colze a colze amb Economia a Madrid per treballar aquest tema.

Només vull recordar una cosa: el president Rodríguez Zapatero, en la reunió de presidents autonòmics, es va

comprometre que abans de l'estiu tindríem una reunió monogràfica per resoldre els temes del dèficit sanitari de Catalunya i altres comunitats autònomes...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Sebarroja

...que, com nosaltres, estan en aquesta situació.

Per tant, per totes aquestes raons, el Grup que els parla, el Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi, no pot, de cap manera, acceptar aquesta Proposició de llei, per raons, penso, de coherència política i de responsabilitat davant del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, de fet, el senyor Teixidó ja ens recordava a l'inici de la seva intervenció que no era la primera vegada que parlàvem d'una situació semblant. De fet, la diputada Dolors Montserrat, el 22 de desembre de 2004, crec que va ser la darrera sessió de l'any passat, doncs..., ja vam tenir l'oportunitat de debatre en aquesta seu parlamentària una proposta pràcticament igual, en aquest sentit.

Entenem, des d'Esquerra Republicana, que hem d'anar als antecedents, quan parlem d'aquesta proposta, i veure d'on venim, veure quina situació ens trobem en l'actualitat i el perquè el Govern de la Generalitat s'ha vist obligat a aplicar aquest recàrrec.

De fet, quan parlem dels antecedents hem d'anar a la situació financera de la sanitat catalana, i parlem, bàsicament, de dues grans xifres: 600 milions d'euros de dèficit estimat per al 2004 i un endeutament de 3.000 milions d'euros, en xifres rodones –en xifres rodones. Però, com bé deia, hem d'anar als antecedents. De fet, Catalunya és la primera comunitat autònoma que té transferides les competències de sanitat, i en aquell moment, en el moment de la transferència d'aquesta competència, el criteri que es va establir per al càlcul del seu finançament va ser el de la població de dret, i no la població protegida. De fet, és un deute acumulat històric a causa d'acceptar ràpidament en aquell moment el traspàs de les competències de sanitat sense tenir en compte aquest criteri que he dit en el moment del finançament. I, senyor Teixidó, hem de recordar qui governava en aquell moment: governava Convergència i Unió. Per tant, es va acceptar una transferència de sanitat sense tenir en compte –sense tenir en compte– el finançament d'aquesta.

Però, també, en els antecedents cal tenir en compte altres circumstàncies. La despesa sanitària a Catalunya té un comportament directament relacionat amb la renda.

Per tant, com a territori amb renda més alta la despesa sanitària s'incrementa molt més ràpidament. Catalunya té una gran quantitat de centres d'excel·lència i té una població protegida superior a la de dret, aquell concepte que anomenàvem abans. De fet, Catalunya dona assistència sanitària per diversos motius a una població superior a la de dret, desplaçats a altres centres de l'Estat, zona turística i a efectes dels mateixos centres d'excel·lència als quals m'estava referint anteriorment.

Però anem més enllà en aquests antecedents i ja ens anem acostant cap a aquestes dates. L'any 2001 es produeix la negociació del nou sistema de finançament, aplicable a partir del 2002. I, precisament, en aquell moment s'incorpora la sanitat en el model de finançament general. Per tant, la sanitat deixa de tenir un sistema específic, deixa de tenir un sistema específic de finançament. I allò va ser un acord, en aquell moment entre el Partit Popular al Govern espanyol i vostès en el Govern de la Generalitat.

I és precisament aquest fet el que empitjora encara més, donades les situacions que estava dient fa una estona. Aquest finançament de la sanitat deixa de ser específic. Això sí, això sí: es crea el recàrrec sobre els hidrocarburs. I, de fet, el senyor Homs, en aquell moment conseller d'Economia de la Generalitat, és qui dona la idea. És qui dona la idea sobre la creació d'un recàrrec d'hidrocarburs. Un recàrrec d'hidrocarburs, en dos trams: un tram estatal i un tram autonòmic.

Aquest tram estatal va ser aplicat immediatament. És a dir, des del 2002 –i això cal que la ciutadania ho sàpiga–, des del 2002 s'està aplicant un recàrrec d'hidrocarburs que recapta l'Estat. És a dir, aquests 2,4 cèntims d'euro que s'apliquen per litre de benzina, des del 2001 ja l'estem pagant. La novetat és que el Govern de la Generalitat l'aplica ara, estava ja creat, però l'aplica en aquests moments.

El Govern ja ha pres mesures per paliar, per minimitzar aquest impacte en el sector del transport, sector primari, de fet, en aquells sectors productius on un increment d'aquestes característiques és una incidència directa en el cost de l'activitat; una incidència directa en el cost de l'activitat.

Però ja ho dèiem, era en aquell moment, era... és l'únic instrument de finançament de la sanitat que té el Govern, i tenia el Govern a mitjan any passat a les seves mans, per afrontar aquesta situació de 600 milions d'euros de dèficit estimable el 2004, i 3.000 milions d'euros d'endeutament. Era l'únic, era l'únic que estava només en mans del Govern de la Generalitat d'aquell moment.

Però hem també de parlar d'un entorn: de l'entorn de dèficit fiscal. I, a més, avui en podem parlar amb més propietat. De fet, la setmana passada un grup d'experts ja va presentar el seu informe, un grup d'experts que avaluaven que l'any 2001 el dèficit fiscal de Catalunya respecte a l'Estat espanyol era del 9,2 per cent. Un dèficit fiscal que, evidentment, sense hauríem tingut una situació diferent, i això també ho ha de saber la població.

I sense aquest dèficit fiscal, possiblement, ni en aquell moment s'hauria creat aquest recàrrec d'hidrocarburs ni s'hauria vist el Govern actual obligat, per les circum-

tàncies que acabo d'explicar, a aplicar-lo. I aquí ens porta al moll de l'os, que és la negociació d'aquest sistema de finançament; finançament de la sanitat específic, però, en global, tot el sistema de finançament.

I, segons les seves paraules, doncs, semblava ja que era una negociació absolutament fracassada, que ja s'havien fet totes les converses amb l'Estat, que això ja no havia portat enlloc, que tot havia quedat en paraules i no s'havia fet res.

Però, de fet, el conseller Castells, quan va presentar els pressupostos de 2005, ara, el novembre d'aquest any passat, ja va anunciar en aquesta seu que durant el 2005 tindríem notícies, tindríem notícies. De fet, el conseller Castells ho va anunciar: tindríem notícies durant el 2005 i tots les esperem aquestes notícies del 2005, quant a un avançament del que és el finançament del sistema sanitari. Però encara més: en aquest procés de negociació del nou sistema de finançament tampoc ha fracassat, tot just acaba de començar. De fet, encara no ha arribat ni a la ponència de l'Estatut, la part que ha d'anar... la part de finançament que ha d'anar dins el text estatutari.

Per tant, ara per ara entenem que és alarmista ja considerar totes les negociacions sobre el sistema de finançament sanitari i el sistema de finançament general, absolutament fracassades. Ja en parlarem dintre d'un any, ja en parlarem dintre de dos anys. I, aleshores, sí que podem avaluar si realment s'ha fracassat o no s'ha fracassat. Però, en aquest moment, és anticipat i alarmista.

Per tant, per totes aquestes raons, en aquest moment, mitjans 2004, era l'únic instrument que estava en mans del Govern de Catalunya per fer front a aquesta situació financera de la sanitat i, per tant, es va veure obligat a aplicar-lo.

Per tant, tots aquests motius que acabo d'exposar, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, no donarem suport a la presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyores, senyors diputats, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president, des de l'escó estant, si vostè m'ho permet. Per posicionar-me, doncs, sobre la Proposició de Llei de supressió del gravamen autonòmic, que ha presentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

És cert, senyor president, que el nostre Grup Parlamentari ja en el seu moment, i s'ha recordat, vàrem presentar, doncs, una interpellació tan bon punt vam conèixer les decisions que va prendre el Govern d'aplicar aquest gravamen autonòmic dels hidrocarburs, amb la seva conseqüent Moció, i veient que no hi havia cap tipus de

sensibilitat –potser era massa aviat–, vàrem presentar, fins i tot, una proposició de llei que –com molt bé recordava l'illustre diputat del Grup d'Esquerra Republicana– la vam substanciar al final, doncs, del passat cicle..., o sigui, era a finals del mes de desembre.

Avui tenim aquesta Proposició de Llei a la qual anuncio que el Grup Parlamentari Popular donarem suport. I hi donarem suport perquè és coincident també amb els plantejaments que fèiem el Grup Parlamentari Popular.

Després d'uns mesos un fa una valoració per no caure, com feia, per exemple, el senyor Carbonell, d'anar endarrerint i d'anar pensant que ens recomana el que hem fet en la història. I és evident que quan la consellera pren possessió del seu càrrec troba un dèficit astronòmic, sanitari. I, com ja ho diu el Departament, que és de sanitat, diagnostica el mal que té i, evidentment, en diagnosticar aplica una medicació, que aquesta medicació la porta a terme el conseller d'Economia i Finances.

I jo em pregunto: després d'haver-la aplicat a partir del dia 1 d'agost de l'any passat –per tant, han passat sis mesos–, aquesta taxa que el que ha fet és incrementar la pressió fiscal a Catalunya i que vostès no solament l'han incrementada amb l'impost d'hidrocarburs, sinó, per exemple, i s'ha dit, amb la taxa o en incrementar els preus dels peatges, ja no ens recordem quan la senyora Tura anava amb un «pito» als peatges per tal que es rebaixessin els peatges? Ara ja ningú «pita». La senyora Tura ja no «pita», li va perfecte que l'1 de gener s'incrementin els preus dels peatges.

I, evidentment, malgrat que la medicació sigui l'errònia, de la mateixa manera que un bon metge canvia de diagnòstic, canvia de tractament i canvia de medicació, es continua aplicant la mateixa medicació de l'increment del gravamen autonòmic.

Algú de vostès o algú sap, aquest gravamen, quants diners s'han recaptat al llarg d'aquests sis mesos? Aquests sis mesos d'aquesta recaptació d'aquest gravamen han servit per pal·liar alguna qüestió menuda –perquè és evident que amb aquests 3.000 milions de dèficit, que comprenc que són preocupants i entenc que la consellera de sanitat busqui el remei més adient. El remei no és aquí: el remei és a Madrid, com deien tots vostès. Afanyin-se, perquè el mateix conseller ens deia l'altre dia, en una de les seves intervencions, que en el primer trimestre –tinc escrit aquí, és aquí, els ho puc facilitar–, en el primer trimestre d'enguany tindríem notícies.

Però, és clar, el conseller d'Economia i Finances també ens va dir que perquè aquest impost o aquest gravamen no afectés de la manera que afecta aquest increment de pressió fiscal en diferents sectors de forma especial en els pagesos, en el món del sector del transport, etcètera, i, fins i tot, en l'usuari finalista, es prendrien unes mesures.

Algú sap si s'apliquen, aquestes mesures? Ja s'apliquen? Com s'apliquen? Perquè els pagesos encara no han vist absolutament res. I, evidentment, els transportistes, tampoc. Si s'ha de reclamar el que s'ha pagat del gravamen en aquest semestre passat del 2004, em volen dir, quan estem a la meitat del mes de febrer, de quina manera, administrativament, s'ha de reclamar, tota aquesta qüestió? Perquè avui dia no se sap.

Per tant, a mi em sembla que el Govern, que segurament que va aplicar aquesta mesura perquè tradicionalment tots els governs socialistes, doncs... –i, en aquest cas, el tripartit–, el que fan és incrementar taxes, impostos i més impostos, i tot això ens porta a increments ferotges de la pressió fiscal, que rectifiquin en el diagnòstic, canviïn de medicació, perquè aquest increment del gravamen autonòmic no ens resol absolutament res.

Només cal dir-li a qualsevol usuari si és que paga més o menys a l'hora d'anar a emplenar el dipòsit del gasoil. I veuran com, tots vostès, cada cop més, doncs, necessiten més euros per poder emplenar el dipòsit.

Però és que ja no són els usuaris per anar a treballar en els primers polígons industrials, per fer el servei al desenvolupament socioeconòmic del nostre país, la logística, l'agricultura, els pagesos en general; tots estariem satisfets si la mesura fos bona, fos ben aplicada i el diagnòstic fos el que hauria de ser. Però és que tant el diagnòstic com la medicació van ser erronis per part de la conselleria, i jo crec que la conselleria d'Economia i Finances el que hauria de fer avui, conjuntament amb tots, és votar favorablement aquesta Proposta de resolució, aquesta Proposició de llei, millor dit, que en l'anterior vostès van votar que no.

Si fos positiu entendria i comprendria el seu posicionament, però és que del que vostès han incrementat, del que vostès han recaptat, que encara no ho saben, no ha servit absolutament per poder millorar, que tanta falta fa, tot el que és, doncs, el funcionament sanitari en el nostre país.

Diagnòstic erroni. Vostès han d'anar a Madrid i canviïn de medicació perquè amb aquesta medicació de ben segur que aniran molt poc lluny, perquè no els portarà a cap cosa. Vostès van fer un... van preveure unes xifres de recaptació que crec que, en aquests moments, fins i tot, doncs, estan vostès molt per sota de les xifres que en el seu moment van dir que recaptarien dels preus dels hidrocarburs.

Per tots aquests criteris em dirigeixo al senyor Fernández Teixidó per dir-li, doncs, que té el nostre suport, del Grup Parlamentari Popular, i dir-li que, evidentment, coincidim en la seva exposició de motius, que vostè feia en la defensa de la Proposició de llei.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Teixidó, deixi que li llegeixi una definició de l'Institut d'Estudis Catalans, que diu: «dema-gògia: política fonamentada en la utilització de mètodes emotius i irracionals per estimular els sentiments dels governats perquè acceptin promeses i programes d'acció impracticables que només assegurin els privilegis dels governants.» Vostè és el que ha fet amb la seva intervenció aquí, tal com deia el senyor Masllo-

rens. M'he documentat perquè sàpiga exactament què és el que diu. (*Remor de veus.*)

El president

Senyor diputat. No, no... senyor diputat..., mantenim l'ordre. El diàleg no està previst en aquests casos.

Gràcies.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Una vegada feta la definició ara podrem parlar, com vostè deia, amb rigor, amb xifres i, també, evidentment, amb definicions clares de la seva actuació que ha tingut en aquesta tribuna, perquè tothom sàpiga què és el que ha fet.

Perquè, és clar, n'ha dit unes quantes, o no n'ha utilitzat unes quantes. Intentaré ordenar-les perquè així en puguem tenir tots..., estar ben assabentats. Deia que aquest Parlament no era el centre polític. Bé, si vostè creu que aquest Parlament ha estat el centre polític d'aquest país, amb les compareixences constants que han fet els consellers, cada vegada que s'ha demanat, ells mateixos han demanat per poder explicar fil per randa quina és l'actuació concreta del Govern, no té cap relació amb el que passava en anteriors legislatures, i vostè ho sap molt bé.

Si vostès es volen anar repenjan que no hi ha lleis, doncs, molt bé... Aquesta és una actitud que vostès tenen, però em sembla que no porta massa enlloc, perquè l'activitat política està centrada en el Parlament.

Però parlem de la política fiscal. Miri, l'important de la política fiscal és que sigui progressiva i que, evidentment, sigui redistributiva. Però, per fer què? Per a despesa social. Se n'ha descuidat, vostè, de donar les dades de despesa social dels governants dels governs d'Espanya i Catalunya. Se n'ha descuidat, d'aquesta dada; no la tenia. La tenia guardada en un altre lloc, perquè no l'ha pogut dir. No ha dit que estem a la cua en despesa social de l'OCDE a Catalunya i a Espanya? Aquesta és una de les qüestions també importants. En sanitat, en educació, en serveis de proximitat, en serveis de les..., estem a la cua; o sigui, incapacitat, per part del Govern espanyol i el Govern català –i en aquest cas només vostès l'han governat aquí, aquest país–, doncs, de fer polítiques redistributives i dedicades a la gent amb rendes més baixes, a la gent que té més necessitat, i sobretot també relacionat amb la sanitat i amb l'educació.

Aquesta és la realitat també, perquè vostès han donat suport constantment, i l'han portat a terme, a una política regressiva, que és la que feien quan donaven suport, any rere any, als pressupostos del senyor Aznar, any rere any donaven vostès suport als pressupostos del senyor Aznar, i no sé si li quedava la cara vermella de vergonya (*remor de veus*), que portava a una política regressiva, a una despesa social baixíssima en aquest país i a Catalunya i, evidentment, a una situació que ara, evidentment, estem pagant. Una política fiscal que retallava l'impost de societats, una política fiscal que retallava la part més alta de l'IRPF, una política fiscal que estava al servei dels poderosos; de fet, estava al servei dels que vostès, evidentment, protegeixen o han protegit –ara ja no poden– durant molt, molt de temps.

I aquesta és la realitat. Vol parlar de la realitat? Que la pressió fiscal és un 40,5..., és veritat. Però l'esforç fiscal, com es calcula l'esforç fiscal? Que no està relacionat amb la taxa d'activitat? I, la taxa d'activitat, no és de les més baixes de l'OCDE, la de Catalunya i Espanya? Per què no ho diu, això?, per què no ho diu? Per què no explica la divisió ben feta? Perquè està en relació amb la taxa d'activitat, molt superior en altres països i molt inferior aquí a Catalunya. No sigui demagog; no sigui demagog, perquè és dolent per a aquest Parlament tenir gent que actua d'aquesta manera.

En tot cas, el que sí que li volíem dir és que aquesta és una qüestió, doncs, que per nosaltres, o pel nostre Grup Parlamentari, és molt i molt important, i no compartim en absolut allò... –vostè no ho ha dit, però em sembla que ho diu el senyor Espadaler, no sé qui ho diu; és que ho repeteixen tant...–, allò de la voracitat fiscal, no?, amb relació a la benzina, els peatges... Vostès me diran: «Per què s'han apujat els peatges», no?, però vostès saben que no s'aplicaven les puges de l'IPC i que repercutien en els pressupostos de tots els ciutadans, fins i tot els que no utilitzaven l'autopista. I vostès no ho van explicar; pressupostos rere pressupostos no s'han atrevit a fer una actuació. Mentrestant repercutia, evidentment, en els pressupostos de tots i en els diners de tots els ciutadans.

Què vol dir el cànon de l'aigua? En el cànon de l'aigua, que vostès el varen posar i que nosaltres els hi vam donar suport, perquè és una política evidentment ecològica i una fiscalitat ecològica, doncs, no s'ha fet res més sinó que qui consumeix més, doncs, paga més. Precisament a aquells que consumien tant, que eren els industrials, vostès no els feien pagar absolutament res. Ara ho hem intentat racionalitzar una mica. Home, que també paguin, que també contribueixin, no? I el cànon, evidentment, és una aplicació que no ha estat contestada per la societat civil, de cap de les maneres; només són vostès que, en tot cas, com que defensen els poderosos, que són els que sí que s'han queixat –perquè l'únic que hi va votar en contra en el consell de l'ACA va ser Fomento–, vostès deuen defensar Fomento. Doncs, aquesta és una realitat.

I quant a les taxes, home, no vagi barrejant les coses, eh? Les taxes senzillament eren serveis que presta l'Administració i que, evidentment, els ha de cobrar, perquè, si no, ja m'explicarà com podem anar.

Aquesta és la realitat, i vostè l'ha anat embolicant i l'ha posat en relació amb el tema dels hidrocarburs, que té una relació amb el tema sanitari. S'està treballant en aquest tema. No es posi nerviós, es tranquil·litzi. Hi haurà un acord sobre sanitat, hi haurà una millora de finançament, es farà allò que vostès han estat incapaços de fer durant vint-i-tres anys. Ho farem –ho farem. El Govern de la Generalitat està discutint, negociant, per tenir un acord de finançament de la sanitat molt millor del que hi ha en aquests moments. Ara no hi és, encara; però hi serà, i esperem que abans de l'estiu puguem tenir un acord sobre la taula que ens ajudi molt més a solucionar tots aquests temes. Perquè, és clar, un té la sensació que el forat del..., el finançament dolent de la sanitat fa un any que només funciona, fa un any que han vingut tots aquests problemes, fa un any que hi ha

una pressió fiscal, fa un any que l'esforç fiscal dels catalans és superior a la resta... Escolti, fa molt de temps que aquesta situació es dona, i, en tot cas, el que sí que hi ha en aquests moments són els camins ben adreçats per tal d'arribar a un acord clar, molt millor, pel que fa referència al tema de la sanitat i al tema del finançament de la sanitat, que per nosaltres és vital. Jo sé que per vostès també, però la diferència és que nosaltres, el Govern de la Generalitat, hi estem treballant per aconseguir-ho ja, no *ad kalendas graecas*, sinó durant aquest any, i abans de l'estiu, si és possible, doncs, millor.

I a més a més de la pujada de l'impost aquest sobre els hidrocarburs, que continuo pensant que era una proposta pedagògica, una proposta d'anar a discutir encara amb molta més força, sí que hi ha hagut un acord en el sistema del transport, senyora Montserrat. En els pressupostos d'enguany hi ha més de vint milions d'euros destinats al sector del transport de mercaderies, per tal, doncs, que puguin tenir aquelles subvencions o indemnitzacions amb relació al tema de l'impost sobre hidrocarburs, que afecta, evidentment, la seva activitat econòmica; amb tots menys amb un, em sembla que és amb una patronal d'autònoms que encara no hi ha un acord, però amb la resta hi ha un acord i s'ha tirat endavant sense cap tipus de problema.

Bé, en definitiva, jo crec que la política fiscal del Govern de la Generalitat, i amb relació a aquest tema, és una política coherent, és una política redistributiva, és una política que serveix per fer o per tenir més diners, per destinar-los a despesa social, que evidentment és una situació en què anem molt endarrerits en aquest país i intentem posar-nos, ara sí, també als mateixos nivells de l'OCDE. I en tot cas, si Suècia, si els països nòrdics tenen un nivell d'assistència social i de serveis socials i de despesa social tan important, és perquè també tenen una pressió fiscal molt i molt superior a la nostra, i aquí està la relació que vostè semblava que no havia entès.

Per la qual cosa nosaltres votarem en contra de la seva proposta, evidentment, perquè és una proposta que ens torna al passat, i nosaltres volem mirar el futur amb molt més optimisme.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Fernández Teixidó, em demana la paraula...

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, senyor president, la demano per contradiccions, malgrat que li voldria fer a vostè avinent una consideració. Penso que pot tenir interès i que ens hauria de fer repensar això.

Si un presenta aquí una proposició de llei, els grups fixen posició, però utilitzen la fixació de posició per fer un torn en contra. Senyor president, el diputat Boada, el que ha fet aquí és un torn en contra que deixa en la incapacitat de defensa el diputat que pren la paraula. Vinc i presento una proposició de llei en nom del meu Grup Parlamentari, i pren la paraula –cosa que no han fet els altres diputats, per cert; no ho ha fet el senyor

Carbonell i no ho ha fet el senyor de los Ríos—, pren la paraula el senyor Boada per fer un torn en contra, i ens deixa en la indefensió. I reclamo al president, lògicament, que en aquest tipus de coses —sense que això signifiqui..., ni ara; no el vull posar a vostè en un conflicte, senyor president—, en aquest tipus de coses hem de tenir defensa els diputats que presentem les proposicions.

Dit això...

El president

Senyor...

El Sr. Fernández i Teixidó

...li demano un minut. Només, després d'aquesta reflexió, li demano un minut...

El president

Doncs, un segon —un segon—, ara el tindrà, el minut. Però atès que també ha fet una petició, doncs, evidentment s'ha de respondre. En qualsevol cas, aquesta és una norma que ha funcionat sempre en aquesta casa, en qualsevol cas en totes les direccions possibles, i les dinàmiques que s'han creat són les que els portaveus han pactat en el seu moment.

Per tant, si això ha de canviar, hi ha dues fórmules: una a través de la reforma del Reglament, cosa en què ja s'està treballant, i l'altra, que els portaveus decideixin una altra manera de funcionar.

Més que res, pel seu coneixement...

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president....

El president

Té un minut per a les contradiccions.

El Sr. Fernández i Teixidó

N'hauem de considerar la possibilitat en l'àmbit de la reforma del Reglament. Moltes gràcies.

El president

Té un minut, senyor diputat.

El Sr. Fernández i Teixidó

Només, al senyor Boada, per al·lusions ben òbvies, fer-li dues consideracions. Senyor Boada, he parlat d'esforç i pressió fiscal; he parlat de despesa pública, que és l'única manera d'entendre el coeficient de pressió fiscal i de taxa d'activitat, que és l'única manera d'entendre l'esforç fiscal. Vostè ha sortit aquí a dir que, d'això, no n'havíem parlat; és del que hem parlat.

Ara bé, només el respecte, senyor Boada, només el respecte que tinc per la seva intervenció en aquesta tribuna m'ha impedit deixar la sala. I sap per què hauria deixat la sala, senyor diputat? Per anar a buscar el Fabra i poder-li llegir amb exactitud la definició del Fabra per a la paraula «falsari». Hauria sortit d'aquesta cambra, li hauria portat el Fabra i li hauria llegit: «Això és ser

un «falsari»», que és el que vostè, avui, ha fet des d'aquesta tribuna.

I darrera consideració, senyor diputat. Si a algú li ha de caure la cara de vergonya és a un diputat que, el 2005, és capaç de defensar la revolució cubana i la dictadura cubana.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Veus de «bravo!». Remor de veus.*)

El president

Senyor Boada... (*Remor de veus. El Sr. Boada i Masoliver demana per parlar.*) Senyores diputades, senyors diputats... Senyor Boada...

El Sr. Boada i Masoliver

Senyor Teixidó, qui no vol pols, que no vagi a l'era, i com que vostè ha anat a l'era, doncs, ha tingut la pols que es mereixia després de la seva intervenció. (*Persisteix la remor de veus.*) Això de «falsari», li ho perdono, perquè està molt excitat, i és normal que pugui dir aquestes paraules fora de to. Jo m'he limitat a llegir això de la paraula «demagògia» i l'actitud demagògica que tenia la seva intervenció. L'Institut d'Estudis Catalans, el diccionari..., ja ha vist que he set respectuós amb la qüestió.

I, de la qüestió de la revolució cubana, a vostè li importa un «bledo», li ha d'importar un «bledo» el que jo digui. I li diré, a més, una cosa: si fa referència a un article publicat per aquest diputat sobre la revolució cubana, li demano que se'l llegeixi, perquè, si no, el que demostra és, a més a més, poca sensibilitat. I això és molt greu a nivell personal.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, començarà la votació.

Comença la votació.

La presa en consideració de la Proposició de llei de supressió del gravamen autonòmic en l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 1 abstenció i 66 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya (tram. 300-00928/07)

El segon punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma del sistema sanitari de Catalunya. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Joan López Alegre.

El Sr. López Alegre

Honorable consellera, senyores i senyors diputats, convidran vostès amb nosaltres que qualsevol grup que

tingui responsabilitat en aquests moments a l'oposició en el Parlament té l'obligació d'interpellar el Govern i de presentar les seves pròpies propostes i idees amb relació al que ha estat una qüestió cabdal, no ja de la legislatura, sinó del correcte funcionament de qualsevol país, com és el seu servei de sanitat pública i universal; sistema d'accés de sanitat pública i universal que, per evitar intervencions que vostès després puguin o vulguin fer, nosaltres defensem de forma inequívoca.

El temps que ha durat els treballs de la Comissió..., estarem tots plegats d'acord que s'han allargat molt més del que en un principi es va preveure. Malgrat tot, això no ha de merèixer cap crítica: s'ha fet la feina que s'havia de fer; era una comissió plural en què podia haver-hi, potser, gent més d'un costat que de l'altre, però on tothom estava representat, totes les tendències dels mateixos sectors professionals també, i, per tant, en aquest aspecte no hi ha res a dir.

Sí que s'ha de dir que nosaltres creiem que des del Govern, al llarg de tot aquest procés, en allò que ha convingut s'han anat fent les filtracions interessades que al Govern li ha semblat bé. En depèn què no toca va prendre decisions perquè s'estava fent el treball de la Comissió d'experts, però en depèn què s'anava fent la filtració interessada que en cada moment corresponia. Un dia ens tocava parlar de la puja d'impostos, l'altre dia ens tocava parlar del copagament, l'altre dia ens tocava parlar que, en funció del nivell de la renda de les persones, es pagaria més o menys pel medicament... I tot això anava enterbolint i ha anat dificultant, des del nostre punt de vista, un treball rigorós i independent per part dels membres d'aquesta Comissió.

Creiem també que la lectura de les conclusions, en alguns casos, no acaba d'encaixar amb el que han sigut els debats, que nosaltres hem anat seguint i ens hem entrevistat amb diversos membres de la Comissió, amb el que han estat, com dic, els debats que s'han produït en el si de la Comissió tots aquests mesos. Creiem que les conclusions, d'alguna manera, pequen de ser massa políticament correctes i d'entrar poc a fons en temes que segurament són les qüestions clau, que són la responsabilitat en aquests moments del Govern de cara a la reforma i la sostenibilitat i la millora de la qualitat de la sanitat a Catalunya.

Les conclusions arriben a un nivell de concreció encomiable, i que nosaltres en gran mesura compartim, en el que fa referència al finançament que ens ha de venir de fora, però aquest nivell de concreció i d'exactitud, que en gran mesura compartim, en canvi, després, en el que són les mesures de reforma, les decisions –mai millor dit– quirúrgiques que ha de prendre el Govern i la conselleria..., tot això queda molt més confús, molt més en una nebulosa.

Ja els dic d'entrada, i després ho concretaré, que en tot el que són mesures de finançament que vinguin de fora de Catalunya nosaltres, sempre que siguin propostes raonables, els donarem recolzament. De fet, si el servei militar estigués vigent, jo els diria que, en el cas de vostès, «el valor se les supone», perquè fins ara, del Govern central i de finançament aliè, a Catalunya, ni cinc de calaix. I en canvi nosaltres, quan vàrem tenir responsabilitats, encara que sembla que a la majoria de vostès

els molesta recordar-ho o fins i tot els molesta que ho aconseguíssim, vàrem aconseguir millores en el finançament de Catalunya importantíssimes. Si no, de què el pressupost de la conselleria de Salut del 2003 al 2005 hauria crescut com ha crescut, un 27,7 per cent i un total de 1.634 milions d'euros? I, per tant, en la posició de recolzar-los en aquestes propostes si són coherents i lògiques, no només no tindrem un canvi de posició ni hi estarem incòmodes, sinó que seguirem fent el que fins a aquest punt hem vingut fent.

El que és important és saber si en totes les altres mesures que s'han de portar a terme, que són les de reforma del sistema, estem davant d'una consellera i d'un govern que tenen la voluntat i que tenen la capacitat de mullar-se. Nosaltres no volem dir que el primer sigui el finançament o el primer siguin les reformes, sinó que el que diem és que les reformes que s'han de fer en el sistema de salut han de ser paral·leles i al mateix temps que el que són les demandes de finançament.

Les demandes de finançament ens poden resoldre alguns problemes, però no ens els resoldran tots. Només els vull donar una dada: el 2003 la despesa del conjunt de l'Estat sobre el PIB en salut era del 8,1 per cent; la mitjana europea d'aquell moment, dels quinze, era del 8,9. Una dada que també els dic, perquè vostès diuen que defensem els poderosos –ho ha dit abans el senyor Boada–, i que som regressius, és que des que el PP va començar a governar fins al final el creixement de despesa en salut en el PIB va ser del 7,6 fins al 8,1. Si això és regressió, escolti'm, que ens caigui el sostre a tots al cap –Déu no ho vulgui!

Dit això, els he de dir que la renda mitjana espanyola l'any 2003 era del 73,3 per cent, i en canvi la nostra despesa en salut era del 90 per cent. Així que estem millor en despesa sanitària amb relació a la mitjana europea que no pas en renda *per capita*. I, per tant, els esforços que podem fer per rebre més recursos són limitats; es poden fer i són importants, però són limitats. I que, per tant, una part important de la reforma del sistema vindrà dels esforços de millora d'aquest sistema que es facin per part de la Generalitat.

Estem a favor que s'incrementi, com ja vàrem fer nosaltres, el tram d'impostos especials sobre el tabac que cedeixi la Generalitat per millorar el sistema. Creiem que aquesta és una mesura que és una solució parcial perquè la despesa sanitària creix un 4 per cent anual i, en canvi, el tabac afortunadament està decreixent en el volum de consum i, per tant, el que avui és un percentatge que cobriria aquests 500 milions de dèficit mitjà anual seria menor en el futur, però és una mesura que també compartim.

Creiem que, amb relació al Govern central, no tot han de ser demandes econòmiques i que hi han mesures que s'han discutit a la Comissió i que en el document no queden prou reflectides i prou apuntades que cal que des d'aquí nosaltres siguem força reivindicatius, com segur que ho haurien sigut vostès quan el Partit Popular governava a Madrid. Una qüestió cabdal per nosaltres és la reducció de l'IVA suportat per al sector sanitari, que pot representar una despesa..., un estalvi importantíssim; la cessió patrimonial del que són hospitals que s'ha de fer a la Generalitat de Catalunya, tema en què segur que tots també podrem coincidir.

Una altra qüestió important pot ser la introducció una altra vegada de les desgravacions per al que són mútues sanitàries privades. Al final, a Catalunya, un de cada quatre catalans participa d'una mútua i, per tant, això alleugera moltíssim el sistema sanitari públic català.

I mesures com aquestes, que es poden impulsar des d'aquí, del Parlament, i des del Govern de la Generalitat, no són posicions de mera reivindicació econòmica, sinó que són reivindicacions davant de Madrid i davant del Govern central, que poden tenir millores importants per al nostre finançament i per al nostre sistema.

Amb relació a la part que és la clau, que és la part de gestió, el document té clars i té obscurs. Es parla del tracte als professionals d'una forma difusa. No es concreten coses que, en canvi, en els objectius de la conselleria fets públics sí que se'n parla, i que nosaltres compartim, com és l'homologació dels professionals de tots els sectors. No es parla dels 200 milions d'euros que això tindrà de cost, d'on poden sortir, i aquest és, per tant, un tema que hi ha important.

Hi han temes en què nosaltres clarament discrepem i volem treballar-hi amb vostès, com és el tema de la independència, des del nostre punt de vista imprescindible, de l'agència d'informació per a la salut; si aquesta agència no és totalment independent del Govern i de la conselleria no serà fiable.

Creiem que hi ha una part del document que, si s'hagués aplicat la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, i desenvolupat, ens l'hauríem pogut estalviar, que és el que fa referència a la part de balanços, de publicitat de contractes i de formes d'adjudicació. I, per tant, aquí només cal desenvolupar la Llei.

I sí, dir-los –i la resta ho guardaré per al torn de rèplica– que nosaltres creiem... –i el que guardaré per al torn de rèplica són les conclusions i la part del copagament, ja ho anuncio ara–, sí que creiem que hi ha d'haver més obertura de la XHUP al conjunt de centres. I això té a veure amb el punt de la transparència i l'aplicació de la LOSC de què he parlat fins ara.

Ho deixaré aquí, pels pocs segons que em queden, a fi i efecte que la intervenció pugui tenir, en la mesura que em sigui possible, un cert fil argumental.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, gràcies per la interpellació, una interpellació presentada d'urgència, perquè ens permet no tant contestar-li..., perquè vostè interpel·la el Govern, i ja varem anunciar, el conseller Castells i jo mateixa, que l'informe de la comissió d'experts creada pel Govern necessita unes setmanes, doncs, perquè el Govern de la Generalitat presenti la seva proposta amb relació al document dels experts, però també, per descomptat, altres propostes des del Govern de la Generalitat.

Però també escoltava abans la proposta de supressió de l'impost d'hidrocarburs, i alguns comentaris que he sentit..., em sembla que cal tenir una visió molt més acurada i rigorosa de la situació on ens vam trobar a l'inici d'aquest Govern. Els recomano la lectura de l'informe de la Sindicatura de Comptes, presentat la setmana passada pel síndic, dels comptes del 2001 i del 2002 del Servei Català de la Salut, del Departament de Salut.

De fet, corrobora el que varem comentar, que estàvem –estem– en una situació financera de deute acumulat, segons el 2001 i 2002 –no parlo ja d'aquest Govern, parlo de la Sindicatura de Comptes–, que es va fer una despesa no comptabilitzada que va generar una despesa acumulada de 1.300 milions d'euros; que això ha anat continuant, va anar continuant l'any 2003. I per això, doncs, l'auditoria feta pel Govern de la Generalitat, pel Departament d'Economia, parla d'un deute acumulat de 2.169 milions d'euros. I aquí cal sumar-hi el desplaçament de deute en el sector concertat, el sector de la XHUP, no Institut Català de la Salut, de més de 600 milions d'euros, i un altre element importantíssim de descapitalització.

Però nosaltres ja no volem parlar del passat. Jo ho dic per fer una radiografia, per saber clarament on estàvem, i, per tant, ja també aprofitem per fer balanç del 2004, i el que ha passat des del punt de vista de la gestió.

Nosaltres hem comentat en moltes ocasions que compartim el model, que és un model que ve d'una societat civil, de molt abans de l'inici del Govern de Convergència. El que no compartim és el desgovern que va haver-hi del model, si em permeten la redundància, els últims anys. I aquest és un element clau. I el que hem fet el 2004 és tornar a governar, amb rigor en gestió, i també posant, el 2004, en l'agenda política el debat amb relació al model sanitari a Catalunya i a l'Estat espanyol, i també, és clar, el seu finançament.

I això ho hem aconseguit. No hem aconseguit..., encara, per descomptat, perquè el debat té una profunditat extraordinària i no es pot parlar amb simplicitat de solucions de cop, però la Generalitat, a Catalunya, i el president del Govern de l'Estat espanyol estan treballant amb totes les comunitats autònomes, i el Govern de Catalunya, per descomptat, amb tot el sector salut, i, per descomptat, també amb els grups parlamentaris, per intentar millorar la sostenibilitat del sistema sanitari i revisar el model.

L'any 81-82 hi han les transferències; hi ha un element clau, que ho ha comentat el diputat d'Esquerra Republicana en la intervenció anterior. En aquell moment es pren una decisió de càlcul del finançament, sempre amb relació a la població de dret, de cens. I aquest és un dels elements clau de revisió del finançament sanitari. I especialment des del 99 al 2004. L'increment de població protegida, per tant, de persones que poden anar cada dia al sistema sanitari, ha crescut, des del punt de vista de targeta sanitària, espectacularment. I comptem finançant..., i es finança..., la Generalitat, al finançament autonòmic, parla de població de dret i no de població protegida, que, en aquest moment, el desembre del 2004, són ja 7.100.000 persones les que tenen targeta sanitària. I aquest és un element importantíssim, que sobrepassa, per descomptat, el debat del finançament sanitari estricte.

Un altre element important. L'any 86 la Llei general de sanitat treu del finançament..., treu el finançament sanitari del finançament de la Seguretat Social, que compartim. Però és en aquell moment que comença el superàvit de la Seguretat Social. I, per tant, no es va fer cap previsió que digués: «En el futur, si augmenta la taxa d'activitat» –que és el que ha passat en els últims anys a l'Estat espanyol i a Catalunya–, «hi haurà, si hi ha superàvit de la Seguretat Social, un refinançament en part del sistema sanitari.» Per tant, quan parlem amb l'Estat també és evident que hi ha hagut un procés de descentralització de la despesa cap a les comunitats autònomes, per descomptat, extraordinari, però cal parlar del tot.

Un altre element important és que se'ns passen els serveis i no –i ho deia vostè, senyor diputat– el patrimoni. És a dir, tot el patrimoni de l'Institut Català de la Salut, l'hospital de la Vall d'Hebron, tots els centres de salut, no estan en el patrimoni del Departament de Salut o en el patrimoni de la Generalitat. I, per tant, ni tan sols hem pogut fer clarament ni endeutament sobre aquest patrimoni. Per tant, aquest és un altre debat, que és veritat que n'hem parlat en poques ocasions, però, per descomptat, hi han altres debats importants, doncs, que cal plantejar.

Aquests dies..., i no crec que hàgim de lligar-ho exclusivament al debat amb relació al dèficit fiscal, estem plantejant mesures, i estem plantejant i plantejarem mesures possibilistes d'increment de la despesa sanitària pública *per capita*, que es vagi igualant a la mitjana de països europeus. I això és possible. I ho estem intentant i ho estem redissenyant, per descomptat. I l'informe de la comissió d'experts ens hi ajuda.

Però això no seria de rigor si un no està disposat a revisar el model. I, per tant, voldria aprofitar per fer balanç d'això que jo en dic «tornar a governar, tornar a gestionar» en base al que ha passat el 2004.

Primer, senyor diputat, l'increment del pressupost del Departament de Salut el 2004... –Govern, el nou Govern–; va créixer un 18 per cent. Aquest 18 per cent és una xifra molt important; problemes que estàvem pagant amb aquest increment del 18 per cent: la despesa acumulada i no consignada de les anteriors etapes. Però l'any 2004 ha estat l'any del rigor. Quan aquí, en aquesta cambra, es presenti la liquidació del primer trimestre, en el primer trimestre d'enguany, del pressupost del 2004 veuran com no hem generat deute acumulat l'any 2004. Hem fet del rigor, al costat de la insuficiència financera, la nostra manera de ser.

Per descomptat, hem fet altres elements de canvis. Primer, començant a donar a l'atenció primària un paper important, la gestió del sistema, de resolució, que quan vingui aquí, en aquest Parlament, a comparèixer i a parlar de l'avaluació del que ha suposat l'epidèmia de grip i d'infeccions respiratòries, doncs, vostès ho veuran: l'increment de l'activitat de l'atenció primària.

Però, per un altre costat, hem reduït l'increment a la meitat de la despesa farmacèutica en un any. Per tant, vol dir que fem canvis a dintre les prioritats: incrementem els recursos, les accions en salut pública; tornem a començar a recapitalitzar un sistema molt descapitalit-

zat. Fins i tot en insuficiència financera, el pressupost del 2005 permetrà iniciar obres per valor de 486 milions d'euros. Hem començat, i aquesta setmana s'ha plantejat i s'ha fet pública la necessitat de tancar, després de molts anys, la reforma de l'atenció primària. Als vuit-cents professionals sanitaris que tenien un contracte de dues hores i mitja se'ls diu: «El sistema necessita..., aquest milió de ciutadans de Catalunya que tenen un sanitari, un bon professional, però que treballa dues hores i mitja..., necessitem que treballi més hores.»

Per tant, fem de govern, gestió, canvi de prioritats, que, evidentment, necessiten més temps. Per tant, diem més recursos, més recursos que han de venir de moltes fonts diverses, possibles. Per això es necessita, senyor diputat, i li agraeixo la seva complicitat, un gran acord, aquí i a l'Estat espanyol, però també es necessita governar el model, prendre decisions, i crec que l'avaluació del 2004, doncs, clarament ens diu que nosaltres hem fet, o hem començat a fer, totes dues qüestions.

Hi ha molts altres elements que contestaré en el meu torn de rèplica seguint la seva intervenció. Per descomptat, vostè parla també d'altres elements, com l'equiparació salarial. Li recordo que és un tema pendent des de l'aprovació de la Llei d'ordenació sanitària, fa molts anys ja, en una disposició addicional, i que aquest nou Govern també va crear amb tots els sindicats i les patronals, i el Departament de Salut, una mesa que estudia la possibilitat de fer un acord amb relació a les polítiques de recursos humans a tot el sistema sanitari de finançament públic.

Per tant, hem canviat, hem liderat, hem fet acció de govern per dir que necessitem més recursos, però que estem absolutament disposats a fer una gestió eficient i també de canvi de prioritats a dintre el sistema.

El president

Gràcies. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre diputat senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Moltes gràcies, honorable consellera. Senyores i senyors diputats, ha fet vostè allò, molt bé, que fan la gent amb experiència com vostè de dir: «No parlaré del passat, el passat, passat», però, a continuació, fum una coça. I, bé, això ho ha fet molt bé.

Vull dir-li algunes coses. La primera: vista la falta de concurrència que hi ha entre el document d'objectius i de balanç del seu Departament i el que diu la Comissió d'Experts en alguns camps, si vostè pretén presentar unes conclusions en poques setmanes, té vostè, i l'honorable conseller Castells, molta feina. Li ficaré un exemple: en el seu document d'objectius i prioritats per a aquest any i del que era el balanç de l'any passat parlava de la descentralització de la sanitat en favor dels ens locals; el document, en canvi, de balanç del que ha sigut la feina de la Comissió, d'això, si jo ara no ho recordo malament, no n'esmenta ni una sola paraula, i, per tant, es podria dir que en alguns casos hi ha una disparitat de criteris evident entre el que són els seus objectius i prioritats i el que són els objectius i prioritats que aquest document ha vingut a esmentar.

Diu vostè que aquest any han governat. Jo crec que vostès han governat parcialment i per a allò que els ha convingut i els ha interessat. Per exemple, llegia fa un parell de dies a *El País*, me sembla que era, que la situació de pràctica fallida de l'Hospital de Sant Pau els portarà, a vostès, a fer-los com una espècie de bestreta per salvar la situació de Sant Pau. Bé, això no és governar. Això, en tot cas, és moure el problema del calaix de la Generalitat al calaix de Sant Pau i que després torni al calaix de la Generalitat. Governar seria dir: «Escolti'm, les mesures que jo penso prendre en gestió perquè això en el futur no passi són: una, dos, tres, quatre, cinc.» Això és governar; això altre és el que fa un tresorer, o un interventor, o un comptable. I, per tant, sobre això hi ha una diferència important.

Jo crec, també, que vostès han governat parcialment, perquè mentre han durat els treballs de la Comissió en tot aquest temps, en el que els ha convingut o en el que els ha interessat, com, per exemple, pujar els impostos, com ara hem discutit en el tema dels hidrocarburs, ho han fet; malgrat que hi ha hagut en marxa la Mesa de la qüestió dels recursos humans i del personal i malgrat que hi ha hagut en marxa la comissió dels experts, en el que els ha convingut també en el canvi de sistema d'horaris i de treball dels metges també ho han tocat.

Per tant, diguem-ne, hem tingut, en matèria de salut, un govern que ha governat a la carta. En allò que li ha sigut còmode ha governat; en allò que a vostès ja és allò que *la cabra tira al monte*, perquè l'esquerra el primer que fa sempre és apujar els impostos, també han governat, però el que era agafar el bisturí i començar a reformar el sector, tot això ho han ajornat.

Espero, sincerament, que en la seva rèplica ens pugui explicar una mica com podrem quadrar els acords que s'han d'acabar de discutir a la taula de personal d'equiparació del sector amb el fet que això no impliqui més dèficit, perquè, realment, això pot ser la quadratura del cercle. I, amb relació a la despesa farmacèutica, celebros que les mesures que va prendre en el seu moment la ministra Pastor tinguin la seva aprovació. La nostra, malgrat les crítiques que vàrem tenir del sector farmacèutic pel que això representava per a ells, també la té.

Dir-li, finalment, perquè això ens preocupa, que no estem a favor de les mesures de copagament que tenen finalitat recaptadora. I ho dic perquè al llarg de tot aquest procés vostès no han parat de fer filtracions, i, a més a més, una cosa que han fet segur ha sigut ja apujar l'impost d'hidrocarburs. Nosaltres no entenem per què, per exemple, algú que té una urgència traumato-lògica ha de copagar aquesta visita, perquè és una urgència, en el cas de traumatologia, en si mateixa, i, per tant, no és una cosa previsible. I en aquest aspecte, nosaltres, en aquestes mesures, no hi estarem a favor.

Sí que creiem que cal una feina pedagògica i informativa en els ciutadans amb relació a quins són els serveis que tenen al seu abast. Nosaltres pensem que molta gent acaba anant al servei d'urgències perquè moltes vegades no sap si el seu propi CAP està obert vint-i-quatre hores o no està obert vint-i-quatre hores, i que moltes vegades, abans de plantejar-nos mesures com l'increment d'impostos, el que s'han de plantejar són mesures de caràcter pedagògic informatiu per al conjunt de la societat.

En definitiva, nosaltres venim al final d'aquest debat amb ganes d'arribar a un acord. Creiem, esperem i desitgem que vostè ens posi sobre la taula una gran proposta sobre el que és el finançament i la gestió de la salut a Catalunya per als propers anys, i li diem, per acabar aquesta intervenció, que el Partit Popular de Catalunya espera que sigui vostè la que lideri, la que governi i la que impulsi aquest acord i que nosaltres hi voldrem participar i que quedem amatents al fet que no en moltes setmanes presenti conclusions que siguin la base per començar a treballar plegats forces parlamentàries i tot el sector i arribar a un acord que pugui resoldre, a mitjà i a llarg termini, la sostenibilitat i la qualitat del sector sanitari a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera de Salut.

La consellera de Salut

Senyor diputat, el més important són les seves últimes paraules, i jo crec que molt aviat el Govern de la Generalitat iniciarà converses amb el Partit Popular i amb Convergència i Unió, perquè el Govern, evidentment, també vol dir els tres partits, doncs, que li donen suport; tindrà una proposta.

Però un simple comentari, molt simple i il·lustratiu, amb relació al fet que només l'esquerra apuja impostos: qui va apujar primer el tram autonòmic amb relació, doncs, als hidrocarburs va ser la Comunitat de Madrid, senyor, el 26 de juliol de l'any 2002; la Comunitat de Galícia, el 23 de desembre del 2003. Escolti, no fem simplicitat, i, per tant, aquest és un impost que ja es va apujar en altres comunitats autònomes, perquè el debat amb relació al finançament sanitari no és un debat de dretes i esquerres, és un debat amb molta més profunditat, és un debat de governs, és un debat de païs.

Per tant, escolti, tots fem el que podem en qualsevol moment, i aquest és el moment clau de la història. Tornem a estar al mateix, jo diria, de l'any 86. L'any 86 es va prendre una decisió d'alt calat polític a l'Estat i a les comunitats, com Catalunya, que el van avalar, i en aquell moment el Govern de Catalunya també. Va decidir que optàvem per un sistema nacional de salut i que es finançava via pressupostos. Estem, uns anys més tard, gairebé vint anys més tard, en una altra oportunitat històrica. Compartim el model. No hi ha cap grup parlamentari, ni aquí ni a l'Estat, que digui «canviem de model». Per tant, aquest és un inici important: un sistema nacional de salut i un sistema privat complementari, que també l'hem de tenir en compte. I ara necessitem dir-nos, en veu alta, que hi ha una insuficiència financera i que hem de trobar entre tots solucions d'estat, de Catalunya, des de Catalunya. Més recursos, però, per a què més recursos? I aquestes són les preguntes que, no pateixi, el Govern contesta, i nosaltres jo crec que en aquest any 2004 hem aconseguit els objectius que ens plantejàvem amb les deficiències financeres que teníem, i hem estat valents, senyor diputat, per fer un procés de jubilació aplicant una llei d'estat, que era la Llei

d'ordenació de les professions sanitàries, la primera comunitat autònoma; hem plantejat l'allargament d'horari, un horari normal dels treballadors; plantegem un debat complex amb relació a les polítiques de recursos humans que acabarà dient que necessitem més diners per als professionals, no només per a l'equiparació, sinó per complementar a través d'incentius variables la carrera professional, etcètera, i, escolti, llegeixi's una part del document de la Comissió d'Experts que parla clarament d'Administració local, senyor López, clarament parla d'avaluar el que el Govern planteja de generalitzar el capítatiu; ho diu i, per tant, en parla. Però el procés de descentralització, que sempre hem comentat que és un procés important per nosaltres, de sectorització, ha d'anar al costat d'una autoritat centralitzada molt important, que nosaltres la tenim, d'una planificació i d'unes garanties d'equitat i de qualitat, que el Departament de Salut és el que ha de garantir, de suficiència financera, però l'acord amb el món local està tancat, senyor López.

Espero que molt aviat, la setmana vinent, les dos entitats municipalistes de Catalunya signem un conveni per dir: «Governem junts el sistema sanitari.» No de canvis competencials, no passem al món local les competències en assistència sanitària, seria un error, però, en canvi, compartim anàlisis de necessitats, compartim planificació territorial, compartim les seves competències en protecció a la salut, les nostres competències en salut pública i aquest espai sociosanitari, que, evidentment, necessita els ajuntaments per tirar endavant. Per tant, molts elements damunt de la taula.

I acabo dient que li agraeixo aquesta porta oberta al gran acord de Catalunya del finançament sanitari. Sap vostè que aquest primer trimestre hauríem de tancar un gran acord, polític, però també social, amb els sectors empresarials de salut i amb els actors sindicals, perquè això ajudaria a un gran acord d'estat, per aquesta Comissió que ja funciona, una comissió liderada pel ministre Solbes, el ministre d'Economia, a demanda del president del Govern, i que abans del juny en les comunitats autònomes ha de presentar un gran acord també polític que l'hem de fer també social, clarament, per millorar el finançament i la sostenibilitat, com a mínim a mitjà i a llarg termini, del sistema sanitari, que també, evidentment, vol dir el sistema sanitari de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català (tram. 300-00930/07)

El tercer punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre el sistema sanitari català, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, nosaltres també hem presentat una interpellació, però jo voldria variar una mica el registre respecte a la interpellació anterior.

Jo estic d'acord amb vostè que vivim un moment molt important en la sanitat catalana i que, per tant, tenim davant dels nostres ulls un problema, una situació on realment hem de començar a donar solucions en la vista ficada a llarg termini, no a curt termini. Hi estem d'acord, és un moment molt important.

De fet, jo el que voldria fer avui és fer un repàs de tot aquest any de govern, que emmarcaria entre la seva primera compareixença aquí al Parlament i la presentació de l'informe del que s'ha anomenat «Comissió d'Experts». Em sembla que aquí emmarcarem tot aquest any de govern de la Generalitat o del tripartit. Aquest primer any, jo el voldria afrontar amb una visió pròpia d'alternativa de govern. És a dir, nosaltres no volem fer sang, ni molt menys. Pensem que des de l'oposició hem de fer tot allò que permeta avançar el sistema, no ficar pals al sistema, precisament perquè estem en un moment molt important, precisament perquè estem en un moment en què cal avançar en les solucions que té plantejades el nostre sistema de salut.

Dit això, senyora consellera, quan jo entro al web del Departament i miro el nou organigrama, quan miro la reestructuració que ha portat vostè al seu Departament, em trobo en una situació que em crida l'atenció. És a dir, em trobo amb els nomenaments del senyor Belenes i el senyor Manté, i quan busco el seu nomenament al DOGC no els trobo; no ho trobo, no ho sé trobar. La Direcció General de Planificació de la Salut, el senyor Balcells, sí que està nomenat, però tenim que el senyor Plasència, director general de la Salut Pública, al mateix temps està en funcions com a director general de Drogodependències. La Direcció General de Planificació Sanitària, que té el mateix rang que la Direcció General que presideix el senyor Balcells, ens trobem que està la senyora M. Luisa Lapuente i no l'hi trobo, el seu nomenament; em figura al web com a directora de l'Àrea Sanitària del Servei Català de la Salut.

Quant a l'organigrama, es crea la Gerència de l'Àrea Metropolitana, i em trobo que el senyor Enric Mangas em figura al web del seu Departament com a gerent de l'Àrea Centre i Costa de Ponent. És a dir, tenim un organigrama en funcions, però no un organigrama, no una reestructuració orgànica. La pregunta és: què diu Funció Pública, consellera? Què passa amb aquest decret de reestructuració? Fa un any vostè ens parla de governar i governar bé, vostè ens parla de fer les coses bé, i ens trobem amb una reestructuració al Departament, gairebé virtual. Ara que la veig, se m'acut una broma, espero que vostè estigui nomenada per decret, perquè sinó seria tot el Departament virtual. No estem parlant de qualsevol cosa, estem parlant d'alts càrrecs; estem parlant d'alts càrrecs i em sembla que després d'un any és hora de saber què ens diu Funció Pública. És evident.

Al llarg de l'any vostè ens va presentar una sèrie d'objectius a la seva primera compareixença on parlàvem de

1.500 metges, i alguna una ràtio de..., ai!, de 1.500 habitants per metge, i de plans de xoc que al llarg de l'any no s'han complert. La veritat és que no han complert les expectatives, consellera, això no s'ha produït. Han anat generant expectatives que no han acabat d'arribar a complir allò que prometien.

En el tema del personal ens trobem al llarg de l'any que vostè té plantejada una gran resistència dintre del personal del seu Departament, és a dir, van fer unes jubilacions on els metges jubilats segueixen dient que se'ls va treure per la porta de darrere, mentre eren necessaris perquè funcionés el sistema. Ens vam trobar en una situació de grip que va significar un veritable col·lapse del nostre sistema de salut. Un veritable col·lapse que no ho dic jo, és a dir, vostè sortia a la premsa dient que no se sentia satisfeta de com havia anat l'epidèmia de salut.

Consellera, si vostè no se sent satisfeta, com es deu sentir el ciutadà que ha d'afrontar llargues cues i que no se li soluciona el problema de manera immediata? Però és que quan entro al web del seu Departament em trobo amb la sorpresa que el seu Departament, a través del seu web, recomana al ciutadà que tingui símptomes, amb febre, però símptomes lleus que faci autocura. Faci-ho solució, consellera –faci-ho solució. En la patologia, el malalt ha de fer autocura. Què ha de fer? Autodiagnòstic i automedicació? De veritat? Em sorprèn, consellera, em sorprèn. No és un exemple de bon govern. No crec que tinguéssim d'aconsellar mai els ciutadans, sigui patologia banal o no, perquè si convé, després a la rèplica li explicaré alguna situació de diagnòstic realment problemàtic, que hagi de fer autodiagnòstic o autocura, i què els hem de dir? Que s'ha d'autoreceptar la baixa laboral, també? També els direm això, consellera? És a dir, el sistema ha d'anar més enllà que això.

Li ho dic amb l'ànim que realment aquest sistema avanci. Hem tingut una situació francament problemàtica, un augment de més del 16 per cent de la mortalitat en l'epidèmia de grip i un 20 per cent de desprogramació d'urgències quirúrgiques en molts d'hospitals. Mai havíem arribat en aquesta xifra. Jo no faré sang; no els diré el que vostès ens van dir quan teníem situacions semblants, arribant al límit del sistema –perquè el sistema té un límit, en això té vostè raó–, i ens deien el que ens deien, amb el cop de calor de l'estiu o en determinades situacions que desbordaven el mateix sistema. No els ho diré, però realment els tinc de recordar que durant aquest any no han assolit els objectius que havien creat i havien generat en la seva primera compareixença. És més, a mi em sembla que vostès publiciten molt, vostès realment han fet que el sistema de salut sigui subjecte de discussió, publiciten molt però no gestionen, no solucionen els problemes. És a dir, vostès saben plantejar els problemes, però no donen les solucions. És a dir, sembla que estem fent filosofia en comptes de governar; fem un veritable discurs aporètic, és a dir, plantegem els problemes, però no arribem a trobar les solucions. Perquè quan vostès plantegen una descentralització territorial, resulta que ens trobem que no hi ha acord al Govern –resulta que no hi ha acord al Govern. Resulta que hi ha una gran discussió entorn al paper dels consorcis, entorn al paper de la privada.

Aquest és el problema, el problema és de lideratge i de com solucionar els problemes, perquè sinó ens trobem en aquest col·lapse que representa la grip en aquest gran problema que tenim amb el personal sanitari.

Jo em sembla que al llarg d'aquest any –al llarg d'aquest any– hem estat esperant o ens hem amagat darrere del dictamen de la comissió d'experts, precisament perquè cada un dels partits que configuren el Govern sí que tenen model, però qui no té model és el mateix Govern, perquè no es fiquen d'acord. Aquest és un gran problema que hem de resoldre, perquè sinó, aquesta mirada a llarg termini per solucionar els problemes del nostre sistema de salut no..., no trobarem la solució.

Em sembla a mi que parlar de la comissió d'experts és parlar d'aquest amagar-se darrere d'un dictamen de la comissió d'experts i no haver fet durant l'any allò que hauríem hagut de fer, allò que estàvem obligats a fer i que nosaltres ja li anunciàvem a la seva primera compareixença. Què acaba dient la comissió d'experts, consellera? Què ens acaba dient la comissió d'experts? Que tenim un problema de finançament –cosa que nosaltres li dèiem ja el primer dia a la seva compareixença– i que tenim un problema de gestió i, per tant, hem d'afrontar aquest problema de gestió, cosa que li hem anat dient al llarg de tot aquest any, i li hem ofert la nostra col·laboració per arribar a acords entorn a com millorar la gestió i per arribar a acords per tal d'aconseguir que tinguessin el finançament que hem d'arrencar d'aquest Govern amic que ens està negant, precisament, allò que és més necessari per al nostre sistema de salut, que és el finançament.

Aquesta oferta l'hem fet constantment, consellera. No feia falta tot aquest any –no feia falta tot aquest any. Jo em sembla que des de l'oposició, precisament, l'he d'emplaçar a fer allò que vostè ens diu que ha de fer; no fem sofismes, no fem pura filosofia. Fem-ho, consellera. Això és el que li demanem des de l'oposició, per això li hem demanat la compareixença perquè ens expliqui els problemes de la grip. Una compareixença perquè ens expliqui, en seu parlamentària, quines són les conclusions dels experts i hem demanat la creació d'una comissió per discutir la sostenibilitat i l'equitat del sistema entre tots els grups parlamentaris, consellera.

Jo la sentia aquest matí i la sentia a dir, certament no parlant de sanitat, que vostè se sentia molt sola –molt sola–, i ens reprotxava al Partit Popular i a Convergència i Unió que no estiguéssim amb vostès en una determinada qüestió. Quan jo he descobert la determinada qüestió, he pensat: «no parlava de salut», però en un primer moment sí que pensava que parlava de salut. Vostè parlava de la Unió Europea i del referèndum. (*Remor de veus.*) Però resulta que aquí, en aquest Parlament, moltes vegades jo l'he vist sola, jo l'he vist sola perquè no hi ha aquest gran acord que li permetés liderar, precisament, aquesta millora a llarg termini de la salut pública catalana. Aquest és el problema, consellera.

Deixo per a la rèplica entrar més a fons en el tema de la Comissió o l'informe d'alguns experts. Deixo per a la rèplica aquesta situació. En un emplaçament, consellera, no ens amaguem més darrere d'informes i fem allò que hem de fer, anem a Madrid a aconseguir fi-

nançament i proposem grans acords en aquest Parlament, perquè, deixi'm dir-li una cosa: si en aquest Parlament l'oposició no presentéssim interpellacions, a les dotze del matí hauríem acabat les sessions, perquè l'activitat del Govern és la que és i no ens porta propostes i fa que realment acaba creant problemes, és a dir, fa un discurs que és molt ric en les paraules, però molt buit de contingut. Fem purs sofismes, i això no és el que ha de fer ni un govern ni un parlament. I aquesta responsabilitat l'hi mano per a vostè, però li ofereixo la nostra col·laboració perquè també la sentim com a nostra, perquè té raó: avui hem de mirar lluny perquè el nostre sistema de salut necessita, necessita certament, una gran complicitat entre tots els grups.

Gràcies, consellera; parlarem del que m'he deixat, després, al torn de rèplica. Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor diputat. Per descomptat aquesta consellera va jurar, va prometre, perdó, va jurar el seu càrrec, doncs, per tant, no pateixi que els temes aquests que diu vostè, que si ja estan anomenats són temes absolutament, doncs, de canvis molt importants en l'organigrama que estan a l'Assessoria Jurídica, molt aviat hi haurà el decret de nomenament, però no digui que el director general, o el director gerent de l'Institut Català de la Salut no està nomenat. Miri's qui el va nomenar, va anar a Govern. El director responsable del Servei Català de la Salut, aquests són temes evidentment que no són el nucli dur seu, perfectament són per distreure vostè l'atenció.

Deixi'm que li contesti algunes qüestions importants, alguna –potser la més profunda–, encara que vostè ha fet una visió sí una mica de pas, no?, de dir que nosaltres diguem als ciutadans que facin autocura. Hem d'acabar amb el discurs paternalista, senyor Sancho. El canvi del Departament de «sanitat» a «Salut» té implícit clarament dir als ciutadans que el millor agent de salut es diu «ciutadà». Per tant, només faltaria que no donéssim instruments als ciutadans per fer autocura. I no és cap deixadesa de la responsabilitat del sistema. (*Remor de veus.*)

Ja sap que vindré aquí a parlar de l'activitat d'urgències amb relació a l'hivern, però els puc avançar algunes dades que ara els hi deixaré: 34 per cent de l'increment amb relació a l'any passat d'atenció a les urgències domiciliàries als centres de salut de Catalunya; 16 per cent de l'increment d'urgències ingressades als hospitals; 16 per cent de les visites urgents ateses als centres de salut, etcètera.

Diu: no han complert les promeses. El Pla de xoc ha estat l'element més ben valorat, senyor Sancho, li puc passar un per un els centres de salut –jo que m'he recorregut pràcticament tot Catalunya en aquest any–, i vostè ho sap. La gent valora, vostès han començat a tornar a donar valor seriós als centres de salut. És insuficient? Per descomptat. Hi ha grans desequilibris territorials?

Per descomptat. Per cert, imputi's al passat i no al present –al Baix Llobregat, als vallesos, alguns àmbits de la Catalunya rural, etcètera–, però hem complert el Pla de xoc. Hem fet un gran acord per a un pla estratègic d'infermeria, hem començat a incrementar les plantilles. Aquest és un tema emblemàtic per a nosaltres d'inici, i ara ja no parlem de Pla de xoc, parlem de pla estratègic dels centres de salut de Catalunya, perquè el Pla de xoc vol dir una actuació puntual al 2004.

Per tant, quan parlem de la grip i quan jo deia: «Aquesta consellera està al costat dels ciutadans que no estan suficientment ben atesos», no des del punt de vista professional, sinó d'humanització d'espai, només faltaria. Vol que els recordi com estan les urgències de Vall d'Hebron, arquitectònicament? Vol dir, vostè sap que al pressupost del 2005 hi ha el projecte de 1.000 milions de les antigues pessetes per a la millora arquitectònica de les urgències del Vall d'Hebron, i la continuïtat de la millora dels espais de Bellvitge, de Germans Trias i Pujol, etcètera. Però aquest no és, ni de molt, el tema més important.

El debat segrestat o el debat no liderat per l'anterior Govern és un debat que especialment a l'hivern les persones són persones grans, senyor Sancho, i que no..., la solitud a què vostè fa referència és en un míting d'aquesta consellera, que no té res a veure amb el debat d'avui. La solitud era amb relació a l'ambició d'Europa. Però escolti, no té cap solitud; al revés, em sento més acompanyada que mai, i no només pels grups que donen suport al Govern, fins i tot –i vostè ho sap– també amb l'oposició. Però, sobretot, i el que és més important, amb molts professionals, amb molts usuaris, amb molta gent que diu: «Els canvis tardaran, els canvis profunds tardaran», però el debat de l'envelliment és un debat que té un impacte amb relació al sistema sanitari, que li he dit que no pot portar sol el sistema de salut.

I explicaré la compra addicional de llits sociosanitaris, de les unitats de curta estada, l'hospitalització a domicili, els canvis que hem de fer en el futur: la millora dels serveis socials d'atenció a la dependència, etcètera. I per tant, no n'estem, absolutament implicats.

Abans, perdó, parlant de si nosaltres governàvem, els que no governaven en alguns aspectes eren vostès, i aprofitaré alguna demanda de l'anterior diputat amb relació a Sant Pau. Quinze anys sense pagar la Seguretat Social; deute acumulat de 277 milions d'euros de l'Hospital de Sant Pau. Fundació de Gestió de l'Hospital presidida, evidentment, pel Departament de Salut. Estem intentant fer gestió interna, aquesta consellera va anar personalment a una assemblea de treballadors a dir-los que acabarem el nou hospital, però que cal saber la situació crítica d'aquest hospital. Aquesta consellera ha anat clarament, i té acords amb les parts patrimonials que són l'Ajuntament de Barcelona, l'Església, l'arquebisbe, per dir-li: «Anirem junts a no continuar fent d'estruc.» I el mateix li podria dir de l'Hospital Clínic. Un acord que el conseller Pomés va intentar pactar, però que no sé què va passar que a última hora no es va tancar, amb el Govern de l'Estat. Però, ja li dic, poso exemples, eh?, per dir que, nosaltres, el que estem fent és fer emergir realitats, però no per imputar-les al

passat, per solucionar-les. Es podrà fer d'avui per demà? Necessita un gran acord polític, perquè estem parlant de magnituds importants.

Li demano que es llegeixi amb cura, senyor Sancho, l'informe de la Sindicatura de Comptes del 2002, perquè jo no ho havia sentit..., jo era diputada en aquesta cambra, no havia escoltat ni el conseller d'Economia Homs, ni el conseller de Salut, que vinguessin aquí –de Sanitat–, a dir: «Doncs, miri, el 2002, doncs, no hem pogut consignar a la liquidació del pressupost 1.300 milions d'euros.» No, no, ens deien que estaven pactant un excellent acord amb el Govern Popular per millorar el finançament sanitari.

És clar, parlar de realitat té un cost polític, per descomptat, perquè qui diu això assumeix risc. Però només aquells que assumeixen risc i que estan disposats a jugar-se-la en un tema complex de canvis de la gestió, però també de debats d'alt calat de moltes parts del sistema, són els que realment es creuen que aquest sistema ha de continuar millorant en qualitat; que en alguns aspectes els últims anys, senyor Sancho, ha perdut, precisament per falta de lideratge polític, per increments de població, li ho he dit, 99-2004, d'1 milió de persones amb targeta sanitària; de debats no fets en aquesta cambra, quan en moltes ocasions els anteriors consellers de Sanitat els ho havien dit. Recordo que fins i tot havien proposat analitzar l'impacte de l'envelliment amb relació al sistema sanitari, i se n'havia fet negoció, en aquell moment, als grups de l'oposició; molts debats que no s'havien fet amb claredat, amb falta de lideratge, però també de gestió.

I amb relació a la farmàcia. Vostè imagini's que nosaltres no haguéssim fet gestió. Deia el diputat anterior del Partit Popular: «És gràcies a les mesures, als preus de referència de la ministra Pastor.» Nosaltres estem a favor de preus de referència; estem en un debat, en aquest moment, l'any 2005, amb la ministra actual de Sanitat, per analitzar quines mesures d'Estat. Evidentment, amb la participació de les comunitats, que som les que finalment paguem la factura. Però aquest diferencial entre el que varem gastar a Catalunya l'any 2003 i el 2004, per tant, una disminució del creixement de més de cinc punts, no és només per mesures d'Estat, és per mesures «micro» del Departament de Salut amb els professionals, d'increment de genèrics, de prescripció sota protocols, d'implicació de molts i molts professionals, especialment de la primària, per fer un ús racional dels medicaments.

Per tant, nosaltres ens sentim satisfets, sense cofoisme, per descomptat, del balanç del 2004, especialment en un punt important, que és haver aconseguit que aquest any sigui un any clau, un any clau en la política catalana i en la política espanyola, que espero que vostès ens acompanyin, Govern i oposició, perquè els temes de fons necessiten, li deia, una mirada a la curta, però, sobretot, una mirada a la llarga, deixant fora, fins i tot, renunciant a tornar a dir aquí quina és la situació here-tada..., jo li ho he dit i acabo dient, de no-govern del model en els últims anys, i afirmo, perquè en tinc constatació en molts exemples concrets amb relació a aquest tema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula, seguidament, per a la rèplica, l'illustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies. Bé, consellera, jo..., permeti'm que no li discutisca el diagnòstic del passat. És a dir, jo ja ho he dit diverses vegades aquí: ens tenen acostumats a aquest diagnòstic, ens el van repetint, i la veritat és que a mi ja no em queda ganes de discutir-lo. És a dir, és el seu diagnòstic; nosaltres en tenim un altre, i cada u té el que té, i la veritat és que no tornaré al passat.

Si hem de mirar, hem de mirar de cara al futur, suposo, i si hem de fer propostes que realment ens ajudin a avançar és mirant de cara al futur i no de cara el passat. I això és el que ha de fer un govern.

Vostè ha reclamat no fa gaire..., contestant a l'illustre diputat del Partit Popular, que vostès reclamen governar. Doncs, miri, jo, el que li he dit és això: «Governin» –simplement, governin–, «governin i portin propostes aquí sobre la descentralització territorial, sobre cada una de les qüestions que tenim damunt de la taula, el nou organigrama, i governin, i demostrin-ho amb fets.»

I, davant d'això, lo que li he demanat, simplement, és que no s'amaguin darrere del dictamen d'una comissió d'experts, que portin les seves propostes aquí: si coincideixen amb la dels experts, d'acord; si no, discutim-les, ens tindran amb vostès per discutir-les i anar avançant en la gestió.

Aquesta és la petició. La petició és que no podem estar perdent més temps; ja hem perdut un any, un any esperant un cert diagnòstic que en certes qüestions podem compartir.

Li he dit una altra cosa, i la hi tornaré a repetir. Miri, la comissió d'experts coincidix exactament amb el que li dèiem en la primera compareixença, un any abans, entorn del finançament, i també coincidix amb un diagnòstic entorn de la millora de la gestió. Li dèiem que es necessitava un gran pacte per la salut; li ho dèiem el primer dia. Sap lo que li diu la comissió d'experts? Diu: «No obstant això, la responsabilitat última de la millora de la qualitat i eficiència del sistema és de les autoritats polítiques, les quals han de generar la confiança i els suports socials necessaris per aplicar-les.»

Li he ficat l'exemple del Pla de xoc o el de la jubilació, o ara, la igualació d'horaris dels que no s'han integrat a la xarxa reformada, per una qüestió: perquè no estem generant confiança social ni complicitat amb els professionals i perquè estem dient coses que no acaben de ser certes. Perquè vostè i jo sabem, consellera, que és cert que els no reformats tenen dos hores i mitja d'assistencial, però vol que li digui els horaris dels meus companys del meu CAP, quantes hores d'assistencial estan fent els que estan a la reformada? No en fan gaire més de dos hores i mitja. I transmetem a la gent que això significarà... (Pausa.) No, d'assistència, directament d'assistència. Perquè també és cert que els que no estan a la reformada també fan urgències i també fan formació a casa seva. I això ho sabem. Per tant, no significarà ficar quatre-cents metges més. Ara, si això ha de

ser l'excusa per no ficar més metges, doncs, jo ho crítico. Aquesta és la situació.

I deixi'm dir-li una altra cosa. Miri, la comissió d'alguns experts és cert que té coses útils, però deixi'm discutir-li alguna cosa. Se'n recorda, de l'informe Abril? Es va crear a través del Congrés dels Diputats. Aquesta comissió d'experts no s'ha creat a través del Parlament, i, per tant, té alguna diferència. És cert que hi ha una diversitat ideològica. Ahir el senyor Vilardell parlava que lo que ha sortit ha sortit per pur consens, i que moltes coses no han sortit perquè hi havia hagut un dissens per part d'algunes persones. Evidentment. Si es nomenen directament i nomenem, i no és un judici de valor, per exemple, el senyor Vicente Navarro, que tots coneixem com està de fortament ideologitzat, si ha de ser per consens, esbiaixem absolutament los resultats de la comissió d'experts. I a pesar de tot, jo considero que és útil, aquesta comissió d'experts és útil, però és útil sobretot quan ens demana que governem.

Jo el que li demano aquí és que ja no perdem més temps. I els emplaço com a Govern a fer una proposta de finançament a Madrid i a fer una proposta de millora de la gestió i de reorganització del nostre model de salut, que ens tindran al seu costat, però fer-ho al Parlament, perquè, hi insisteixo, consellera, en aquest Parlament les veiem passar per dalt i després ens trobem en situacions de col·lapse del sistema, que nosaltres afrontem amb tota la responsabilitat.

El col·lapse del sistema en la grip..., ens hauria de donar les gràcies per la nostra actitud, perquè, evidentment, podíem haver tingut l'actitud que vostès van tenir –que vostès van tenir– quan vam tindre situacions de lo mateix estil. I no hem tingut aquest estil; ens hem esperat a després, i li demanem que comparezca per a explicar-ho.

Aquesta és l'actitud d'una oposició responsable, perquè nosaltres som una oposició amb voluntat de govern. Però, consellera, li demanem que governi. Perquè en aquestes moments els professionals, i molta part de la població, té la sensació que hi ha un cert desgovern en el sistema de salut. I la té i ens la transmeten, i jo la hi transmeto –jo la hi transmeto. I és cert.

I li he ficat l'exemple que, un any després, Funció Pública encara no han fet els nomenaments d'alts càrrecs del seu Departament perquè quan vostè reclama tan de canvi i ens fa tants reprotxes de govern, em sembla que és un bon exemple per dir-li: «Consellera, una mica més d'humilitat perquè també la humilitat forma part del Govern», perquè vostès tenen tantes coses o tantes mancances, si no més, com les que tenia l'anterior Govern. I, no obstant això, nosaltres no teníem la complicitat que jo li estic oferint. Jo li estic oferint una gran complicitat per a millorar aquest sistema de salut. Aquest és el gran canvi: que hi ha una millor oposició a pesar que no tenim un millor govern; aquest és el canvi real: hi ha una millor oposició a pesar que no tenim un millor govern.

La salut catalana necessita més competències, millor gestió, més finançament i sobretot un govern que governi, consellera. Facin els decrets de nomenament, fins i tot dels alts càrrecs.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per a la rèplica l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut

Senyor Sancho, DOGC 4055, nomenament del senyor Carles Manté i del senyor Raimon Belenes; 23 de gener del 2004. No vull perdre més temps amb aquest element, perquè no em sembla transcendent en un debat d'alt nivell com el que estem tenint avui parlar de qüestions administratives.

Molt simplement, hem guanyant un any, senyor Sancho. Vostès van perdre molts anys. En aquesta cambra –llegeixi les hemeroteques– es va plantejar en moltes ocasions, per part dels grups parlamentaris de l'oposició, fer el que ara s'està fent o s'ha fet el 2004: una revisió del finançament. L'anterior Govern deia que no calia, que els seus pactes amb el Partit Popular eren suficients. I això és així. Ei, miri's les hemeroteques, les mocions no aprovades en aquesta cambra..., i en aspectes puntuals de revisió del model; en aspectes concrets amb relació a l'envelliment; amb relació als canvis que havíem d'introduir..., doncs, de canvis poblacionals; en l'element de targeta sanitària, l'estrangeria, etcètera. Aquesta cambra està plena, farcida, els últims anys, de propostes que van ser desaprovades. Per tant, hem guanyat un any.

En quantes ocasions l'anterior Govern de l'Estat..., el senyor Aznar va parlar amb el president Pujol, almenys ho van fer públic, de finançament sanitari? Jo no en conec cap. Vuit anys de govern del Partit Popular amb el suport, any a any, des de la investidura, de pressupostos, des de la investidura del president Aznar, fins a debats de pressupostos de l'Estat: zero vegades. La primera vegada que el president de l'Estat espanyol es reuneix amb els presidents autonòmics diu: «Hem de posar en l'agenda política el debat amb relació al finançament sanitari.» Jo crec que això és guanyar i no perdre. Evidentment, un debat que necessitarà més temps.

Vostè diu: «Han perdut, s'han amagat darrere la comissió d'experts.» No, no, és que no hauria calgut si ens haguéssim volgut amagar; hem continuat governant, per descomptat, i vam crear una comissió d'experts plural, independent, que no hem interferit. I, és més, algunes de les propostes que surten..., no, segurament no les compartirem. Molt simple, compartim el traç gros del que diuen: més recursos. Fins on i d'on? I ho concretarem el Govern, i ho he dit abans: en poques setmanes presentarà la proposta per discutir amb els grups parlamentaris quines són les propostes concretes amb relació al finançament sanitari.

Segon, millor eficiència a canvi de prioritats. Analitzi bé el pressupost del 2004. Li ho torno a dir. Llegeixi el que diu..., no l'auditoria del Govern, que pot dir vostè, tot i que la va fer la Intervenció amb un grup d'experts aliats, el que diu l'auditoria feta només d'iniciar aquest Govern, doncs, de les finances de la Generalitat de Catalunya. (Pausa.) No, no, llegeixi l'informe del síndic de comptes i veurà la diferència.

Però analitzi el rigor amb què aquesta consellera ha intentat administrar els pressupostos del 2004. No hi ha

hagut deute, hi ha hagut fins i tot estalvi, amb una proposta, que ja era agosarada, de només un creixement que havíem plantejat del 6 per cent en la factura farmacèutica i ha estat un 4,64: 50 milions d'euros que els hem pogut utilitzar, que els podrem utilitzar per a altres qüestions.

Per tant, hem fet el rigor pressupostari, la nostra manera..., i costa molt a aquesta consellera fer això, senyor Sancho, perquè estem administrant un pressupost insuficient.

Però nosaltres volem donar credibilitat al sistema públic. Tenim l'obligació de donar credibilitat, de dir que ens creiem, fins i tot, el rigor pressupostari, perquè ens ha donat arguments per dir que serem capaços d'administrar els més recursos que vindran. Jo no deixaria mai a un mal gestor més diners. I, per tant, nosaltres ens creiem profundament la nostra feina, el que és governar en qüestions que, evidentment, en algunes ocasions no són populars: la pujada del tram autonòmic dels hidrocarburs en ple debat d'una puja, de l'alça del preu del cru. Però li ho he dit abans: Madrid, la Comunitat de Madrid, la Comunitat de Galícia, altres comunitats, ho havien fet amb anterioritat. L'anterior conseller Homs, senyor Sancho –no digui només el Partit Popular–, hi han documents que ho havia plantejat i no es va atrevir públicament a fer-ho, eh?

Per tant, compte, compte a fer simplicitats davant d'un moment històric que estic convençuda, de totes maneres, que estarem tots a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les beques (tram. 300-00929/07)

El quart punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les beques. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presentem avui aquesta interpellació per preguntar-li, senyor conseller Solà, sobre la política de beques del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

Bé, les beques i els ajuts a l'estudi universitari són una de les peces clau per poder garantir, precisament, la igualtat d'oportunitats en aquest ensenyament superior. Són unes de les eines principals que podem dotar-nos en el nostre sistema universitari per combatre tot tipus de desequilibris en aquest àmbit, ja siguin de tipus socioeconòmic, cultural, sovint territorials o, a vegades, de gènere. Però, a part d'aquesta funció més de cohesió social també són, els ajuts, una de les experiències

vitals més comunes a la comunitat universitària, per la qual potser la majoria dels que ara actualment hi treballen hi han passat.

Però m'agradaria que passéssim a examinar algunes xifres: distribució per comunitats autònomes de la despesa en beques per alumne. Segons dades del mateix Ministerio de Educación y Ciencia, i, si nosaltres analitzem el percentatge de beques universitàries que rep Catalunya de l'Administració de l'Estat, veiem que ha anat disminuint d'una manera bastant alarmant. Abans representava el 10 per cent del total, estic parlant del curs 95-96, i per al curs 2002-2003 tenim només un 8,76 per cent.

Per tant, el percentatge d'estudiants universitaris amb beca a Catalunya reben només un 18 per cent enfront de la mitjana estatal, que és un 27 per cent. Per tant, parlem d'un 18 enfront d'un 27. I, si comptem els recursos que obtenen els becaris catalans, només és del 9,7 per cent. Comparem-ho, doncs, amb el nombre d'estudiants catalans que tenim, que, segons les darreres dades, assoleix la xifra d'un 16,2 per cent, no? Per tant, 9,7 dels crèdits, 16,2 dels estudiants. Clarament Catalunya rep menys beques que les que li pertocuen per població universitària, perquè aquests criteris de distribució no tenen en compte el cost de la vida aquí a Catalunya.

Creiem que el Govern de Catalunya hauria de tenir les eines normatives i els recursos per fer una política d'ajuts molt més justa i adaptada a les necessitats i condicions dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Però, és clar, quin marge tenim per fer-ho? Nosaltres tenim competències plenes, la Generalitat té competències plenes en matèria d'ensenyament –això és el que ens diu l'article 15 de l'Estatut d'autonomia–; però, en aquest moment el Govern està pendent d'un traspàs de les beques universitàries, per tal de poder aplicar a Catalunya un sistema de beques i ajuts als estudiants que fos de qualitat.

Fem una mica d'història: el Govern de la Generalitat va plantejar dos conflictes de competències contra les ordres del Ministerio del 15 de juny del 94 i del 30 de juny del 97. Hi va haver una sentència del Tribunal Constitucional, del 20 de setembre del 2001, que li va donar la raó. Però, malgrat tots aquests intensos esforços que s'han fet fins al dia d'avui per part dels governs de la Generalitat perquè és pogués traspassar la gestió de les beques i els ajuts a l'estudi, aquest traspàs no s'ha fet efectiu.

Fins i tot, l'any 2003 la Generalitat va presentar al Ministerio una proposta d'acord, en la qual s'especificassin tant les funcions com els serveis que quedarien traspassats a la Generalitat i quins es reservava a l'Estat. I es veu que sí que va haver-hi un intercanvi de diferents propostes de Reial decret, però que mai no se'n va arribar a aprovar cap.

Ara ens trobem en un moment en què s'obren les portes d'un nou marc normatiu que hauria de regular aquest sistema de beques i ajuts a l'estudi a nivell de l'Estat espanyol. Què pensa, doncs, fer –li ho vull demanar, senyor conseller– el Govern de la Generalitat perquè es faci efectiu aquest traspàs de la gestió?

Som conscients que això no és simplement propi del sistema d'ensenyament universitari, també l'ensenyament no universitari, doncs, té beques que són pendents de traspàs, i que s'han fet molts esforços també des del Departament d'Educació per demanar aquest traspàs i s'ha denunciat sovint la discriminació del mètode de repartiment.

Per tant, li volia demanar, senyor conseller, que, a més a més, ens expliqués en quin moment es troben les negociacions i que ens expliqués també quin fruit han pogut donar aquests esforços que s'han fet, tant des de part de la seva conselleria com de la conselleria d'Educació.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula per a la resposta l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, senyor Carles Solà.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Gràcies, president. Il·lustres diputats, efectivament, el Govern està pendent de l'execució del traspàs de les beques universitàries, per tal d'aplicar a Catalunya el sistema de beques i ajuts a l'estudiant de qualitat. Aquest traspàs està resultant molt complicat, és complicat des del primer moment, ja que l'Administració de l'Estat negava, un cop rere l'altre, un reconeixement de la competència de la Generalitat de Catalunya per regular el sistema de beques i ajuts per a estudiants d'ensenyament superior.

Com ha esmentat la il·lustre diputada, la negativa va portar en el seu moment al Govern de la Generalitat a plantejar dos conflictes positius de competències contra les ordres del Ministerio de Educación y Ciencia del 15 de juny del 94 i del 30 de juny del 97 de beques i ajuts a l'estudi de caràcter general, que en algun moment va semblar que donava resultats, ja que el president Pujol en la inauguració del curs 97-98 va arribar a anunciar que s'havia produït la transferència, cosa que no va ser així, malgrat que la Generalitat, com s'ha dit també, té reconeguda la competència plena en matèria d'ensenyament, d'acord amb l'article 15 de l'Estatut de Catalunya.

La Generalitat ha reclamat la gestió de beques, reclama la gestió de les beques i ajuts a l'estudi alhora que demana, també, que es declari la seua competència per complementar les normes de concessió de les ajudes per tal d'adaptar-les a la realitat del nostre país. D'altra banda, reclamem també la reterritorialització per part de l'Estat dels crèdits pressupostaris necessaris que correspongui a la realitat social i econòmica de Catalunya. La Sentència del Tribunal Constitucional, del 20 de gener del 2001, estima en gran part les peticions de la Generalitat. Però aquesta Sentència no s'ha portat a terme per part de l'Estat.

Cal assenyalar, com a precedents més recents, que el conseller Saura en la Comissió de Traspàsos Estat - Generalitat va presentar aquesta petició, així com també per part de mi mateix en contactes –dos, tres com a mínim– amb representants del Ministeri; una petició constant.

En aquest mateix sentit, la consellera Cid i jo mateix vam trametre un escrit a la ministra Sansegundo reiterant la necessitat de l'execució de la Sentència. La manca de resposta a aquesta carta va portar a la formulació d'una queixa formal per part del nostre Govern, expressada pel seu portaveu ara fa dues setmanes. Després de les gestions efectuades pel Govern i de les reiterades reclamacions per tal que s'executi la Sentència del Tribunal Constitucional, fa molts pocs dies que el Ministerio de Educación y Ciencia es va comprometre a tenir un esborrany de Reial decret que hauria de permetre la gestió d'aquests ajuts per part de la Generalitat el proper curs.

Com poden entendre, és de màxima urgència l'aprovació d'aquesta norma, atès que l'endarreriment de tan sols unes setmanes pot provocar greus perjudicis en la gestió de les beques per al proper curs acadèmic 2005-2006 i, a més encara, a fer ineficient i inefectiva la transferència.

Així, doncs, ens trobem a les portes –volem creure que ens trobem a les portes– d'un nou marc normatiu que haurà de regular el sistema de beques i ajuts a l'estudi a l'Estat espanyol. De fet, la convocatòria de l'any passat, del 10 de juny del 2004, de beques del Ministeri ja preveia que hi hauria un nou decret per al curs 2005-2006, però aquest Decret no s'ha produït.

El Govern reclama i reclamarà a l'Estat que l'acompliment d'aquesta obligació de traspàs dels fons i de la gestió de les beques sigui plenament just amb els drets dels ciutadans, dels estudiants catalans, i que es reconegui a Catalunya la capacitat completa per regular aspectes clau com són: els estudis que poden ser objecte de beca, les classes de beca, els imports i els requisits econòmics i acadèmics dels barems.

Pel que respecte al càlcul de la fórmula econòmica per procedir al repartiment, m'agradaria assenyalar el següent –i em sap greu que algunes coses seran reiteratives de les ja exposades–: el tractament que reben els nostres estudiants universitaris en aquesta matèria es pot qualificar, com a mínim, de clarament insuficient, sinó directament d'injust. Amb dades del curs 2002-2003, els recursos que obtenien els becaris universitaris de Catalunya eren tan sols del 8,7 per cent dels fons totals de les beques, mentre que el nombre d'estudiants universitaris representava el 16,5. Estem parlant de la meitat, per tant. Vull destacar aquesta dada: Catalunya representa el 16,5 dels estudiants del curs 2002-2003, però els nostres estudiants van rebre només el 8,7 de les beques.

D'altra banda, i com ja ha manifestat la consellera Marta Cid, pel que fa a les beques no universitàries, i segons dades del curs 2001-2002, que són les últimes que ha proporcionat el Ministeri d'Educació, la despesa en beques a Catalunya se situa al voltant del 8,1 del conjunt espanyol, mentre que el percentatge d'alumnes no universitaris respecte del total estatal és del 15,3. Per tant, una xifra, una situació molt semblant a la de les beques universitàries.

Voldria haver pogut proporcionar xifres més actuals. Esperem que també en aquest àmbit, com en altres que ara fugen de l'objecte d'aquesta interpellació, millori la

transparència i la rapidesa de l'Estat a l'hora de fer públiques xifres com aquestes, que reflecteixen en una o altra mesura allò que els ciutadans de totes les comunitats anem donant i rebent de l'Administració central.

D'altra banda, segons estudis de reconeguts especialistes en la matèria, com, per exemple, la professora Maria Jesús Sansegundo, ara ministra d'Educació, la distribució de les beques per estrats de nivell de renda de les famílies dels estudiants becaris en el conjunt de l'Estat posa de manifest la possible existència –la més que possible, diria jo– d'un elevat nivell de frau.

S'ha constatat que el percentatge d'alumnes amb beca dels estrats de població de renda més elevada no es diferencia dels estrats de renda força més baixa. Destacar, per tant, en aquest sentit que a la gestió de les beques per part de la Generalitat de Catalunya també s'inclouran mecanismes que evitin, en tot el possible, qualsevol mena de frau en la percepció d'aquest ajut. Hem de garantir que els estudiants catalans que rebin beca siguin realment aquells que més ho necessiten. I, en aquest sentit, i en el marc del nou Estatut, la creació d'una agència tributària catalana ajudarà a l'assoliment d'aquest objectiu.

Tornant als criteris econòmics del traspàs, que han de garantir aquest tracte just per als nostres estudiants, no ens poden dir que el fet de ser un país amb més renda implica disposar de menys fons per a beques; més renda significa també un cost de vida més elevat. L'actual model no té en compte aquest fet. El poder de compra d'una família catalana amb una renda disponible igual a la mitjana de l'Estat forçosament resulta inferior, s'hauria de parlar, per tant, de rendes de poder adquisitiu, PPA.

És per això que el propòsit del Govern és assolir, en ocasió del traspàs de les beques, un augment significatiu o molt significatiu dels fons que han rebut els estudiants catalans, i, per tant, que els nostres estudiants tinguin millors beques i que beneficiïn a un nombre més elevat que l'actual. En aquest sentit, cal que el percentatge de beques del fons de beques dedicat a Catalunya sigui semblant al pes de la població universitària respecte del conjunt de l'Estat. En xifres 2002-2003, aquesta diferència era de 8 punts: 16 per cent de població, 8 per cent de les beques.

Per tant, el mecanisme que es proposa en la distribució territorial de les beques dona molta importància al pes de la població a més d'altres variables, com la superfície, la dispersió o el nivell de progrés relatiu; variables totes elles, per cert, ja utilitzades en altres models de distribució de recursos en l'àmbit del servei social a les persones; de manera que el percentatge que correspondria a Catalunya se situaria, com en altres àmbits, al voltant del 15 per cent.

En tot cas, i pel que fa a aquests dos aspectes que acabo d'assenyalar, cal reiterar la necessitat que el marc de negociació ha de ser fonamentalment bilateral; és a dir, entre el Ministeri d'Educació i la Generalitat. No seria acceptable que la qüestió substancial es derivés cap a una eventual conferència sectorial, conferència que no més serviria per endarrerir encara més la resolució d'una injustícia que afecta directament des de fa mas-

sa anys els estudiants del nostre país, competència que només ha estat reclamada per la Generalitat.

L'exercici d'aquesta competència, a més d'afavorir que tinguem més i millors beques per als estudiants universitaris del país, també ens permetrà –i així ho farem– establir mecanismes que afavoreixin tant el reequilibri territorial del país com la seguretat en la destinació del país.

Finalment, per a la gestió d'aquestes beques es requereixen instruments eficaços. En aquest sentit, la Generalitat disposa de l'AGAUR, l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris, de contrastada solvència i que serà una garantia per a una gestió plenament eficaça i eficient de les beques.

Gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula la il·lustre diputada per a rèplica. Senyora Pilar Dellunde...

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president; honorable conseller, moltes gràcies per la resposta. El Grup d'Esquerra Republicana al Congrés dels Diputats el setembre del 2004 va formular una pregunta a la ministra d'Educació especialment sobre aquest tema. La pregunta era la següent: «Pensa el Govern impulsar el traspàs a la Generalitat de Catalunya de funcions i serveis en matèria de beques i ajuts a l'estudi i donar compliment a la Sentència del Tribunal Constitucional de 20 de setembre del 2001?»

M'agradaria llegir aquí part de la resposta que va donar la ministra d'Educació. Tradueixo: «L'objectiu compartit per totes les administracions és garantir la igualtat d'oportunitats a tot el territori; per això, s'han de remoure els obstacles d'ordre socioeconòmic que en qualsevol lloc impedeixen o dificulten l'accés o la continuïtat dels estudis; en conseqüència, el Ministeri treballa per poder presentar una proposta a la Conferència Sectorial en els propers mesos, com he dit, i l'objectiu és abastar un acord que afectaria les convocatòries de beques i ajuts per al curs 2005-2006.» Això era el 29 de setembre de 2004.

He llegit aquest fragment, simplement, aquesta segona part, per fer constar aquí, al Parlament, el compromís de la ministra i què és allò que hem d'exigir, i per reiterar, insistir en la importància d'aquesta demanda que es fa des del Govern de la Generalitat i que avui fem extensiva al conjunt del Parlament.

Però hi ha una part de la resposta de la ministra que compartim, que és aquest «garantir la igualtat d'oportunitats» i aquest treure els obstacles que impedeixen l'accés a moltes persones a un ensenyament superior. I, per tant, aquí, ja no volíem parlar del Govern de l'Estat, sinó del que es fa aquí, al Govern de Catalunya. És a dir, aquest element de la resposta té a veure amb quins recursos es traspassen, però també amb quines polítiques s'apliquen.

Aleshores, volia demanar-li, senyor conseller, quines accions s'han fet des del seu Departament per afavorir

la mobilitat i l'emancipació d'aquests estudiants universitaris pel que fa a l'accés a la universitat; quins resultats ha obtingut, doncs, un pla pilot que vostè ens va anunciar aquí mateix al Parlament en diferents moments, en alguna compareixença i aquí, al Ple del Parlament, per als estudiants procedents de les comarques de l'Alt Pirineu i de l'Aran, perquè, més enllà de la demanda del traspàs de beques, les universitats catalanes necessiten una política pròpia de beques a Catalunya. Per tant, ens agradaria que ens expliqués quin és el seu model, quin és el model del seu Departament, quines són les prioritats i, ja que ha esmentat l'Agència d'Ajuts Universitaris, quin tipus d'ajuts a l'estudi s'han donat i amb quins objectius.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

La intervenció de la il·lustre diputada respecte de les declaracions de la ministra el 29 de setembre de l'any 2004 ens fa manifestar la preocupació que tant la consellera Cid com jo mateix tenim de per què no es fa efectiu el traspàs, perquè si hi ha voluntat política, manifestada en data de 29 de setembre, com és possible que estem a 10 de febrer i encara anem amb esborranys de decret? Per tant, això, doncs..., és difícil d'entendre que amb aquesta voluntat política de la màxima responsable del Ministeri, doncs, els serveis, diguem-ho així, els serveis del Departament, no hagin elaborat aquesta proposta, de manera que puc garantir a la il·lustre diputada que no passa dia sense que, o bé des del Departament d'Educació o des del Departament d'Universitats, reclamem, i a través del conseller Saura també, de la Comissió de Traspàs, continuament..., perquè hi ha una qüestió crítica de calendari: si aquesta transferència no es produeix en les pròximes setmanes, les convocatòries del curs 2005-2006 no es podran gestionar, i, per tant, harem perdut dos anys, que és la meitat de la legislatura, per poder desenvolupar una política d'ajuts a l'estudi a Catalunya, que, igual que a la resta de l'Estat, és francament millorable i francament insuficient.

I, a mi, en fi, m'agradaria molt que poguéssim tenir una acció important en una paraula que ha dit la diputada, que és l'«emancipació dels joves», perquè el sistema de beques actual, el sistema d'ajuts a l'estudi actual, no permet aquesta emancipació. Són unes beques d'un import reduït, la matrícula, en fi, uns certs diners de butxaca, però que, en cap cas, són equivalents a la percepció d'un salari amb què es poguéssim dur a terme l'emancipació dels nostres joves, com fan els seus companys europeus en molts països, i que realment ens agradaria poder fer-ho.

Què fem mentrestant? Doncs treballem, i aquí hi ha un aspecte de continuïtat dels mecanismes i les polítiques posades en marxa per l'anterior Govern en el que penssem que va ser un encert, com va ser la creació de l'A-

gència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, on es fa una gestió eficient i que seria l'encarregada de la gestió de les beques universitàries en el moment en què siguin implementades.

L'AGAUR, doncs, tenint en compte que, ja ho dic, és una qüestió de continuïtat, puc afirmar, sense que pugui ser interpretat com autobombo, eh?, doncs, que fa una gestió de qualitat, eficient, eficaç i molt independent en la distribució, amb uns mecanismes de distribució d'ajuts que s'ajusten als estàndards internacionals perfectament, de revisió per parts, anònims, etcètera, vull dir, sistema de recurs, de revisió de les propostes, vull dir que realment funciona amb criteris homologables en qualsevol país, doncs, té tota una sèrie d'accions que podríem anomenar «intersticials», perquè actua amb recursos escassos que es van esgarrapant d'un lloc i d'un altre, eh?

En particular, s'han fet línies complementàries d'ajuts a l'estudi i també de préstecs. Entre aquestes línies, i això ja correspon a la gestió de l'actual Govern, doncs, van començar el curs actual, 2004-2005, els ajuts per a estudiants universitaris de les comarques de l'àmbit de l'Alt Pirineu i l'Aran, una part del nostre país definida com a singular per aquest mateix Parlament, eh?, i que pel que fa als estudiants universitaris presenta també la particularitat d'estar allunyat dels centres universitaris.

Aleshores, aquestes beques de l'Alt Pirineu i l'Aran, APA, doncs, han servit com un pla pilot per al coneixement de paràmetres adequats per dur a terme una política pròpia de beques. Ha tingut una dotació modesta, o relativament modesta, segons com se miri, d'uns 150.000 euros, se n'han pogut beneficiar 74 sol·licituds de 123 de presentades, i esperem que properament aquests ajuts, com altres que gestiona l'AGAUR, es puguin integrar en un model general en què es tinguin en compte totes les dificultats d'accés als centres universitaris que poden patir els estudiants del nostre país.

A més a més d'aquestes beques, i en continuïtat, hi ha unes beques, uns ajuts, per als estudiants que van a centres adscrits on es paga matrícula no pública, i hi ha una línia de beques en particular per als estudiants de la Universitat de Vic, seguint un mandat d'aquest Parlament; les beques de l'Alt Pirineu i l'Aran, que ja ho he dit; es collabora amb altres entitats, com és, per exemple, Caixa de Manresa, en la gestió del seu programa de beques; es collabora amb l'Administració central per al programa de beques universitàries, i també es fa una línia de préstecs per al pagament fraccionat de la matrícula o destinats a estudiants especialment del nivell de màsters o postgrau, que són d'una més gran quantia, que són préstecs preferencials avalats, de manera que, en fi, tot això dóna un panorama d'accions que són essencialment complementàries de la gran política, política important, global, d'ajuts a l'estudi que hem de desenvolupar un cop es faci la transferència, transferència que vull creure...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

...i no voldria equivocar-me en aquest convenciment, vull creure que serà immediata. Tant és així, que he demanat ja a l'AGAUR que prepari tota la maquinària i faci les contractacions de personal que siguin necessàries per poder gestionar la convocatòria de beques del curs 2005-2006, de manera que jo crec que puc dir que ja, si avui es produís la transferència, el traspàs, avui té ja, l'AGAUR, tots els mecanismes necessaris per fer-ne la gestió.

El president

Honorable conseller, moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava (tram. 300-00931/07)

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre el suport al sector del cava, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Joan Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vagi per endavant que aquesta és una interpellació que aquest diputat que els parla, sóc del Penedès, mai –mai– hauria desitjat de formular-la, que quedi clar. Això seria un signe evident que demostraria la inexistència d'un fet, el boicot al cava, que ha colpit el Penedès, els cavistes, els pagesos, en definitiva la seva gent i gent també d'altres indrets, que han demostrat la seva indignació amb els fets que succeïen i la seva solidaritat, alhora, amb els que ho patien d'una forma més directa a la seva pròpia pell. Que quedi clar, hi torno a insistir.

Recordem com neix l'assumpte, l'eslògan que mitjançant SMS, telèfons mòbils, circulava per alguns llocs d'Espanya: «Ni una gota de cava catalán en Madrid. Pásalo.» Aquesta fou la reacció de rebuig i indignació de centenars i milers de ciutadans que es varen sentir ferits per les declaracions d'un dels líders d'Esquerra Republicana i exconseller en cap de la Generalitat de Catalunya, del Govern presidit pel senyor Pasqual Maragall, i que és avui encara diputat d'aquest Parlament.

Ell va manifestar, amb orgull i notorietat, frases com: «Madrid no està capacitada per organitzar els Jocs Olímpics del 2012.» O bé: «Qui és incapaç d'articular adequadament el reconeixement de l'esport a l'interior del seu estat està absolutament incapacitat per organitzar l'any 2012 uns jocs olímpics a la seva capital.» Per acabar posant la guinda dient: «A partir d'ara, ens seria totalment incomprensible que algú des de Catalunya pogués donar suport a aquesta candidatura.» Les tres frases citades varen ser pronunciades pel senyor Carod-Rovira el dia 26 de novembre de l'any passat, i és a partir d'aquí que es desencadena el «ni una gota de cava catalán en Madrid. Pásalo».

I per què els cavistes, o els caves, o els vins, són motiu d'aquest boicot? Doncs, en primer lloc, perquè la idoneïtat del temps ho fa possible, és Nadal, pràcticament, i, després, perquè a l'hora de parlar de vins i caves Catalunya ha estat sempre un referent, gràcies a l'esforç dels pagesos, de les cooperatives, dels petits i grans empresaris i de totes les institucions que, tant en l'àmbit privat com també en l'àmbit públic, hi han donat suport, promoció i projecció interna i externa que fes que aquest producte, el de casa, tingués una consideració d'abast internacional guanyada amb respecte, qualitat i dignitat.

Són moltes les famílies que depenen del vi, del cava i de la vinya, en definitiva, i és per això que cal donar suport a un sector que forma part de la cultura i de la identitat catalana. Aquest boicot al cava, que hem patit, xifrat en més d'un 12 per cent, segons l'estudi d'alguns mitjans de comunicació, o bé del 6 al 8 per cent, segons fons de la Confraria del Cava, fa augmentar molt més la preocupació en el sector i, sobretot, amenaça l'economia de moltes famílies pageses, que veuen amb resignació com poden esdevenir els més perjudicats de les conseqüències d'un boicot que, de cara al futur, properes campanyes, caldrà veure si en queda algun solatge, com bé em recordava abans d'ahir un cavista.

És per això que ara ens calen iniciatives des del mateix Govern de la Generalitat tendents a donar suport clar i explícit als cavistes, als pagesos, al sector elaborador, etcètera, accions que facin il·lusionar i confiar que podem superar aquesta situació, i per fer això cal que aquest Govern s'arremangui i ens digui clarament què és el que pensa fer.

No voldria també que poguéssim semblar que estic aquí per defensar únicament i exclusivament el Penedès, que, òbviament, sí, també, però també voldríem parlar d'altres comarques que han sofert l'efecte del boicot, comarques que han posat el seu accent en l'aspecte agrícola i vinícola. I, per tant, podríem afegir-hi les zones emprades per les denominacions d'origen de l'Empordà, d'Alella, de la Conca de Barberà, de Tarragona, de Costers del Segre, de la Terra Alta, del Pla de Bages, del Montsant i del Priorat. I d'altres indrets, que aquest fet vitivinícola els conferia i els confereix una tipologia específica, que els ha donat peu a la seva projecció nacional i mundial per al producte que allí es produeix.

Aquesta és una crisi que vostès ens han servit; una crisi que, a hores d'ara, desconeixem –i d'aquí la nostra interpellació– quines mesures pensa adoptar el Govern per superar-la, perquè el mal ja està fet. (*Remor de veus.*) Ara ens cal saber quines garanties pot donar aquest Govern per tal que això no torni a passar més.

I entrant en el camp de la concreció, m'agradaria que ens poguéssim dir el Govern..., avançar quina voluntat té aquest Govern per tal d'endegar o de donar suport a propostes que Convergència i Unió té plantejades aquí al Parlament i que dintre de quatre dies discutirem, i que m'agradaria saber alguna cosa a l'avançada, ja, avui, respecte a un pla de xoc per tal de neutralitzar els efectes negatius de la situació actual en el camp de les vinyes, i també a la proposta d'elaborar en el termini màxim de tres mesos un pla estratègic del sector de la

vinya i el vi per a la millora de la seva competitivitat i assegurar-ne així la viabilitat.

M'agradaria saber quines campanyes previstes té aquest Govern de cara a paliar els efectes negatius de l'actual boicot al cava. S'està en disposició de fer una política de promoció del vi i el cava, incentivant les rutes del cava, amb senyalització i divulgació no únicament en clau casolana, sinó que tingui ressò fora de l'àmbit estrictament de Catalunya? M'agradaria saber fins quan pensen aturar la realització pel SIG –Sistema d'Informació Geogràfica– del registre de vinyes, registre vitivinícola, que és l'eina bàsica per vertebrar i desenvolupar la normativa sectorial i conèixer la realitat del sector a Catalunya, per tal d'aplicar-hi les polítiques de producció adequades? Em pot dir quines mesures impulsaran per tal de crear els instruments que permetin els viticultors obtenir un preu just del raïm i el vi, que compleixin els paràmetres de qualitat per ser qualificat com a producte de denominació d'origen, i no haver de patir ara, a sobre, l'efecte del boicot com a element de discussió i pressió a l'hora de discutir el preu del raïm?

Em pot dir si tenen previst dur a terme campanyes de sensibilització i formació del consumidor –del consumidor, ho dic bé–, tant d'aquí com d'altres indrets? Em pot dir què pensen fer per tal d'aconseguir un consum moderat del producte vitivinícola que permeti el consumidor respectar els límits establerts, i alhora li doni confiança de no sobrepassar-los en el seu assenyat i moderat consum? Li dic això perquè també fóra bo de saber quina és l'opinió dintre del Govern, perquè en aquest sentit hi han posicionaments dispars, que contraposen, doncs, situacions de diferents consellers. No és només sota la intransigència, diria jo, de la «tolerància zero», sinó també des de la informació i «formació deu» del consumidor, que així ho aconseguirem.

Voldria que m'explicités quines mesures de control internes i externes pensa adequar el Govern per tal de coordinar-se i evitar boicots com el que desgraciadament hem patit. I m'agradaria saber també una altra cosa més. Quines mesures han posat en pràctica des del Govern, perquè s'hi varen comprometre ja a fer-ho quasi fa un any, per tal que Sant Sadurn d'Anoia reforcés la seva capitalitat del cava i sigui la seu de l'Observatori de Vins Escumosos, amb la possibilitat que des de Catalunya ens convertim en un referent davant l'Organització Mundial del Comerç, l'Organització Mundial de la Salut i la FAO en allò que afecti respecte l'especificitat del vi? Quines mesures pensa endegar el seu Govern per evitar i reduir l'impacte metropolità sobre la comarca del Penedès, i evitar la degradació del seu paisatge eminentment vitivinícola? Què pensen fer per tal de potenciar les denominacions d'origen que incloguin la producció de qualitat, la comercialització i la investigació?

Hi ha moltes més preguntes a fer, però m'agradaria que fossin sensibles a la situació que s'ha generat com a conseqüència del boicot al cava, que perjudica, ho repeteixo, molta gent, com li he dit al començament; gent que lluita per un preu digne, gent que lluita per aconseguir nous mercats, gent que espera que campanyes com aquesta no els malmeti el seu benestar i sobretot la seva illusió.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller de Comerç, i Turisme, senyor Josep Huguet.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. M'ha tocat la sort de fer la primera substitució en aquest nou format d'interpellacions solidàries, pel fet que el conseller Siurana es troba, en exercici de les seves funcions, acompanyant una delegació àmplia de pàgesos a la Fira de la Fruita de Berlín. Per tant, doncs, amb molt de gust explicarem el que jo pugui explicar de les accions del Departament d'Agricultura i el que sí que segur que puc explicar, les que fa des de Turisme i Comerç.

D'entrada, una frase. És encantador veure com el representant del principal partit nacionalista d'aquest país atribueixi tots els mals endèmics del cava i de la vinya a un fet conjuntural, protagonitzat pel senyor Carod-Rovira. És a dir, típica portada de *La Razón*. (*Remor de veus.*)

I anem a la qüestió estructural. Aquest Govern va assumir el compromís, en l'Acord del Tinell, d'impulsar la competitivitat i la qualitat del sector agroalimentari i garantir la producció d'aliments de qualitat reconeguda. Les accions del Govern, que estem engegant i encara engegarem més, tenen un clar objectiu: no superar una conjuntura puntual –que després demostraré que és absolutament insignificant en els seus resultats–, sinó, per desgràcia, un tema més greu, que és una situació estructural. Perquè..., diguem les dades. Des de l'any 2000, després d'un repunt en el 98-99 amunt, des de l'any 2000 les vendes de caves a l'Estat baixaven, sistemàticament; sistemàticament. 0,4 per cent el 2000; 2,4 el 2001; 0,7 el 2002; 1,2 el 2003, últim any del Govern de Convergència i Unió, en què, que jo sàpiga, no hi havia cap boicot en aquells moments. Per tant, no estem parlant d'un fenomen nou i, per tant, no penso dedicar gaire estona a la conjuntura..., de tots els mals, de tots els diluvis del sector del vi.

Dades de la consultora Nielsen constaten una davallada continuada de les vendes, com deia, des del 98 al 2003, a l'Estat. Baixada d'un 10 per cent, estructural, període convergent. I si parlem d'enguany, estem parlant d'estimacions de diari, i vostè amaga les mateixes estimacions, que són estimacions. Diu: «12 per cent.» 12 per cent, Madrid. 12 per cent, Madrid. A la resta, puja, amb alguna petita excepció d'estancament. Això és el que diu l'estimació. Quan els informes preliminars que ens arriben del Consell Regulador indiquen augment de vendes de l'any 2004 respecte al 2003, a l'exterior i a l'interior de l'Estat, sabem que a l'exterior puja més que a l'interior, perquè a l'interior de l'Estat hi ha un fenomen de davallada estructural establerta, des de l'etapa seva, senyor Raventós.

Sabent que el cava ha fet una cosa important: situar la seva marca internacionalment, i que això està pujant, i

que això està fent ombra al xampany, a fora. I em sembla fantàstic que sigui a fora, així no dependrem tant de mercats captius. Estem al món global, no? Hem de triomfar fora, no en un mercat captiu de l'època autàrquica, senyor Raventós, al món.

I, per tant, d'això ens n'hem d'alegrar. Increment de la internacionalització del cava: cava *versus* xampany. Més qualitat. Aquesta és la línia que està seguint, i això és el que donarà fruits, no l'obsessió malaltissa per un mercat interior de 40 milions de persones, que de mica en mica, pel que es veu estructuralment, va perdent posicions. Per raons ics, no boicots puntuals, no, raons ics.

Permetin-me fer un apunt pel que fa a la distribució territorial de les vendes. Un quart de venda són a Catalunya, un altre quart són al nord-est de l'Estat; tan sols un 7 per cent són a Madrid. Crec que val la pena recordar-ho. Hi havia articles d'alguns especialistes econòmics subratllant aquest fet. Estem parlant, per tant, d'un possible –no encara confirmat– 12 per cent de boicot sobre un 7 per cent del total de vendes. I, per tant, està molt bé, doncs, de cara a les *sit-com* i de cara a les telesèries, posar-hi enjòlit i dramatisme. Si més no, desplacín-m'ho del cas puntual que va provocar aquest boicot, que després en parlarem.

Cal destacar, doncs, l'evolució positiva que han experimentat les exportacions. En els darrers tres anys, les vendes del cava a l'estranger han superat increments del 6 per cent anual. Per això és important que el sector es mantingui dinàmic, amb preus competitius però justos al mercat. En aquest sentit, des de l'Administració es demana al sector que en la taula de negociació dels preus del raïm s'acordi un preu just i de mercat i no sota el preu de cost, per no perjudicar ni les cooperatives ni els viticultors independents. I això és un tema estructural, que jo diria que no té res a veure ni amb els Jocs Olímpics ni amb res que s'hi assembli: estructural. I que ve de lluny. El problema dels preus i del just preu per als viticultors del Penedès, em temo que no té res a veure amb el boicot del telèfon mòbil. M'ho temo, senyor Raventós, m'ho temo molt. Per tant, a vegades, quan es patina de demagògia, *pss!*, caus.

Les accions de suport impulsades pel Govern vénen condicionades per una clara limitació competencial. El cava també, recordem-ho, és competència de l'Estat. Àmbit territorial superior a Catalunya, ens agradi o no ens agradi. Depenen del Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación. És probablement un dels àmbits competencials que hauríem d'assumir de forma més plena per disposar d'una major capacitat d'acció política. No obstant això, s'han endegat accions dins d'aquests marges que van en la línia d'un dels compromisos del Tinell: impulsar la competitivitat i la qualitat del sector agroalimentari i garantir la producció d'aliments de qualitat reconeguda.

Qualitat. El Govern està participant en la modificació del Reglament del Consell Regulador del Cava, amb l'objectiu d'aconseguir una normativa que permeti una major garantia de la qualitat del producte i que es pugui aprofitar el prestigi adquirit a nivell internacional, permetre obrir una porta d'una forma més clara a la Declaració de denominació d'origen cava com a qualificada. Estem promovent un diàleg entre productors i

elaboradors –tot i que, repeteixo, la competència és dubtosa, perquè la competència és de Madrid, sobre això– per solucionar manca d'entesa pel que fa al preu de compra del raïm i del vi base cava. Estem convençuts que els fruits d'aquest diàleg seran positius, ara, calen plantejament serens i diagnosis rigoroses, i no s'hi val, ho repeteixo, a utilitzar cortines de fum per a un problema estructural, que no té res a veure amb els Jocs Olímpics.

La competitivitat dels nostres productes radica també que productors i elaboradors prenguin consciència del valor del nostre producte. Ara bé, l'Administració no pot marcar preus, no estem en un règim comunista, que jo sàpiga. No podem marcar preus.

Cal tenir en compte que el cava representa un dels actius catalans i, per això, des del Departament de Turisme potenciem això, i ho potenciarem. Cosa que no hem trobat en el passat. L'herència..., dins de l'herència assumida per aquesta Conselleria –la meva, ara ja sí–, no hi ha precisament el foment del turisme cultural i identitari, un element del qual és l'agroalimentari, l'enoturisme, turisme històric, turisme cultural: zero, o quasi zero –zero coma zero, com la cervesa sense alcohol. Això és el que he trobat jo, senyor diputat. Rutes interiors basades en l'agroalimentari, potenciació de línies d'agrobotigues de qualitat, que permetin circular el turisme interior, zero. I això..., li asseguro que això ho engegarem ara. Nosaltres, ho engegarem.

Hem destinat 600.000 euros a la promoció d'aquests productes, tant a la resta de l'Estat espanyol com internacionalment, en l'àmbit del turisme, en l'Any de la Gastronomia, que enguegem ara, que inaugurarem el mes de març. Tenim programades presentacions a ciutats espanyoles: Madrid, València, Saragossa, Sant Sebastià, Palma de Mallorca; europees com Roma i Torí; Lió, a França. I hem cregut oportú també obrir encara més el mercat i anar a ciutats com Nova York, Chicago i Miami. I això ho fa Turisme de Catalunya; per primera vegada, un concepte integral de turisme, que no té por del país, que té autoestima, que sap que el que hem de vendre a fora és la nostra identitat, i la nostra identitat passa pels productes agroalimentaris i passa per la producció, per exemple, en el món enològic, el món del vi, per exemple.

I la situació, òbviament, que hi ha un cert estancament en clau interior requereix una acció conjunta dels dos departaments.

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Acabo en un moment. Ja aviso i anuncio que, en una propera trobada amb el conseller Siurana, s'acordarà fomentar en la restauració catalana, de formes diverses, la presència habitual dels vins de denominació d'origen, cosa que l'herència no ens ha deixat, lamentablement, a diferència de França, a diferència d'Itàlia, a diferència de països nòrdics, on els vins i els productes de denominació d'origen estan a les taules, estan a les cartes dels restaurants del país; concepte, doncs, de tu-

risme de qualitat i turisme d'identitat que l'anterior Govern no va tenir ni per casualitat. I, això, ho farem.

I esperem la rèplica per si hem d'afegir alguna qüestió més a la meua intervenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Joan Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Francament, senyor Hugué, jo li precisaria que, quan es fa demagògia, no es cau: es patina; i vostè en té bastantes experiències, d'això, eh?

Molt bé, escolti'm, un altre tema: el boicot tindrà els efectes que tindrà, no?, però, home, a iniciativa de Convergència i Unió, doncs, posar l'èmfasi a dir que el boicot estava afectant una certa gent de la comarca del Penedès i d'altres comarques, com li he dit abans, era així. I amb la nostra actuació, què vam provocar? Home, vam provocar que el president de la Generalitat, el senyor Maragall, se n'anés fins i tot a Madrid i fes un gest de cara a paliar, diguéssim, aquests efectes, cosa que en certa manera aplaudim. I què més va fer? Home, doncs, va fer una altra cosa: que el senyor Carod-Rovira rectificués; això sí, una mica, allò, sense gran entusiasme, però va rectificar, i vam entendre que valia la pena aquesta rectificació, perquè almenys ajudava, això, a aturar els efectes del boicot, no?

Rutes del cava? Home, dir que del Govern anterior vostè no ha trobat res... Si va pel món, fixi-s'hi; vigili i contempli el paisatge i contempli les coses. Però si vostè ve al Penedès veurà que les routes del cava estan iniciades, i les va iniciar el Govern de Convergència i Unió. No es pot venir només al Penedès per Nadal, agafar el gall i marxar, no s'hi pot venir; s'ha de veure el paisatge i s'ha de veure i parlar amb la gent. I, si vostè aquell dia va parlar amb la gent, la gent li va dir el que li dic jo ara: que estaven molt i molt preocupats per tot el tema del boicot del cava.

Escolti'm, no em parli de *La Razón*. Agafi els diaris comarcals, home, el *Regió7* o *El 3 de Vuit*, agafi també la premsa més de diari, no se'n vagi a buscar a Madrid *La Razón*. I els serveis de premsa li deuen haver fet un bon recull de premsa, i veurà que tot tipus de premsa posava en l'ull de l'huracà, doncs, les declaracions del senyor Carod-Rovira. I si vostè no ho vol veure així, escolti'm, la biga a l'ull, la deu tenir encara, eh?

Perquè sí, és veritat, vostè va dir que tota la culpa del boicot del cava era de la senyora Esperanza Aguirre, i suposo que ho deu mantenir encara, que tota la culpa del boicot del cava era de la senyora Esperanza Aguirre. Bé, és clar, són prismes diferents amb què mesurem la situació.

Escolti'm, ha parlat de..., vaja, del creixement del cava, de les vendes i de les disminucions... Escolti'm, a fora, el creixement del cava es va produir en una etapa en què –jo que sàpiga– Convergència i Unió governava

Catalunya. Ho dic perquè també val la pena que situï les coses on les ha de situar.

I, en canvi, després no em diu res del que jo li plantejo: xifres, etcètera. Escolti'm, les xifres seran les que seran. El diari parlava del 12 per cent a Madrid. És clar, sí, sí, a Madrid és on es va fer la forta incidència. Bé, bé, i després parlava que això afectava, en el conjunt d'Espanya, l'1 per cent; ja li ho recordo jo, l'1 per cent. Bé, bé. De disminució. Si les empreses tenien previst pujar un 5, 6, un 7, un 8 per cent –no faré demagògia, no ho sé–, doncs, tot això que no es va apujar; i en canvi es va baixar, en canvi es va decreixer.

Ara vostè mantingui el discurs que el boicot del cava no ha influït per re, i l'invito a venir a la meua comarca, i muntarem també una paradeta, i vostè es posa allà i s'adreça al món de la pagesia, als industrials, etcètera, i els diu que el boicot del cava, escoltin, això són volades de coloms d'un diputat que aquell dia es va llevar una mica, allò, il·luminat.

Escolti'm, de totes maneres, jo li dic: Sant Sadurní s'ha de potenciar com a capital del cava, sí o no? No m'ha dit res de totes les gestions que s'havien de fer de cara a ser seu dels vins escumosos amb projecció internacional. Admeto que la coordinació del seu Govern no li hagi passat encara una nota del que el Govern deu fer en això. M'imagino que no en deuen haver parlat més (*remor de veus*), perquè si en deguessin parlar, alguna cosa o altra sabia. Però, bé, ja ens ho dirà.

Sap per què no em diu res del Servei d'Informació Geogràfica, que és cabdal saber el registre de les vinyes? Sap per què no me'n diu res? No diré que perquè no en sàpiga, però perquè han canviat l'equip redactor que ho estava fent, i no sé per quines circumstàncies ho fan.

Després també li diria que, quan enduguin campanyes des del seu Departament, mirin que no siguin campanyes hostils de cara a altres regions vitivinícoles de la resta de l'Estat, perquè això ens produeix un enfrontament innecessari, que fa que fins i tot algun director general seu hagi de sortir a disculpar-se després.

I després tampoc no m'ha dit re de la defensa del paisatge del Penedès, un paisatge eminentment vitivinícola. I sap per què no me'n diu res? Perquè no estan fent res. Millor dit, sí que estan fent... En lloc de la defensa d'aquest paisatge enfront d'aquesta conurbació metropolitana que el pot envair, vostès fan una cosa; diuen: «Tranquils, gent del Penedès, dues presons.» Ja està, ja ho han resolt d'aquesta... No una, no...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Raventós i Pujadó

«Si vols caldo, dues tasses», deien abans, no? Doncs, dues presons situades al pla del Penedès, al pla del...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Raventós i Pujadó

Digui'm.

El president

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Raventós i Pujadó

Molt bé; moltes gràcies. Tindrem ocasió de continuar discutint això en el moment que presentem la moció subsegüent a aquesta interpellació.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

Senyor diputat, vostè ha fet moltes preguntes, i aquelles que no li contesti, sempre serem a temps, quan torni el senyor Siurana, les que afectin Agricultura, que les hi contesti en persona o per escrit.

Pla estratègic, que és una moció aprovada pel Parlament i que s'hi està treballant. El registre de vinyes de Catalunya serà operatiu totalment a la propera campanya. Això són les notes que em passa el Departament d'Agricultura, del qual jo no sóc titular; primera qüestió.

Segona qüestió: vostè avala el boicot? Al marge dels orígens, que qui havia de donar les seves explicacions les va donar, vostè avala el boicot, sí o no? Perquè, és clar, quan el mes d'abril o el mes de maig posem en marxa l'Estatut, seriosament, i reclamem un nou model de finançament, seriosament, i a algú se li acudi, com va passar als anys trenta, engegar un boicot també a productes catalans, vostè avalarà que retirem el Projecte d'Estatut en base que fan un boicot puntual? (*Remor de veus.*) És això, el nacionalisme? És això, l'altura del nacionalisme d'aquest país? Vostè m'està dient que promoure el vi català és lesionar els vins espanyols? Vostè m'està dient això? Vostè m'està dient que la campanya del Departament d'Agricultura, que vostès no han fet mai, a favor de consumir vins catalans és agressiva contra algú? M'està dient això un partit nacionalista? M'està dient això! Diu: «Mirin de no fer campanyes hostils» –ho ha dit el senyor Raventós–, «mirin de no fer campanyes hostils.» Escolti: «Consumeixi vi català», «Sigui solidari amb els del costat», «No enviï a l'atur els pagesos», senyor Raventós. Això és fer campanya? «Consumeixi vi català», «No enviï a l'atur els pagesos de Catalunya.» Això ho fa l'esquerra, senyor Raventós, ho fa l'esquerra, amb criteris de solidaritat, de proximitat, que vostès mai han tingut, per por. Manca d'autoestima; aquest és el problema.

Després li passaré –no cal que en quedi constància a la ràdio, diguem-ne, al casset– el que van significar quinze dies d'intervencions esbiaixades, intolerants, en programes de tertúlies de Televisió Madrid, induïdes pel presentador. I el responsable de política d'aquesta televisió, que jo sàpiga, es diu senyora Esperanza Aguirre. Després li ho passaré; no cal fer pornografia parlamentària. Li ho passaré –li ho passaré. No, Esperanza Aguirre és dels que estaven pactant amb vostès fa un any, exactament. Són aquests, eh? (*Veus de fons.*) Per tant...

El president

Senyor Fernández Teixidó, no faci...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...li passaré això. Quinze dies. I, ho repeteixo, no mati el missatger. Perquè un senyor es va equivocar i ho va reconèixer; però què tenen a veure els Jocs Olímpics amb el cava? Com què tindria a veure determinada actitud basca amb el boicot a la *kokotxa*? És que al final..., al final no ens aclarirem, senyor Raventós! (*Rialles.*) Eh?

Per tant, crec que vostès normalment han tendit a fer sang d'una forma massa partidista. I potser aconseguirà algun titular excitar els ànims d'alguns sectors, però així no es fa política seriosa. Anem a debatre els temes profunds, i no barregem carpetes.

Jo he vingut aquí a defensar els temes profunds, els problemes estructurals dels vinyataires, els problemes estructurals de la baixada del cava, que ja venia d'abans –interior, per sort, perquè en l'exterior anem pujant. Com ho fem per posar aquests productes del país amb qualitat a les taules? Això ens preocupa. Com tirem endavant aquestes rutes? D'acord, havien començat amb les rutes abans ja, però és que no les havien posat a l'aparador, Turisme de Catalunya mai havia promogut això, mai! Mai havia promogut els temes agroalimentaris a l'exterior, mai! Sol i platja pelats –sol i platja pelats! (*Veus de fons.*) Oh, la veritat! Senyor Teixidó, vol que li expliqui com era l'estand de Turisme de Catalunya fa dos anys? Li ho explico? Vuitanta «xiringuitos». Això era: vuitanta «xiringuitos», dispersos, diversos.

Ara expliquem marques i expliquem productes, i dintre dels productes hi ha les rutes, i cada cop n'hi haurà més: rutes agroalimentàries, rutes històriques, rutes culturals, que posin en valor el país, sense cap mania, desacomplexadament. Perquè això avui és negoci, resulta. Resulta que, si volem atraure turistes, hem de vendre allò en què som singulars: en vins, en gastronomia, en història, en literatura, en festes populars... Això és el que vendrem, i ho posarem a l'aparador mundial. I amb el senyor Siurana, a les missions internacionals del Copca o de Turisme de Catalunya hi haurà els productes agroalimentaris per primera vegada, acompanyant les missions internacionals de Turisme i del Copca. No s'havia fet mai. Doncs, això, ho farem.

Per tant, jo crec, senyores i senyors diputats, que amb tot això queda bastant clar que l'impuls, malgrat els problemes estructurals del sector...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Comerç, Turisme i Consum

...que està fent aquest Govern per tirar endavant aquest sector, em sembla que és absolutament irrefutable.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*)

El president

Senyor Fernández Teixidó, no li donaré la paraula. (*El Sr. Fernández i Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*) No, és a dir, aquest és un debat que s'ha fet, està acabat, i, com que aquesta Presidència té la potestat de

moderar i dirigir els debats (*veus de fons*), ho sento molt, però... Li dono la paraula perquè la demana, però ja li anuncio que no tinc cap voluntat de fer-ho.

El Sr. Fernández i Teixidó

Jo li agraeixo, senyor president, que vostè em doni la paraula, si més no per demanar-li el que li haig de dir. No sap com li agraeixo, senyor president, que vostè em doni la paraula per demanar-li el que li haig de dir. I només volia dir-li una cosa: si no estic mal informat, el Reglament, quan hi ha una al·lusió directa, té la possibilitat que el diputat interpellat, al·ludit, pugui respondre.

De totes maneres, senyor president...

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

...li estalviaré la resposta, li estalvio la resposta. Accepció, naturalment, la seva paraula, i no hi ha res més a dir.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó, el president té la potestat de moderar el debat.

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats (OCM) pel que fa al sector de l'oli (tram. 302-00096/07)

I passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, i és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'Organització Comuna de Mercats pel que fa al sector de l'oli. Té la paraula el senyor Ballabriga.

El Sr. Ballabriga i Cases

Senyor president, senyores i senyors diputats, el passat dia 20 de desembre, la Conferència Sectorial d'Agricultura va arribar a un compromís per a l'aplicació de la reforma de la PAC a Espanya. La proposta aprovada, pel que fa al sector de l'olivera, no compleix cap –ho repeteixo, eh?, no en compleix cap– dels requisits que el Ple del Parlament va aprovar per unanimitat el passat 17 de juny, arran precisament d'una interpellació que el nostre Grup havia fet, motivada per la inquietud del sector davant de les propostes que estava manejant el Ministeri d'Agricultura, d'una banda, i, de l'altra, davant del que es percebia com una passivitat del Departament d'Agricultura.

(*El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

Com vostès deuen recordar, la Moció instava el Govern a emprendre totes les mesures necessàries per tal que els criteris d'aplicació de l'ajut comunitari que determi-

nés el Govern central, asseguressin la viabilitat del conreu de l'olivera i el sector de l'oli a Catalunya.

Si fem un repàs del que s'ha aprovat amb la conformitat del conseller Siurana, i ho comparem amb el que deia la Moció, veurem que una cosa i l'altra no s'assemblen en res. La Moció aprovada pel Parlament fixava un màxim del 60 per cent per a l'ajut desconnectat; l'acord estableix el 95 per cent. L'ajut per superfície, la Moció el fixava en el 40 per cent; l'acord l'estableix en el 5 per cent. El conseller, en la seva rèplica a la meua interpellació del passat Ple, argumentava que els diners obtinguts amb un sistema o amb l'altre eren si fa no fa els mateixos a Catalunya, però qualsevol estudiant de matemàtiques, no cal que sigui gaire brillant ni gaire espavilat, s'adona que les zones que tenen una producció per hectàrea inferior a la mitjana els convé un sistema de distribució al més proporcional possible a la superfície.

Seguim. La Moció aprovada pel Parlament fixava un mínim de tres-cents euros per hectàrea per assegurar la viabilitat del conreu. Saben quantes comarques superaran aquest mínim amb l'assignació que vostès..., que el Govern ha aprovat? Doncs de les trenta-quatre comarques que produeixen oli a Catalunya només nou superaran els tres-cents euros, i vint-i-cinc quedaran per sota. Si ho volen en hectàrees, de les 115.000 hectàrees que produeixen olivera a Catalunya, 85.000 quedaran per sota d'aquest mínim que va establir el Parlament, i entre elles hi ha comarques per a les quals el conreu de l'olivera és bàsic per la seva estructura social i econòmica, com per exemple les Garrigues –que es quedaran a 220 euros–, el Segrià –188–, la Terra Alta –181 euros per hectàrea.

Com poden veure, l'evidència de l'incompliment de la Moció és absolutament aclaparadora. El conseller Siurana, en un intent de defensar el que no té defensa, s'aplaudia d'haver aconseguit un augment teòric del 15 per cent sobre els fons mitjans del període anterior, però ningú no es pot creure que aquest augment resolgui res, i de fet ningú no s'ho creu. La valoració negativa del resultat final és unànime. Els aconsello que repassin vostès l'acta de la taula sectorial de l'oli del 29 de novembre, o que repassin les reaccions posteriors a l'acord que es va produir, i veuran que totes les organitzacions professionals del sector –totes, la Unió de Pagesos, Joves Agricultors, la Federació de Cooperatives, Agrolles, les denominacions d'origen de Siurana, de la Terra Alta, de les Garrigues, l'Agrupació d'Almasserers de Catalunya, totes excepte Baix Ebre i Montsià–, totes estan en contra de la proposta que feia el Ministeri i van criticar molt durament la posició del conseller.

Aquesta negociació s'ha tancat en fals i això tothom ho sap, amb greu perjudici per als agricultors catalans de baixa producció que són la immensa majoria, i això també tothom ho sap. I per acabar-ho d'adobar s'ha acabat amb un flagrant incompliment de les condicions aprovades per aquest Parlament. La Moció per a la qual demanem el suport, i que comptem, doncs, que obtindrà el suport –perquè és la pura lògica– de la resta dels grups, pretén una cosa que ens sembla elemental, i és que el Govern respecti els acords d'aquesta cambra, els compleixi i actuï seriosament en defensa dels interes-

sos del sector de l'olivera, que al cap i a la fi és el seu deure.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. No hi han presentades esmenes a aquesta Moció, per tant, correspon ara la fixació de posició per part dels grups parlamentaris. En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre senyor diputat Juan Manuel Jaime.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, senyor president. Il·lustres senyors i senyores diputades... No entraré, senyor Ballabriga, en una qüestió de forma. En un altre debat jo ja li vaig recordar que el seu Grup Parlamentari o vostè mateix té un mecanisme, que és, si pensa, el seu Grup o vostè mateix, que no s'ha donat compliment a una Moció, pot demanar l'empara al president del Parlament perquè el Govern faci el que mana la Moció aprovada i que aquesta Moció, que es va aprovar per unanimitat de tots els grups parlamentaris, la 20/7, per al nostre Grup encara segueix tenint plena vigència.

Primer li recordo per què vostè va presentar la Moció al Ple passat. La va presentar per un motiu: perquè el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca tingués més força negociadora davant del Govern de Madrid. Segon, perquè estem parlant d'unes atribucions que no té el Departament d'Agricultura, sinó que té el Ministeri d'Agricultura. I tercer, perquè, substancialment, estem parlant d'una aplicació, l'aplicació de la PAC, que va negociar en el Govern, quan manaven el Partit Popular i quan vostès els donaven suport parlamentari a Madrid.

Nosaltres..., el nostre Grup Parlamentari ja va dir en aquest mateix moment que no estàvem d'acord en aquesta aplicació, però, com deien a la terra del meu avi, «un grano no hace granero pero ayuda al compañero», i nosaltres, i aquest Govern, ho ha transformat.

Ara destacaré el compliment de la Moció 20/7. Primer, perquè en la seva aplicació definitiva, la postura final és la que es portava des de Catalunya i la que portava el Departament d'Agricultura; o sigui, no volíem un desacoblament del cent per cent i, per exemple, a herbacis tenim un 27 per cent acoblat, a boví, el 50 per cent, i al vacú per a sacrifici, el 40 per cent. Però vostè pot dir que a l'oli d'oliva és del 95 per cent, com va destacar també en la seva intervenció en la interpellació al conseller Siurana. No es preocupi que ara aquest il·lustre diputat li intentarà respondre.

Nosaltres, en la presa de possessió de la senyora ministra, vam portar, a part de tot el paquet, més de 20 milions d'euros. I això què significa per al nostre país, per a Catalunya? 4,5 milions més d'euros per l'aplicació de la reforma. O sigui que si abans rebien, amb el model antic, 30 milions d'euros, ara en rebrem 34,2, o sigui un increment d'un 15 per cent més respecte a la mitjana espanyola –que avui no ho ha comentat, però a la seva intervenció sí que ho havia comentat– un 9,5 per cent més. Però permeti'm que anunciï també en aquesta

cambra un futur pacte del Ministeri i del Departament que posarà una sèrie de mesures agroambientals que asseguraran la viabilitat dels conreus, com demanava la Moció, i també els de baixa producció, i que assegurarem el cobrament de tres-cents euros per hectàrea. És el compromís del nostre Grup Parlamentari i que reitero en el *Diari de Sessions*.

És per això que el nostre Grup Parlamentari pensa que el conjunt de la negociació és beneficiosa per a Catalunya, tot el conjunt, perquè la votació era en conjunt, no simplement per al sector de l'oli, i si no pot veure les actes de la conferència sectorial, on van expressar, tant el conseller com el secretari general, la seva postura de manteniment del que els va manar el Parlament de Catalunya.

És per això, i per concloure, que, al sector de l'oli de Catalunya, hi hem portat més calés, hi hem portat una viabilitat, i nosaltres considerem que la imatge vostè vol projectar de poca empenta..., és un sector..., nosaltres pensem tot el contrari, que és un sector amb una producció de molta qualitat i amb una capacitat exportadora molt intensa.

És per això, per aquests motius, que nosaltres considerem que l'altra Moció, la 20/7, està plenament vigent, i votarem en contra d'aquesta Moció presentada.

Gràcies, senyor president, il·lustres senyors i senyores diputades.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

(*El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.*)

El Sr. Mòdol i Bresolí

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el posicionament d'Esquerra Republicana en la Moció presentada pel Grup de Convergència i Unió serà, a l'igual que el Grup que m'ha precedit, contrari a l'aprovació d'aquesta Moció. Tot i així, tot i que el senyor Juanma Jaime ha explicat a bastament els raonaments pels quals no podem estar-hi d'acord i, per tant, donar-los suport, com ens agradaria fer alguna vegada, sigui dit de passada, a la seva Moció, perquè entenem que hi ha una càrrega d'oportunisme polític, en certa manera esbiaixada i massa carregosa, si em permet l'expressió... Com deia, no ho farem perquè, com ha explicat el senyor Jaime, els motius que van portar el conseller d'Agricultura a defensar les posicions que aquest Parlament, d'una forma unànime, li va demanar..., entenem que el conseller, en la mesura de les seves possibilitats, va fer la feina a la qual es va comprometre, la qual se li va encarregar, que realment en el tema de l'oli no hem obtingut el resultat que tots haguéssim volgut; en canvi sí en els altres cultius. Però sí que és veritat que per part de la conselleria es va aconseguir allò que era fonamental per al sector, que és garantir una renda mínima amb la qual..., que era el principal plantejament del sector, i aquesta renda mínima, el compromís de la conselleria d'Agricultura és ferm; així ho ha expressat

el senyor Jaime abans, així ho ha expressat la conselleria d'Agricultura a nosaltres, i dintre de l'escenari que hi havia, home, lògicament no podem reprovar el conseller d'Agricultura amb els resultats que ha obtingut. Creiem que estaven perfectament dintre de l'àmbit de la normalitat.

Si em permeten una llicència, diguéssim, el conseller d'Agricultura, en la seva negociació a Madrid, ha obtingut uns resultats bastant més satisfactoris que els que ha obtingut Convergència i Unió en la seva negociació en el tema del referèndum de la Constitució europea per justificar el seu sí a la Constitució europea. Són uns arguments molt més sòlids els del conseller, i en aquest sentit nosaltres no podem fer altra cosa que felicitar-lo. Perquè el conseller té una preocupació bàsica, l'ha de tenir, com a conseller, que és donar satisfacció al sector l'activitat del qual, en certa manera, representa. I des d'aquest punt de vista allò que el sector demanava està aconseguit i està garantit.

Per tant, entenem que el joc polític que vostès ara pretenien amb aquesta Moció, el tema de demanar el 60 - 40, quan això ja ha quedat clar que no podrà ser –per tant, aquesta via no es pot tornar a obrir– fan que, d'una forma clara, fem confiança al treball que ha fet la conselleria, li donem el nostre més absolut compromís que defensarem la posició que ells han defensat, perquè, com deia, com assenyalava, el que interessava el sector del nostre territori, els pagesos de l'oli, està garantit. Com que això està garantit, el nostre vot a la seva Moció no pot ser d'altra manera que negatiu.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Mòdol. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lo Grup Parlamentari Popular de Catalunya fixem lo nostre posicionament referent a la Moció subsegüent a la interpellació presentada pel Grup de Convergència i Unió de la passada setmana, i caldria recordar lo Ple del dia 17 de juny del 2004 quan comentàvem la gran preocupació que tenia el sector de l'oli després de la llavors recent aprovació de la reforma de l'Organització Comuna de Mercats, donades les incerteses que s'obrien de cara al futur.

Lo Grup Parlamentari Popular de Catalunya ja vam manifestar la urgència de fixar posicionament respecte al resultat del Consell Agrícola d'abril a Luxemburg que, ho repeteixo una vegada més, per la nostra part el considerem un autèntic fracàs per a l'Estat espanyol. Lo Govern central no va saber defensar els nostres interessos i els agricultors han quedat seriosament perjudicats tant per al seu futur professional com econòmic.

I voldria recordar una vegada més que el Partit Socialista va demanar la dimissió de la ministra del Partit Popular perquè havia aconseguit només 1.000 milions d'euros en ajudes al conreu de l'olivera. I l'actual mi-

nistra només n'ha aconseguit 20 milions. I el senyor conseller, segons que es va desprendre de la seva intervenció la passada setmana ho considerava un èxit. I per deixar-ne constància també, vull recordar que aquests 1.000 milions d'euros són exactament lo doble del que el Partit Popular es va trobar quan es va fer càrrec del Govern central.

L'honorable conseller, senyor Antoni Siurana, va indicar una vegada més que la mala negociació de la defensa dels interessos de l'Estat espanyol venien del Govern anterior, govern que al mateix temps tenia el suport del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i que la ministra no va poder defensar res perquè va ser l'endemà de la seua presa de possessió. Per tant, el responsable era el senyor Arias Cañete. Com vostès poden entendre, en nom del Grup del Partit Popular i per al·lusions, tinc de respondre i aclarir una vegada més al davant d'aquest cambra que això no és així, que el Govern en funcions en aquell moment, i concretament lo senyor Arias Cañete, es va oferir a tancar aquest capítol de l'organització comuna del mercat al Consell del dia 22 i 23 de març, oferiment que va ser rebutjat per part del Partit Socialista, amb una supèrbia que no hem pogut entendre, com tampoc entenem que el Partit Socialista refusés el concurs final dels alts càrrecs i funcionaris que havien portat les negociacions preparatòries i tramitat los antecedents del tema, que com és lògic eren els que més el coneixien.

Per tant, que quedi clar que la senyora ministra i el secretari general se van veure capaços d'anar sols a negociar i les conseqüències de no voler disposar dels equips de treball les estan sofrint el sector del conreu de l'olivera, que, com podem comprovar amb les manifestacions dels sindicats i sectors implicats, la gran majoria discrepen del triomfalisme manifestat per part del senyor conseller. La realitat actual a Catalunya en lo sector de l'oli amb referència a les negociacions portades a terme i tancades per part del senyor conseller és que es no respecten los acords presos per aquest Parlament, acords que –cal recordar– es van prendre per unanimitat de tots els grups polítics. I, per tant, les gestions del Govern no ens porten cap benefici i són molt perjudicials per als agricultors de baixa producció, que en el cas de Catalunya som la majoria.

Lo senyor conseller en la seva intervenció també va manifestar que els acords presos van en benefici dels de l'Ebre, i si canvia el sistema s'hauria de perjudicar en favor de les Garrigues, i preferia buscar una solució paral·lela. Doncs, bé, haig de recordar-li que aquestes mesures paral·leles també són necessàries a l'Ebre, i concretament a les comarques de Terra Alta i Ribera d'Ebre, que la mitjana d'aquestes comarques, en els càlculs aproximats, seria de 186 euros, o sigui molt per baix dels 300 acordats per aquest Parlament.

Per tant, lo Grup Parlamentari Popular de Catalunya donarem suport a la Moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió donat que és necessari adoptar totes les mesures corresponents per tal d'assegurar la viabilitat del conreu de l'olivera i del sector de l'oli a Catalunya, com també és necessari garantir, en el cas de les zones productores, la mitjana d'ajut de les quals no arriba als 300 euros hectàrea i any, cal as-

segurar que cap explotació no tindrà un ajut total per hectàrea inferior a l'import esmentat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Bertomeu. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

És evident que centrem el debat d'aquesta Moció en el marc de les negociacions que hi han hagut amb relació a la reforma de la PAC. I, per tant, començaré, també, amb una breu reflexió més general sobre, precisament, aquestes negociacions. Nosaltres entenem que les propostes del Govern tenen tres prioritats i que compartim, que una és la voluntat de garantir la màxima connexió; l'altra és procurar que hi hagi una màxima sensibilitat positiva envers la continuïtat de la producció agrària, és a dir, no pensant només en termes econòmics, sinó també com a factor de desenvolupament territorial, i una altra l'interès a aconseguir que l'aplicació de la reforma sigui al més beneficiosa possible per a Catalunya, és a dir, que cap pagès o que cap ramader en surti perjudicat. I és en aquest àmbit, precisament, que jo crec que des que en aquest tema que ens ocupa de l'oli d'oliva, doncs, hem de fer una especial incidència, no?

En el cas de l'oli d'oliva, segons com s'haguessin resolt les coses, hi hauria hagut pagesos oliaires que haurien cobrat menys en el futur del que estaven cobrant fins ara. Jo crec que aquest és un factor que és important de tenir en compte. Perquè sí que és cert que podem jugar amb diverses fórmules i amb diferents proporcions, però hem de tenir en compte la totalitat dels pagesos de Catalunya, no només els d'unes determinades zones. Jo crec que, tal com va dir el conseller, no hem d'oblidar que, globalment, el sector de l'oli d'oliva és dels que augmenten amb els recursos que s'hi destinen, i que, a més a més, Catalunya proporcionalment serà la comunitat autònoma que augmentarà més els diners percebuts en aquest canvi. Això no ho hem d'oblidar. És veritat que en les negociacions sempre es pot aconseguir més del que s'acaba aconseguint. Tu parteixes de demanar molt i hi ha aquest estira i arronsa que el que hem de procurar, precisament, és de sortir al més beneficiats possible o al mínim perjudicats possible. Però jo crec que tal com ha quedat globalment, el sector de l'oli català no hi sortirà perdent, al contrari, sinó que guanyarà diners amb aquesta reforma.

En les propostes que insisteix Convergència i Unió, Catalunya no guanyaria més diners globalment. Nosaltres entenem que com a molt quedaria igual, i el que sí que podria passar és això que deia abans, que determinats pagesos oliaires acabarien potser cobrant menys del que perceben ara. No hem d'oblidar que hi han realitats diferents. Hi han unes zones que tenen una producció d'un rendiment mitjà - alt, però hi han unes zones, més grans que les que he dit anteriorment, que tenen un rendiment baix.

Per tant, nosaltres considerem que el resultat de la negociació és acceptable i no estem d'acord amb aque-

ta versió més catastrofista i entenem que més esbiaixada que fa Convergència i Unió i per això votarem en contra de la Moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Bet Font. No s'han presentat esmenes, per tant, cridem ja a la votació corresponent. *(Pausa llarga.)*

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la reforma de l'organització comuna de mercats pel que fa al sector de l'oli. Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 52 vots a favor, 67 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua (tram. 302-00097/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el cànon de l'aigua, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler. *(Remor de veus.)* Doncs, el senyor Albert Riera. *(Pausa.)*

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Si us plau, prego silenci per poder substanciar aquesta Moció. Té la paraula, senyor Riera.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, presentem la Moció subsegüent a la interpellació que el nostre Grup, Convergència i Unió, va fer la setmana passada en el Ple referent al cànon de l'aigua.

La Moció que presentem és una moció que té un sol objectiu i és plantejar, posar sobre la taula el diàleg en el tema de l'aigua amb relació a la introducció d'aquest cànon de l'aigua; un diàleg que nosaltres considerem que no hi ha hagut per part del Govern. Si poguéssim fer una mica d'història ens recordaríem que vam passar de fa anys, els anys vuitanta, principis del vuitanta, del que podríem anomenar o que es va anomenar en el seu moment «la guerra de l'aigua» a un consens de l'aigua posterior, després d'un llarg debat sobre aquest tema, i ens trobem avui amb una nova factura de l'aigua, que és el que tenim en aquests moments.

Una moció, per tant, que s'estructura en tres apartats. En primer lloc, hi ha un objectiu que és promoure un seguit d'iniciatives, de mesures legislatives per tal de suspendre l'entrada en vigor d'aquest cànon de l'aigua, almenys, com a mínim, fins al segon semestre d'enguany.

En segon lloc, obrir converses a nivell sectorial, fer-ho amb els ajuntaments, fer-ho amb les companyies d'aigua, fer-ho amb les associacions de veïns, perquè considerem –i aquest és un dels objectius principals– que no s'ha fet aquest diàleg i que és necessari i, a més a més, és convenient de fer aquest diàleg.

I, finalment, el tercer punt de la Moció parla o intenta promoure mesures legislatives per tal de corregir a la baixa l'augment d'aquesta pressió fiscal que hem notat no solament amb aquest nou impost del cànon de l'aigua, sinó –i se n'ha parlat aquest matí en diverses ocasions– amb la introducció de l'impost que grava els carburants per corregir el dèficit sanitari, el juliol -agost d'enguany, de l'any passat, o el gener d'aquest, any amb l'increment dels peatges, amb aquest mateix cànon d'avui i, també, amb una notícia anunciada pel mateix conseller Milà, que en aquests moments no es troba amb nosaltres, amb relació a la introducció de nous, dos nous impostos, dos noves taxes amb relació als residus i a la incineració d'aquests residus.

Una moció, per tant, que vol més diàleg per evitar perjudicar les famílies, que són, a l'entendre de Convergència i Unió, les grans perjudicades de la introducció i de l'increment d'aquest cànon de l'aigua. Més diàleg també per evitar la improvisació de l'acció del Govern. El Govern que ja ens té molt acostumat a l'ara sí, demà no, i moltes vegades, ara no ho sé o ara m'és indiferent. Tenim una nova factura. Els ciutadans de Catalunya tenen una nova factura per pagar amb relació a l'aigua, el que sí que no veiem, a l'entendre del nostre Grup, per enlloc és aquesta introducció de la nova cultura de l'aigua. Més diàleg, també, per donar seguretat jurídica. En la interpellació de la setmana passada, el conseller feia referència a una ordre de l'anterior Govern. Bé, nosaltres sí que ho vàrem fer a través d'una publicació d'una ordre, però considerem que la fórmula adoptada pel nou Govern no dóna, de cap de les maneres, seguretat jurídica, la seguretat jurídica necessària. Per tant, reclamem també diàleg per poder donar aquesta seguretat jurídica.

I, finalment, també, més diàleg perquè les polítiques de l'aigua estiguin orientades amb relació a una nova cultura de l'aigua que tots els grups d'aquesta cambra estem d'acord que s'hauria de produir, amb relació a un ús més racional del consum de l'aigua, amb relació a una major sostenibilitat –hi estem d'acord–, i amb relació a la recuperació dels costos dels serveis públics, que també hi estem d'acord. Però el que cal plantejar-nos en aquests moments és com ha estat que aquests plantejaments amb els quals tots els grups, i nosaltres en concret, hi estarem d'acord, a vostès no se'ls ha ocorregut res més que aportar una solució «imaginativa» entre cometes o «màgica» entre cometes d'augmentar el cànon de l'aigua. Que no hi ha cap altra alternativa que no sigui aquesta? Realment pensem o pensem vostès, senyors del Govern i senyors dels grups que donen recolzament al Govern, que no hi ha cap altra manera de millorar l'estalvi de l'aigua que no sigui apujant la factura i que sigui a costa de les famílies, de totes les famílies de Catalunya. A nosaltres ens fa la impressió –i el que voldríem amb aquesta Moció és corregir aquesta impressió– que l'objectiu de la política de l'aigua del Govern no és altra que recaptar, pe-

rò que realment el que no vol és realment disminuir en el consum.

El vicepresident primer

Senyor Riera, se li ha acabat el temps.

El Sr. Riera i Pairó

Sí, acabo, senyor president. Per tant, els demanem que prediquin amb l'exemple, aquella teoria que van emprar tant quan estaven a l'oposició i que dialoguin i, en qualsevol cas, aquest és l'esperit i la lletra de la Moció que presentem, i que estem convençuts que rebrà el seu suport perquè, en realitat, el que fa és donar suport a les famílies de Catalunya i realment els ho agrairan.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Riera. Hi ha una esmena, presentada pel Grup Popular, en nom del qual té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Il·lustres diputades i diputats, bé, faré una breu referència a l'esmena presentada i també una mica una referència envers la interpellació que es va produir la setmana passada.

L'esmena que presentem és una esmena una mica..., bé, per donar sentit al que nosaltres ja vam proposar en el Ple de pressupostos, en el qual vam presentar una supressió del cànon, una esmena de supressió del cànon, de l'article 4 de la Llei de mesures financeres. I, per tant, nosaltres el que entenem, el que demanem és que no entri en vigor l'aplicació del nou cànon de l'aigua envers l'afectació que fa a l'ús domèstic, no?

Evidentment, si s'aprova, si al final s'aprova la proposta de Convergència amb la qual s'entri en aplicació el segon semestre, doncs, benvingut sigui, no? Però, evidentment, a nosaltres el que ens agradaria seria que no entrés..., que no entrés en vigor, no?

Nosaltres ja vam pactar en el seu dia, amb Iniciativa i amb els grups que donen suport al Govern, una esmena perquè entrés l'1 d'abril, perquè ja vàiem que difícilment podien les empreses subministradores, envers el poc diàleg que s'havia fet, poder entrar en vigor el cànon; però, en vistes a la problemàtica que ja es veia a venir, doncs, el que us demanem és que no s'apliqui directament.

El que sí que..., de la interpellació que hi va haver, el senyor Milà sí que va fer una sèrie de consideracions que jo crec que és bo tenir en compte, no? I nosaltres n'hem pres bona nota, no? Evidentment, el senyor Milà..., va haver una qüestió que no va dir, que és l'omissió amb la qual no va anunciar la possibilitat de la implementació d'un nou cànon de disposició de l'aigua. Això que afectaria directament les subministradores, i, per tant, això significaria un augment del rebut de l'aigua, que aquí nosaltres estarem molt vigilants i no hi estarem d'acord.

I també va anunciar o va criticar directament l'antic conseller, al qual li va dir que l'any 2000, quan es va aprovar el Decret 103/2000, de 6 de març, on es preveïen una sèrie de bonificacions per a aquelles unitats familiars que superessin els quatre membres, va dir que només s'hi van poder acollir, per culpa de la mala informació que va donar el Govern, 26.538 famílies de les 241.000 famílies que tenien dret a acollir-s'hi, no?

Bé. Nosaltres en escoltar això senzillament ens va preocupar. I perquè això no tornés, no passi en el futur quan s'apliqui el nou cànon, i alhora també per retornar en aquests ciutadans la bonificació que es mereixen, ja hem redactat i hem presentat una proposició no de llei, que espero que hi donin suport, tots els membres d'aquesta cambra i tots els partits d'aquesta cambra, en què demanem que se li retornin..., que s'estudiï la possibilitat d'aplicar una compensació als usuaris, que, tenint dret en el passat a bonificacions en el cànon de l'aigua, i no les van reclamar, no les van tenir.

I encara i així, també demanem que en el futur, quan entri en aplicació el nou cànon de l'aigua, totes aquelles persones que per desconeixement o per no haver complert els tràmits pertinents presentin la sol·licitud de compensació, també se li produeixi aquesta compensació amb efectes retroactius. Si no és un impost, si no és un cànon recaptatori, si és un dret dels ciutadans a una bonificació, tenen dret a que se'ls retorni allò a què tenien dret, i ara, en el futur, que també se'ls contempli aquestes bonificacions.

Per tant, ja avanço que, si no s'accepta l'esmena que hem presentat, demanarem votació separada del punt *a* i punts *b* i *c*, amb la qual cosa ens abstindríem del punt *a* i donaríem suport al punt *b* i *c* que presenta Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Llobet. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. La setmana passada, en substanciar la interpellació a l'honorable conseller, el senyor Espadaler mostrava la seva perplexitat, no? Els he de dir que escoltant avui la defensa de la Moció que ha fet el senyor Riera, li he de dir que jo també tinc una certa perplexitat, no ja de la intervenció que es va substanciar la setmana passada aquí, sinó, fins i tot, de la defensa que s'ha fet avui de la Moció, no? S'ha acusat al Govern i a la conselleria de falta de diàleg, i després m'hi referiré. (*Remor de veus.*)

Vostès saben que el cànon de l'aigua, que és un tribut, i la setmana passada es reclamava des d'aquesta tribuna una falta o s'allegava una certa falta d'inseguretat jurídica... No ho sé... Vostès saben que per modificar un tribut com és el cànon de l'aigua, el que s'ha de fer és..., o que s'ha de modificar a través d'una llei, perquè té rang de llei. I això s'ha de fer en el debat de la Llei de mesures financeres que es produeix el mes de desembre en aquest Parlament, no?

Ens parlaven de falta de diàleg. Home, a l'hora d'establir el cànon de l'aigua, els he de dir que el diàleg amb els ajuntaments ha existit, el diàleg amb la Confavc ha existit. S'acusava el Govern d'afany recaptador. Possiblement podríem parlar també, aquí, del deute galopant, ja que s'ha parlat, i l'il·lustre diputat n'ha parlat, que avui aquest matí s'havia, en una altra interpellació, parlat dels impostos que aquest Govern fixa, propis..., i que un altre conseller ha parlat també de l'herència rebuda, probablement podríem parlar, també, del deute galopant que a l'Agència Catalana de l'Aigua va deixar en herència.

Una consideració respecte al cànon domiciliari: el del consum domèstic. Per deixar clar que això que diuen vostès que el que s'ha pujat és la factura de l'aigua, res de res. El conseller els ho va deixar clar l'altre dia en la seva resposta: si analitzen el cànon, si analitzen la factura de l'aigua, observarem –i això cal deixar-ho nítidament clar i fixat– que, en aquell tram, en el primer tram, el de consum bàsic, l'increment que de les famílies de Catalunya tindran l'any 2005 és de la meitat de l'IPC de Catalunya –en concret d'un 1,57. (*Remor de veus.*) En el segon tram l'increment també està per sota de l'IPC. I és en el tercer tram en què el cànon va per sobre de l'IPC. I, què fa? Doncs grava els consums sumptuaris; que suposo que tots hi estem d'acord, almenys en els discursos que fem tots hi estem d'acord, i després pugem a la tribuna i demanem rebaixes fiscals. Doncs bé, el que cal dir és que el cànon de l'aigua també incorpora elements de fiscalitat ambiental, sobretot en aquest tercer tram. Perquè el que cal és modificar les conductes de l'usuari, perquè l'aigua és un bé escàs i cal que aquest missatge quedi també nítidament fixat.

Han justificat la defensa a la Moció en les famílies. Jo crec que com mai hi ha hagut una transparència per part del Govern, una informació per part del Govern en l'aplicació d'aquest nou cànon de l'aigua. Hi ha hagut publicitat com mai, a totes les persones que..., a totes les famílies que podran declarar, sobretot en aquestes que tenen..., a les unitats familiars que tenen més de tres membres.

El senyor Espadaler, en la seva intervenció la setmana passada, deia, en la rèplica al conseller, que no podien parlar del fet que l'anterior Govern havia passat d'amagatots algunes unes coses.

Home!, jo li he de dir que sí, que els mètodes que l'anterior Govern de justificació a les famílies nombroses d'aquest país per tal que tinguessin una bonificació, doncs havia passat d'amagatots. Perquè vostè convindrà amb mi que el *Diari Oficial de la Generalitat* no és una publicació que la llegeixin els set milions de persones que viuen al nostre país. Per tant, jo li he de dir que, com mai, aquest any la publicitat, la informació a les famílies de Catalunya perquè es puguin acollir a les bonificacions que marca el mateix cànon ha estat excepcional.

Per tant, nosaltres no votarem a favor d'aquesta Moció, perquè entenem, finalment, que el cànon de l'aigua, la seva estructura, els coeficients i els tipus impositius són el resultat d'un equilibri entre el seu component...

El vicepresident primer

Senyor Terrades...

El Sr. Terrades i Santacreu

...mediambiental.

Gràcies, senyor president. Gràcies senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies a vostè. En nom del Grup d'Esquerra Republicana per Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Riera, senyor Llobet, el que ens plantegen avui no deixa de ser curiós per a nosaltres. Ens diuen que si tota..., si l'única manera que tenim d'estalviar aigua és a través de pujar els impostos.

Clar, després d'haver estat anys posant damunt la tau-la del Govern de la Generalitat mesures d'estalvi concretes –concretes–, com era el reaprofitament dels terciaris –180 hectòmetres cúbics–; com era la reducció de la salinitat en el Llobregat per evitar el tancament que els estudis que el Govern de Convergència i Unió deia que comportarien el tancament de la potabilitzadora de Sant Joan Despí, i, per tant, reduiria 100 hectòmetres cúbics la capacitat de subministrament, per tant, reduint la salinització i aconseguint 100 hectòmetres cúbics més; a partir d'estalvis en els sistemes de reg; només establint sistemes de reg, gota a gota, a tots els regs, a totes les zones de regadiu de les conques centrals de Catalunya, es podria estalviar de l'ordre de 600 hectòmetres cúbics més.

I, davant d'aquests discursos, vostès tot el que sabien fer, Govern de Catalunya i Govern d'Espanya, era donar-nos una resposta que es deia «transvasament de l'Ebre». I ara vostès vénen i ens diuen com hem de fer i com hem d'aplicar mesures d'estalvi, en un moment en què hi han engegades campanyes potentíssimes d'estalvi d'aigua a Catalunya, en un moment en què es treballa; però, com es treballa? Amb quins recursos s'ha de treballar? I aquest és l'altre element, que, si més no, venint de vostès, si fos una broma podria fer riure, però ens temem que ho diuen seriosament.

Com hem de fer-ho en la situació que han deixat l'Agència Catalana de l'Aigua, en una situació d'endeutament que la situa en una de les empreses públiques més endeutades del nostre país?

(El president es reincorpora al seu lloc.)

I ens diuen que no hem d'aplicar uns impostos, uns impostos que, a més a més, són d'una racionalitat absoluta, un plantejament esglaonat que no m'hi estendré, perquè ja ho ha explicat el senyor Terrades i segurament que la senyora Bet Font reiterarà, un plantejament en què grava el dispendi –en què grava el dispendi– d'empreses i de famílies, i evidentment és un element pedagògic –evidentment és un element pedagògic.

I nosaltres considerem que tots sabem que el problema de l'aigua no es resoldrà tancant l'aixeta mentre ens rentem les dents. Però, si tanquem l'aixeta mentre ens rentem les dents, prenem consciència que l'aigua és un bé escàs i que s'ha de gestionar d'una forma adequada, d'una forma acurada. I això no s'ha fet durant tots aquests anys.

Durant tots aquests anys, l'Agència Catalana de l'Aigua, i els ho he de dir francament, em semblava que era d'aquells àmbits del Govern de la Generalitat que tenien una gestió adequada i acurada, els ho dic francament. Era la sensació que donava la seva directora, la senyora Marta Lacambra, anaves a parlar amb ella i deies: «Això deu anar –això deu anar. Aquí hi ha empena, aquí hi ha ganes.» I després ens trobem amb aquest nyap. Si fins i tot això era façana, ja no sabem què en queda, d'aquell Govern.

Francament, no entenem que puguin venir a fer-nos aquests plantejaments amb una gestió adequada com la que s'està fent, amb l'impuls de mesures d'estalvi com s'està fent i amb un impost progressiu, tal com sempre hem defensat. No estem fent res més que el que hem defensat.

Per tant, senyors diputats de Convergència, senyors diputats del Partit Popular, el nostre Grup no pot fer altra cosa que votar contràriament a la proposta que vostès presenten d'aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Quan els debats de pressupostos de final d'any i de la Llei d'acompanyament ja vam tenir l'oportunitat de comprovar la voluntat de Convergència i Unió, i en aquell cas per boca del senyor Espadaler, de distorsionar la realitat pel que fa al tema del cànon de l'aigua. I avui tornem a tenir-ne un nou exemple.

Primer, van voler fer creure a la gent que a tothom li pujaria molt el preu de l'aigua. I subratllo aquest a tothom, perquè això és la primera distorsió important i greu que vostès han volgut escampar entre la ciutadania. Quan en realitat del que estàvem parlant era d'una petita part del rebut de l'aigua, que és el cànon, no d'una nova factura, senyor Riera; un cànon que ja existia i que el que estaven fent era fer-hi uns canvis, modificar-los. I en quina direcció? En quin sentit fèiem aquests canvis?

Doncs, en realitat, d'una banda, el que fèiem era assegurar, garantir aquest dret de l'aigua, aquest dret universal, aquest dret humà bàsic, i el que preteníem era..., i el que hem aconseguit és que el cost per al consum mínim no s'incrementin ni tan sols el que puja el nivell del cost de la vida, sinó que vagi per sota.

I, d'altra banda, el canvi que hem posat en aquest cànon és que es penalitza el consum excessiu, una mesura de

protecció del medi ambient, de protecció d'aquest bé escàs que és l'aigua. Per tant, és una mesura dissuasòria, fer pagar als que consumeixen excessivament.

Estem parlant d'una fiscalitat ambiental que busca l'equilibri entre el component social i el medi ambiental. No sé perquè hem donar-hi més voltes, perquè jo tenia la impressió que això ja havia quedat clar després dels debats de pressupostos de final d'any, que em sembla que, sortosament, en els mitjans de comunicació..., i la ciutadania va acabar entenent que els seus esforços de semblar confusió no havien servit de gaire.

Queda clar que des del grups que donem suport al Govern, des del Govern, no hi ha cap interès a reduir això que vostès en el tercer punt de la Moció en diuen la «pressió fiscal», perquè estem convençuts, estem convençudes, que és una bona mesura penalitzar a qui gasta desproporcionadament.

Però es veu que Convergència i Unió, i el senyor Espadaler, en concret, perquè és qui va fer la interpellació l'altre dia, no en van tenir prou a esvalotar el galliner en aquella ocasió, en el debat dels pressupostos, sinó que hi han tornat, i aquesta vegada em sembla que, a més a més, els torna a sortir el tret per la culata, perquè s'han entestat a posar el crit al cel per qüestions relacionades amb el procediment, amb la tramitació, perquè sol·licitem que les famílies que tenen dret al fet que se'ls compensi perquè en ser més a casa, doncs, puguin gaudir d'uns metres cúbics addicionals sense que suposi un recàrrec econòmic en el càrrec han de fer unes tramitacions, i és cert que en el primer moment es va marcar un procediment que podia ser una mica feixuc, i per això el mateix conseller va liderar el canvi de procediment per fer-lo més senzill, però també és cert que aquest procediment que ara vostès critiquen tant és un procediment que s'assembla molt als que ja hi havia en l'anterior cànon, abans de fer les modificacions, perquè abans també hi havia tractes específics per a les famílies nombroses; ara és a partir de quatre membres o més, abans era de cinc membres o més. Això volia dir que també hi havia d'haver uns procediments a fer.

I els recordaré el que va dir el conseller Milà al senyor Espadaler durant la interpellació: en l'anterior Govern hi havia un decret per què per poder fer aquesta tramitació es demanava als ciutadans que presentessin la còpia del DNI degudament autenticada; certificat d'empadronament; en el cas d'aigua subministrada per la companyia, còpia de l'última factura; l'última liquidació del rebut; certificat de convivència expedit per l'ajuntament, etcètera. Per tant, més complexitat que això aquesta nova proposta no en tenia, però és que, a més a més, els recordo que ara s'ha retocat, s'ha modificat, i no entenem per què vénen a queixar-se. Resulta que quan vostès estaven al Govern quasi 215.000 famílies de tot Catalunya varen pagar més pel rebut de l'aigua, primer perquè no s'havien assabentat que podien tenir dret a les bonificacions, i, segon, perquè segurament que n'hi havien moltes que quan varen saber-ho varen creure que no valia la pena fer tanta paperassa. I ara es queixen? Ara es tornen a queixar? Quan l'ACA ha simplificat el tràmit, que, fins i tot, es pot fer per Internet! Francament, jo ho trobo sorprenent. És que, de fet, fa molt de temps que trobo sorprenent que enca-

ra des del Grup de Convergència i Unió, i en concret quan intervé el senyor Espadaler, s'atreveixin a treure temes en aquest Parlament relacionats amb l'Agència Catalana de l'Aigua, tenint en compte, precisament, l'estat en què varen deixar-la econòmicament, aquesta Agència.

A mi, em sembla que queda clar que el nostre Grup farà vot contrari a aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per pronunciar-se sobre l'esmena l'illustre senyor Albert Riera.

El Sr. Riera i Pairó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyora Font, a veure, queixar-nos em sembla que és una de les missions principals de l'oposició, i ho continuarem fent, ho hem fet i ho farem. Per tant, que ens digui que ens queixem en seu parlamentària per nosaltres és un elogi. En qualsevol cas, no és un retret, i no deixarem de fer-ho perquè vostè ens digui que no ho hem de fer.

En segon terme, a veure, el Grup de Convergència i Unió no ha posat el crit al cel pel procediment, ha posat el crit al cel per la rectificació, desautorització, que en vint-i-quatre hores va fer el conseller Milà al director de l'Agència Catalana de l'Aigua, la qual cosa no deixa de ser sorprenent i ve a corroborar el que jo li he dit en la meva primera intervenció, que és aquella actitud del «ara sí, ara no, i ara no ho sé, i ara ho farem diferent, i ara no sé com ho farem». En qualsevol cas, aquest és el terme.

I, en segon lloc, a veure, nosaltres no és que no estiguem d'acord a aplicar aquest cànon –recordo que aquest cànon, com molt bé han recordat altres diputats, doncs, es va posar l'any 81–, sinó que del que estem a favor és de la progressivitat d'aquest impost i d'aquest cànon. Per què? Perquè considerem que, tal com està plantejat, és excessiu i perquè grava no només el consum excessiu d'aigua, sinó tot el consum en general.

I quant a l'endeutament de l'ACA, home!, només preguntar-los, si volen solucionar l'endeutament..., diguin-nos quina obra deixarien de fer de les que ja estaven compromeses en l'anterior Govern.

I, finalment, per posicionar-nos davant de l'esmena del Partit Popular, anunciar-li que no acceptarem l'esmena, perquè el que fa és suprimir, precisament, el termini que nosaltres fixàvem en la Moció i que considerem que és important per fixar o per establir aquest període de diàleg, però que no sigui *in aeternum*.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per tant, farem votació separada del punt a i resta.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció. El Grup Parlamentari del Partit Popular ha demanat votació separada del punt *a* i de la resta. Per tant, començaríem votant el punt *a* d'aquesta Moció.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 40 vots a favor, 11 abstencions i 67 vots en contra.

Seguidament, la resta de la Moció.

Comença la votació.

Que ha estat també rebutjada per 50 vots a favor i 67 en contra.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i dos minuts, i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances, les conselleres d'Educació i de Salut, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Abans de continuar amb l'ordre del dia, es fa avinent que ha estat posposada, a petició del conseller de Relacions Institucionals i Participació, la pregunta que figura amb el número 19 al dossier de preguntes, i també la que figura amb el número 6 en el mateix dossier.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'actualitat política (tram. 317-00102/07)

Començaríem amb les preguntes al president de la Generalitat, i, la primera, la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor Maragall, «Catalunya vol guanyar i guanyarà aquesta vegada, i vol fer-ho amb la paraula, vol fer-ho amb les dades, no a base d'acords hàbils, de *tapadillo*, d'acords que s'aconsegueixin a canvi de no sé què i d'altres coses en altres terrenys. No, no, no: transparència primer de tot,

aquesta és la primera de les exigències de Catalunya. Per què? Perquè Catalunya sap que la transparència li donarà la raó.»

M'agradaria saber si amb aquesta frase, pronunciada amb motiu de la necessitat de publicar les balances fiscals, si vostè s'hi identifica i, en qualsevol cas, quin balanç en fa, de les actuacions fins ara en relació amb aquest tema?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Si el que vol dir, honorable senyor diputat, és si estem disposats a acceptar una balança fiscal que com a catalans no considerem justa, la resposta és tres vegades «no», efectivament.

El president

Té la paraula el senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Bé, suposo que vostè, pel que diu, s'identifica plenament amb unes paraules que eren seves, en el discurs d'investidura, com no podia ser d'altra manera. I la veritat és que si aquesta era la primera exigència de Catalunya, si era la primera, com vostè deia, no és precisament que puguem dir que no hi ha hagut un cert fracàs; fins i tot podríem dir que recentment, tant el senyor Zapatero, com el senyor Sevilla, com el senyor Solbes ens han dit que no, ens han donat carbasses en aquest sentit. Jo suposo que vostè coincidirà amb mi que l'Espanya plural que vostès prediquen no és compatible amb aquesta Espanya opaca que amaga les dades. De fet, hi ha un recent acord del Congrés dels Diputats, subscrit també per vostès, on es mandata novament, un cop més, el Govern espanyol perquè faci públiques les balances fiscals.

D'acord amb aquest balanç, jo em podria quedar ara simplement amb la crítica, seria el més fàcil de tot; però jo crec que en aquest tema hem de sumar esforços. I, per tant, jo li proposo una via potser inèdita, que no s'ha seguit fins ara, però que és un oferiment formal per part de Convergència i Unió, i és que vostè i jo –vostè com a president de la Generalitat, jo com a cap de l'oposició– anem a Madrid, a la Moncloa, a veure el president del Govern espanyol, i li demanem, no per temes de partit, sinó per temes de país, perquè això ens interessa a tots nosaltres, li demanem formalment que faci honor a aquests compromisos i a aquest mandat del Congrés dels Diputats i que d'una vegada per totes a Espanya, com vostè deia, s'entengui que la transparència ha de ser norma de conducta i que aquesta exigència de Catalunya que vostè proclamava amb raó es pugui fer efectiva.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable diputat, evidentment, no li dic que no –no li dic que no–: anirem allà on calgui. Anirem allà on calgui i anirem amb qui calgui. Potser li hauria de dir, d'entrada, que jo crec que s'imposa primer que fem una reflexió seriosa sobre la qüestió, no sobre la base de les respostes, que encara són molt primerenques, per part del Govern, que no han entrat en el fons de la qüestió, ni poden entrar-hi, perquè l'únic que tenen és una xifra que nosaltres hem calculat *per primer cop* –per primer cop... Perdó, per primer cop, tots els grups d'aquesta cambra i experts que pertanyen jo crec que a diferents filosofies polítiques i econòmiques han acordat, seriosament acordat, quina és la xifra del nostre dèficit fiscal.

Com vostè sap molt bé, per a l'any 2001, segons el primer dels dos criteris que s'utilitzen, el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Administració central se situa entre el 6,1 i el 6,8 del PIB català, en funció de si es neutralitza o no el dèficit de l'Estat. Per a l'any 2001, segons el criteri segon, el criteri monetari, el dèficit fiscal de Catalunya amb l'Administració central se situa entre el 7,5 i el 9,2 per cent del PIB català. Les dades disponibles per a una sèrie temporal més llarga, o sigui, no per a un any només, sinó per a una sèrie que va de l'any 86 a l'any 2001, demostren que en el conjunt d'aquests anys la mitjana del dèficit se situa entre el 7,5 i el 7,7, i, en aquesta xifra, nosaltres ens hi posem de peus. Això coincideix amb les estimacions anteriors referides al 2001.

De l'estudi es desprèn també que aquesta xifra del voltant del 7,5 per cent manté la seva vigència en el moment actual, durant tot aquest període i en el moment actual. I, en defensa del criteri democràtic de transparència que vostè reclamava, el Govern considera convenient que per part del Govern de l'Estat es posi en funcionament un grup de treball, per part del Govern de l'Estat, amb l'objecte de calcular les balances fiscals entre l'Administració central i cadascuna de les comunitats autònomes...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...tal com fan altres països de caràcter federal. I això és el que farem.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política actual a Catalunya (tram. 317-00098/07)

El president

Té la paraula l'illustre senyor Joan Boada, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, per formular la seva pregunta.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, el nostre Grup Parlamentari té la necessitat de tornar a parlar de

l'anomenada «crisi del Carmel». En primer lloc, per continuar mostrant la nostra solidaritat amb les persones afectades, persones que suporten una situació d'angoixa i d'incertesa molt gran.

Encara queden moltes incògnites i molta feina per fer; ahir el conseller Nadal ho comentava, i que per això cal una explicació definitiva del que ha succeït, com més aviat millor. Hem de saber què ha passat i quines responsabilitats se'n deriven, de tot això. D'aquesta manera serà una de les maneres que es podrà recuperar la confiança dels ciutadans del Carmel.

Tothom entén que aquesta és una situació molt complexa, que necessita de molta prudència a l'hora de gestionar-la, prudència per part de tots: de les administracions, dels partits polítics i dels mitjans de comunicació, perquè estem parlant de persones que pateixen, que estan fora dels seus domicilis, que estan trasbalsades. Aquí, en aquesta situació, no hi cap la batalla política, l'oportunisme polític, l'espectacle mediàtic.

El que cal és continuar treballant per solucionar els temes més quotidians que tenen aquestes persones: els real·lotjaments, fer front a les factures de gas, llum i aigua, les hipoteques, el pagament de les indemnitzacions i les dietes, a donar tota la informació en cada assemblea, als hotels en què es fan, o a l'Espai Jove Boca Nord. Alhora, cal continuar els treballs tècnics, també amb el segellament del túnel de maniobres, i explicar-ne el procediment a tots els ciutadans, perquè ningú s'espanti per les actuacions que s'han de fer per emplenar el maleït túnel. Després parlarem de les actuacions urbanístiques i socials que s'han de fer en el barri, que sempre hauran de ser ben dimensionades amb relació a les necessitats que hi ha a molts barris de Catalunya.

Senyor Maragall, tots plegats, tots els ciutadans d'aquest país volem saber el que ha passat, per què ha passat i quines responsabilitats se'n deriven. La pregunta que li faig jo ara és: també volem saber quines són les últimes actuacions que està fent el Govern de la Generalitat amb relació a la crisi del Carmel.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Illustre diputat, tal com va explicar el conseller Nadal a bastament en la seva compareixença parlamentària d'ahir i tal com vaig expressar-li ja fa una setmana, el primer compromís i la primera responsabilitat del Govern, sense cap mena de dubte, és atendre amb la més gran diligència les persones afectades, i això és el primer i el més important del que s'ha fet. És un compromís per afrontar les seves necessitats immediates, de tot ordre, i per treballar amb el màxim rigor per fer possible el retorn a les seves llars d'aquestes persones amb les màximes condicions de seguretat.

Per sort, el Govern de Catalunya no ha estat sol ni està sol en aquesta responsabilitat. Sense la capacitat de reacció mostrada per l'alcalde, pels regidors, i molt con-

cretament per la regidora del districte d'Horta-Guinardó, Elsa Blasco, i els centenars, fins a nou-cents persones, que han contribuït a atendre la població del Carmel aquests dies, de ben segur que aquesta atenció als veïns afectats no hauria estat tan diligent i tan propera. Com també és de justícia –i ho hem de reconèixer– que hem tingut ajuts de fora de les administracions: per part de la Creu Roja, dels col·legis professionals, etcètera.

Bé, aquesta responsabilitat que tenim, senyor diputat, es concreta, crec, en els següents compromisos que vull que conegui: primer, el compromís de proporcionar un habitatge a tothom que l'hagi perdut; segon, el compromís de reparar els habitatges que hagin tingut desperfectes, siguin esquerdes o falles en la pintura o en les portes; tercer, el compromís de compensar els perjudicis patrimonials ocasionats en els mobles o en els béns en general dels habitatges; quart, el compromís d'indemnitzar els ciutadans –ho vaig dir el primer dia– que hagin vist afectada la seva activitat econòmica, tancament de negocis, disminució d'activitat comercial, etcètera, i cinquè, el compromís de sufragar les despeses addicionals ocasionades durant el període de desallotjament, materialitzat primer en les ajudes proporcionades per l'Ajuntament de Barcelona des del primer dia i, a partir d'ara, en les ajudes acordades pel Govern.

Finalment, vull deixar clar que, aquests compromisos, els volem situar en un horitzó de futur per al barri del Carmel, i és amb aquesta voluntat, amb aquesta voluntat de futur i d'esperança, que el Govern de Catalunya, a petició de l'Ajuntament de Barcelona, ha fet seva la declaració del barri del Carmel com a àrea de rehabilitació integral.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el primer Congrés del Món Rural i les seves resolucions (tram. 317-00099/07)

El president

És el torn de l'il·lustre senyor Juan Manuel Jaime, del Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per formular la pregunta que li toca.

El Sr. Jaime Ortea

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat de Catalunya, permeti'm que abans de formular la nostra pregunta expressi novament, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la solidaritat amb els veïns i les veïnes del barri del Carmel. Des del nostre Grup volem expressar el nostre suport als acords que ha pres el Govern aquesta setmana respecte a aquest greu problema i el nostre reconeixement a les explicacions donades ahir per part de l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques en aquesta mateixa cambra, que van encaminades a esbrinar les veritables raons que van provocar aquesta catàstrofe.

Sabem que aquest tema és prioritari en la tasca que desenvolupa actualment el Govern de la Generalitat, però permeti'm, senyor president, que no es deixi arros-

segat per l'intent de Convergència i Unió de fer soroll, amb l'absurda pretensió de treure algun rendiment polític d'un desastre que ells tan bé coneixen. Tot i així, creiem que hi ha temes que el país no pot deixar d'abordar, com ara la situació del món rural.

Partiem d'una política al món rural en la qual el partit que abans governava s'atorgava l'exclusivitat de tot el que l'envoltava; una forma d'actuar que va promocionar la cultura de la subvenció per la subvenció, del clientelisme, d'una Catalunya enfrontada amb ella mateixa, la Catalunya dels «quemacos» i «pixapins» (*rialles i remor de veus*) envers la Catalunya rural.

Però ara ens trobem, senyor president, amb un nou repete i amb un nou Govern. La modernització de les estructures productives, la modernització de les nostres cooperatives, l'aplicació de la PAC, la construcció del canal Segarra - Garrigues... *We have a dream*. Nosaltres, el nostre Grup té un somni: volem un món rural que treballi conjuntament (*persisteix la remor de veus*) –tranquils, senyors diputats i diputades de Convergència i Unió–, volem un món rural que treballi conjuntament, que no estigui sempre immers en la queixa contínua, volem un món rural que se senti important i competitiu dins del nostre país.

És per això que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha posat en marxa el Congrés del Món Rural. I la pregunta que li formula el nostre Grup Parlamentari és: quina valoració fa el molt honorable president de la Generalitat sobre la celebració d'aquest primer Congrés?

Gràcies, honorable president del Parlament.

(*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat..., on el tenim? Aquí. Doncs, respecte de les seves primeres paraules no haig d'afegir massa més a la seva..., a compartir la seva inquietud i a reiterar-li les paraules que he pronunciat en resposta a l'il·lustre diputat senyor Boada.

I, parlant del món rural, és evident que estem en un moment crucial, que està emmarcat per l'inici d'un congrés, a la inauguració del qual vaig assistir, i haig de dir-li amb tota franquesa que la impressió que en vaig treure és que s'estava entrant en una fase nova de la relació entre el món rural i la política catalana. Hi havia present l'exconseller, hi era present l'exsecretari general de la Presidència de la Generalitat, hi havien els sindicats, hi havien les cooperatives, hi havia tothom que hi havia de ser. Em va impressionar també el fet que no hi faltava ningú. I és cert que l'encert més gran jo crec que és en la mateixa denominació del congrés, que no és un congrés sobre l'agricultura, sinó que és un congrés sobre el món rural.

Mirin, el món rural no és només l'agricultura, amb tota evidència. El món rural és per nosaltres... Jo ho he dit

sempre: les prioritats des del punt de vista econòmic de Catalunya s'han de centrar no solament en les noves tecnologies, en la biotecnologia i la medicina, etcètera, sinó també, i d'una forma molt clara, en aquelles activitats que històricament no s'han considerat que eren prioritàries o que eren modernes o que eren motors de creixement. I que ho seran.

A Catalunya el binomi agricultura - alimentació i el binomi agricultura - món rural s'han de convertir, s'estan començant a convertir, es convertiran en un motor de l'economia, no solament en un lloc on viuen unes persones a les quals s'ha d'ajudar a aguantar la situació que els pertoca. No; nosaltres estem convençuts que Catalunya, a través de les infraestructures i a través d'aquesta política comprensiva del que és tot el món rural, té, en el món interior de Catalunya, no només senzillament un rerepaís, com hem dit moltes vegades –i vostè d'alguna forma ha insinuat–, sinó un motor de la seva economia i del seu futur.

El president

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre el fet que el Govern de l'Estat no faci públiques les balances fiscals de Catalunya i de les altres comunitats autònomes (tram. 317-00100/07)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies. Senyor president, Esquerra Republicana denunciàvem fa molts anys el que avui ja és un lloc comú: el dèficit fiscal; dèficit que la comissió d'experts ha xifrat en una quantitat realment insuportable.

No creu que ha arribat l'hora que arribem a conèixer amb claredat qui paga, quant paga i què es fa amb el que es paga, allò que no hem pogut aconseguir al llarg de vint-i-cinc anys? Seria una manera de posar fi als tòpics, als prejudicis i a les demagògies que fan referència a la pretesa insolidaritat de Catalunya.

No fer públiques les balances no té res a veure amb el federalisme; actitud ben diferent a la de Schröder i Fischer a Alemanya. No podem continuar sent l'únic territori per sota del cent deficitari a la Unió Europea. Hi ha consens social sobre això, cal que ho convertim també en consens polític: que la Generalitat recapti i administri els nostres impostos.

Cap govern no pot permetre per més temps un dèficit tan desmesurat –fiscal, sanitari, educatiu–, perquè tenim moltes necessitats: un 18 per cent de famílies pobres, el drama del Carmel, el món rural, les infraestructures, l'educació, la modernització i l'equilibri del país, el dinamisme de les nostres empreses.

Una cosa és la solidaritat i l'altra l'abús excessiu o la presa de pèl reiterada. La solidaritat ben entesa comença pel que tenim més a prop. I si Catalunya no recapta

i administra els seus impostos, el dèficit no serà només fiscal, també serà un dèficit democràtic.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Honorable senyor diputat, crec que, efectivament, tal com vostè diu, el que ha d'haver-hi són, en primer lloc, comptes clars, i, en segon lloc, criteris clars.

Els comptes clars els hem començat a fer. I jo crec que per primera vegada, no des del punt de vista universitari, no des del punt de vista estadístic –que hi han estimacions de la balança de pagaments de Catalunya des de Trias Fargas, l'any 1970, suposem–, però és la primera vegada que un grup d'experts que responen a totes les sensibilitats i a les diferents ideologies econòmiques, si així es pot dir, arriben a una determinació de quina és, amb un àmbit de variació, però estret, la balança fiscal entre Catalunya i l'Administració central de l'Estat.

I com vostè diu, i té tota la raó, els països de caràcter federal el que fan és airejar aquesta qüestió sense cap mena d'embut. Les discussions que hi han a la República Federal Alemanya respecte d'aquesta qüestió, estic segur que alguns dels ministres espanyols que tenen carrera europea probablement coneixeran, i, per tant, que no s'haurien d'esverar del fet de la transparència de les dades.

El problema no està en les dades i a publicar-les; el problema està justament que siguem capaços d'encertar en la fórmula, els criteris de solució, els criteris que hem de seguir i en el *tempo* que apliquem a la solució. Perquè, miri, també és cert, diguem-ho tot, que Alemanya, que s'ha ampliat a l'est i que ha hagut d'entomar el cost de la pròpia solidaritat interna amb els *Länder* de l'est, ha vist multiplicada la seva factura de solidaritat per cinc. Alemanya pagava 1 bilió de les antigues pessetes a Europa, Europa les pagava a Espanya, això és el que rebíem, i, en canvi, en el moment de l'ampliació s'ha trobat que el cost a l'est d'Europa és de cinc vegades aquesta xifra o 5 bilions de les antigues pessetes.

Això què vol dir? Vol dir que Alemanya no està disposada a mantenir el mateix esforç que estava fent en nosaltres com a Estat. I no el farà. I ho ha dit. I vol dir també que si en aquest mateix moment Catalunya i les regions que són pagadores netes o contribuents netes diuen el mateix, diuen alguna cosa similar, no amb les mateixes xifres, però alguna cosa similar, realment el problema és un problema molt difícil.

Però nosaltres hem posat les xifres sobre la taula d'una manera clara. Nosaltres no acceptarem –no acceptarem– de cap de les maneres que sobre aquest tema es tingui (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) la frivolitat d'ignorar l'existència...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i acabo, d'unes xifres clares.

El que sí que buscarem és tenir un criteri clar. I em penso que el tenim. De vegades n'hem dit renda - població; el conseller d'Economia, que en sap molt més que jo, diu, amb més exactitud, que tothom faci...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...perdó, que tothom tingui el mateix nivell de serveis, similar nivell de serveis per un esforç fiscal similar. I, aquesta, sembla que és la fórmula que cal adoptar.

El president

Senyor Carod, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Sí. Senyor president, celebri sentir part de la seva intervenció. Sobre el sistema aquest de pagar per renda i rebre per població, tindríem molt a dir, perquè no és exactament, com vostè sap, la nostra posició.

Simplement em voldria permetre de tocar ferro abans que no passi el que passarà quan toqui, que és que determinats fons europeus deixin de venir d'Europa i, per tant, certs territoris de l'Estat espanyol deixin de beneficiar-se d'aquests fons, perquè abans caldria que conequéssim aquests comptes clars, no fos que també nosaltres haguéssim de fer doblement, pagar dues vegades pel que ja hem pagat una sola vegada massa anys.

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els esdeveniments que s'han produït els darrers dies (tram. 317-00101/07)

El president

Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, per formular la següent pregunta.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ahir hi va haver una compareixença del seu conseller de Política Territorial i Obres Públiques per tractar de la crisi..., del que en diem la crisi del Carmel, no? I amb el respecte personal i polític que sap el senyor conseller que li tinc, li voldria fer un comentari respecte al que és la percepció meua, personal, però que crec que comparteixen molts ciutadans. I és que no es va donar resposta a moltes preguntes i que, en canvi, després de la compareixença, s'han obert nous interrogants.

Jo sé que aquesta és la funció dels grans filòsofs, obrir nous interrogants, no? Però vostès no són grans filòsofs; vostès són el Govern de Catalunya. I jo li dema-

naria que assumís vostè, personalment, amb la seva iniciativa, allò que crec que ja és irreversible i imparabile, i és que hi hagi una comissió d'investigació perquè tots plegats sapiguem què és el que ha succeït i què és el que hem de fer per tornar a evitar que ens passi el que ens ha passat. I li demano, per favor, que em doni una resposta concreta.

El president

Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Excel·lentíssim senyor diputat, la resposta concreta és que primer cal que la comissió que nosaltres hem creat i que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques està tirant endavant faci el seu camí.

Per descomptat que no trobarem mai una reticència al fet que, en fi, hi hagi transparència, llum, taquígrafs, i que siguin, a més, parlamentaris, si cal. Però el primer que hem de saber és exactament què ha passat, i qui té o pot tenir la informació en aquest moment és el Departament. I vostè sap que el Departament, aquesta informació, no l'està escatimant i està donant informacions importants que, per descomptat, trigaran encara un temps a ser absolutament completes.

El president

Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president de la Generalitat. Jo li agraeixo la resposta, perquè crec que és raonable, no? Tots hem de saber què és el que ha succeït, i qui té la informació més propera i més acurada, com és natural, és el Departament. Però crec que hem de distingir entre el que ha de ser una reflexió des del punt de vista administratiu i des del punt de vista tècnic, que probablement ens portarà molt de temps, i el que ha de ser també una reflexió política.

Jo estic segur —estic segur—, i vostès també, que si vostès estiguessin a l'oposició haurien demanat una comissió d'investigació ja fa molt de temps. I estic segur també que haurien demanat responsabilitats polítiques en termes de dimissió dels màxims responsables ja fa molt de temps.

Jo estic disposat a esperar. I ahir no vàrem demanar la dimissió del senyor conseller per molts motius —alguns dels quals ell coneix—, però ens reservem la possibilitat de demanar-la, com és lògic.

Però li demano una altra cosa, al marge que continuï la investigació interna en el si del Departament i que vostès vagin explicant amb llum i taquígrafs tot el que ha succeït, que espero que ho facin, perquè és el que han de fer, li demano una altra cosa, i és que considerin la possibilitat, en quinze dies, perquè estem parlant, no només de coses tècniques, sinó de coses polítiques, de fer un ple extraordinari en aquest Parlament perquè el senyor conseller vingui, expliqui les seves coses i tots els altres ens puguem pronunciar. I que a partir d'aquí

puguem veure si s'ha de fer o no aquesta comissió d'investigació (*remor de veus*) que ha d'investigar, i permetin-me, no només la gestió de la crisi, que des del nostre punt de vista té molts defectes i que s'han fet coses molt malament, sinó també (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) les causes i els orígens de tot el que ha succeït...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...i que segurament vegem totes les responsabilitats compartides.

Gràcies, senyor president. Li faig aquesta petició, que espero que mereixi una resposta afirmativa, perquè crec que els ciutadans s'ho mereixen.

El president

Té la paraula el senyor Maragall.

El president de la Generalitat

Efectivament, senyor diputat, com vostè sap perfectament, està anunciada una segona compareixença del conseller en un termini de tres setmanes. És el termini que nosaltres considerem necessari, que ell considera necessari i jo comparteixo la seva opinió, per escatir tots els detalls que puguin donar llum a l'existència o no de possibles responsabilitats. I això és important. Però també és més important encara saber exactament com acabarà tot això, és a dir, com les obres continuaran, on es faran, què s'ha de fer..., què s'ha de fer amb els costos del que tot això representa i de quina manera nosaltres complirem el compromís que vam anunciar el primer dia de fer front a totes les responsabilitats de caràcter judicial, econòmic, polític, les que siguin, no?

Per tant, jo li demano, senyor diputat, que vostè tingui a bé escoltar el senyor Nadal en la seva presència en comissió dintre de tres setmanes, i a partir d'aquí, decidir si sí o no hi han alguns aspectes que continuen sent foscos o que s'haurien d'esbrinar amb més claredat.

I li agraeixo la seva..., li agraeixo el seu capteniment, el to amb el qual formula aquesta exigència que té tot el dret de formular. He sentit que el ministre Jordi Sevilla també demanava la convocatòria d'una comissió d'investigació, no d'un ple extraordinari, però sí d'una comissió d'investigació –entenc que el ministre tingui menys informació de la que tenim nosaltres i de la que té vostè. I, per tant, aprecio sincerament el seu capteniment en el dia d'avui.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre les iniciatives que pensa impulsar per a la formació del personal penitenciari (tram. 310-00174/07)

Passaríem al torn de preguntes al Govern. I en primer lloc té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Elena Ribera per plantejar la pregunta sobre les iniciatives que pensa impulsar per a la formació del personal penitenciari. Té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Honorable senyor conseller, des de Convergència i Unió ens agradaria saber quines iniciatives de formació del personal penitenciari ha impulsat en tot el temps que porta al front del Departament.

Fins ara pensàvem, des de Convergència i Unió, que la seva política al front del Departament de Justícia era només de política d'aparador, però ahir, com ja deu saber, van venir els sindicats, tots els sindicats, i de forma unànime van denunciar, i amb profusió de detalls, el mal tracte de què són objecte pel seu Departament i la desmotivació a què això els porta.

Entre altres detalls, ens va explicar el CSIF català que en un curs de formació sobre seguretat a les presons, el que donava el curs, en lloc d'explicar-los les mesures concretes a establir per a garantir la seguretat, va preguntar als alumnes com s'havia de fer. I això no és tot, també cal dir que era un membre de la Direcció General i que cobrava, i molt, per impartir el curs.

La pregunta és si totes les iniciatives que té el seu Departament són com aquesta, senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Vallès, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Sr. Josep M. Vallès i Casadevall)

Gràcies, senyor president. Il·lustre diputada, el Govern i el Departament saben que tota organització de serveis té en la formació del personal un factor clau, i per això ho hem deixat ben clar en les línies estratègiques del Govern.

Des d'aleshores, el Centre de Formació ha emprès una sèrie d'actuacions formatives adreçades a col·lectius diferents: personal de seguretat i vigilància, tractament rehabilitador, medi obert, sanitat, personal directiu, etcètera. Durant l'any 2004, aquestes activitats han comptat amb la participació de 3.100 professionals, i està previst en el programa 2005 arribar als 3.400.

El president

La senyora diputada pot repreguntar.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies. Miri, tot el que ens diu, honorable conseller, ens sona al títol d'aquella cançó: «Parole, parole.» La realitat del dia a dia, ens la van explicar ahir els sindi-

cats, quan ens van dir que mentre els convidaven a prendre uns canapès els van explicar el nou pla de formació per als quatre anys, que no havien consultat amb ells. I quan els sindicats se'ls van queixar, vostès els van dir allò tan típic de: «Si quieres arroz, Catalina».

Miri, senyor conseller, la seva política fins ara em sonava a pel·lícula americana, de grans decorats i res a darrere, però a partir d'aquest moment ja sabem alguna cosa més. Vostès, el que fan és limitar-se a copiar les iniciatives, quan tenen iniciatives, i després no les saben aplicar. I sap per què no les saben aplicar? Perquè, quan copien, no poden copiar allò que no està escrit, i en els nostres plans, evidentment, no figurava que havien de consultar els sindicats abans de tirar cap endavant qualsevol tipus de pla de formació. Esperem que canviïn aquesta política erràtica, perquè sinó ja veiem com els va. I ho desitgem per al bé de tots els centres penitenciaris.

Gràcies, conseller.

El president

Té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Justícia

Em sembla... Em cenyiré al contingut de la pregunta, tot i que em sembla que la il·lustre diputada no li interessa massa el que jo li pugui dir. (*Remor de veus.*) Per al 2005, el Centre de Formació té programades 110 activitats. S'hi incorporen temes com el fenomen de la violència de gènere, la protecció dels drets humans o la formació en habilitats directives per a aquelles persones que ocupen llocs de responsabilitat. S'ha posat en marxa un pla de reciclatge quadriennal per a tot el personal penitenciar. Durant l'any 2005 es faran 31 cursos, que abastaran unes 900 persones.

Però tan important com el reciclatge és la formació inicial. Aquesta, a la qual vostè es referia, molt insuficient i de vegades pràcticament inexistent. Hem d'incrementar necessàriament les dotacions de personal, però hem de fer-ho amb la garantia que es tracta de personal amb les condicions físiques, tècniques i humanes adequades, si volem tenir un sistema penitenciar que compleixi les funcions que té assignades.

I un comentari final sobre les relacions amb els representants sindicals: no són tan bones com convindria i han de superar inèrcies del passat, però haig de deixar clara una cosa: un gestor públic responsable no pot comprar una presumpta tranquil·litat sindical per al seu partit o per al seu Govern, al preu de perjudicar l'interès general, hipotecant la qualitat del servei públic per uns quants anys. I aquesta hipoteca és la que estem pagant i patim ara, com a resultat d'anys de manca de visió i de decisió sobre el que ha de ser una política de personal penitenciar. Estem negociant i continuarem negociant tot el que calgui; transaccionem i transaccionarem tot el que convingui, però crec que la cambra...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Justícia

...i l'opinió entendran que no podem fer deixadesa de les nostres obligacions, com a responsables del Govern en aquesta matèria.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

————— Pregunta al Consell Executiu sobre les iniciatives de desenvolupament del dret civil català (tram. 310-00175/07)

El president

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'honorable senyora Núria de Gispert, amb relació a les iniciatives de desenvolupament del dret civil català.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, el mes d'abril del 2004 es modifica puntualment el Decret de l'Observatori de Dret Privat; l'objectiu: canviar la seva composició. L'excusa del Govern, donar més agilitat al seu funcionament. És agilitat no presentar cap projecte legislatiu en tot un any, quan em consta que en els arxius de l'Observatori podien treure, com a mínim, deu avantprojectes de llei?

He dit «cap projecte» i potser he errat; n'han presentat un, el de les adopcions per a homosexuals, però el té compartit amb Benestar i Família i no se'l fa gaire seu. Així i tot, després del dictamen del Consultiu, el millor que podrien fer és retirar-lo i esperar a millors temps. Haurien d'haver fet un treball de camp exhaustiu que permetés assegurar-ne l'oportunitat i la necessitat.

Bé, honorable conseller, quines iniciatives ha dut a terme en un any i quines pensa dur en l'any que s'ha iniciat? Perquè si continua amb la seva inacció, el nostre dret es convertirà en allò que vostè va dir ara fa un any, en «l'entreteniment d'erudits». Vostè ho va dir fa un any.

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

President... Honorable diputada, la preparació de textos legislatius del dret civil està seguint el programa que vostè coneix, previst i aprovat en les reunions dels òrgans de l'Observatori. Aquest programa marca la feina de quatre grups de treball, constituïts sobre diferents matèries, de la permanent de la Comissió de Codificació i del plenari d'aquesta Comissió, que va celebrar una reunió fa quinze dies i va aprovar una part substantiva del projecte de Llibre V de drets reals. El consell rector serà convocat tan bon punt estigui ultimada aquest projecte, i procedirem a la consideració d'aquest treball i d'altres en preparació.

El president

Gràcies, senyor conseller. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, en la reunió del consell rector del mes de juliol de l'any passat, l'única convocada en tot el temps que fa que vostè és conseller, a preguntes d'alguns vocals vostè es va comprometre a traslladar als seus membres aquelles matèries que es tractessin i a convocar reunions. No s'ha enviat cap matèria ni tampoc s'ha convocat cap altra reunió del consell rector.

En aquella reunió es va aprovar el Pla de treball, com vostè diu, amb deu punts i un calendari d'execució. Només un dels projectes anunciats ha vist la llum, i potser hauria estat millor que no la vegés. Em refereixo a l'Avantprojecte de col·legis professionals. Un consell, conseller, retiri'l. Vuit mesos de gestació per a aquest Avantprojecte? Amb quin diàleg i amb quina participació? S'ha parlat amb els col·legis? No cal que em contesti. Ells mateixos ho diuen: no s'hi ha parlat. Com pot establir en aquell Avantprojecte la fusió de col·legis territorials, impulsada d'ofici pel mateix Departament? Com pot establir que la creació de nous col·legis es faci per decret, saltant-se la reserva de llei de la Constitució. Faci cas del consell: retiri l'Avantprojecte voluntàriament, perquè si no ho fa, l'hi faran retirar la pluja d'al·legacions que li vindran abans del 17 de febrer. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

I controli la feina que no fan els seus directors generals. Si s'hagués vigilat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...el procés, potser no hauria arribat a temps...

El president

Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Justícia

Sembla que en matèria de retirada de projectes de col·legis professionals, l'honorable diputada en té experiència, perquè el Govern anterior en va preparar un, va rebre les al·legacions, les va guardar en un calaix i d'aquell Avantprojecte no se'n va saber res més.

Jo estic satisfet del treball de l'Observatori, després de la seva renovació, perquè hem millorat la diversitat dels seus components, les escoles acadèmiques representades i els professionals que en formen part. Tots aquests grups estan fent la seva feina. Durant els vuit mesos des de la seva constitució han celebrat vint-i-nou reunions de treball. No som aquí per guanyar rècords Guinness de presentació de projectes legislatius. No som aquí... *(Remor de veus.)* No som aquí, no som aquí per fer una

feina a dojo. Som aquí per fer un dret civil català que respongui a les necessitats del país.

Un últim punt, diríem –i en això puc coincidir amb l'honorable diputada–, el futur del dret català –i espero que ho comparteixi– no es juga únicament en l'obra legislativa d'aquest Parlament, es juga sobretot en els despatxos dels advocats i dels notaris, en les sales de vistes i en les sentències dels tribunals. Si tenim una obra legislativa de molta qualitat, però que no és invocada ni aplicada pels professionals, no tindrem dret, tindrem bona literatura jurídica i res més. Fer del dret català una eina potent és una responsabilitat del Govern, del Parlament i de tota la comunitat jurídica. I en això cal que ens hi esmercem tots.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller.

————— Pregunta al Consell Executiu sobre el conveni signat amb les Nacions Unides per a posar en marxa a Barcelona un centre de treball que analitzi la interrelació entre la seguretat, la convivència i la diversitat cultural (tram. 310-00182/07)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Josefina Cambra, sobre el conveni signat amb les Nacions Unides. Té la paraula.

La Sra. Cambra i Giné

Consellera, el 4 d'abril el subsecretari general de Nacions Unides, senyor Boisard, i vostè mateixa, consellera Tura, varen signar un conveni per posar en marxa a Barcelona un centre de treball per analitzar la interrelació entre seguretat, convivència i diversitat cultural.

Vaig presentar la pregunta el mes de maig passat, per conèixer més a fons el tema, els objectius del centre, etcètera. Fins i tot en el marc del Fòrum 2004 se'n va tornar a parlar i es va debatre sobre el tema. Ha passat, en aquests moments, gairebé un any, i varem llegir en els acords de Govern del 25 de gener que la Generalitat ha acordat autoritzar la creació d'aquest centre. Semblava que ja estava creat per la difusió i anuncis en premsa realitzats. No era així, però bé, en fi, celebros..., i li puc assegurar, doncs..., que per fi sigui una realitat, tot i la lentitud, pel que sembla, del procés.

I voldria aprofitar per demanar a la consellera informació precisa sobre alguns punts. I permeti'm, doncs, que els concreti. En primer lloc, conèixer les delimitacions de funcions entre aquest Centre i l'Escola de Policia de Catalunya, d'una banda, i el Consorci d'Estudis per a la Seguretat. Quina és aquesta delimitació de funcions, com ho enfoquen.

En segon lloc, durant els últims anys hi ha hagut una col·laboració important, en aquests temes, amb el Centre UNESCO de Catalunya, ja que aquestes inquietuds, evidentment, no són noves. I, a més, havia rebut molt bones valoracions per part de les institucions europees.

Llavors, la pregunta: continuarà col·laborant-hi, el Centre UNESCO? S'ha signat el conveni? Amb quin import, amb quines activitats?

I en tercer lloc, quines són les relacions amb les altres conselleries que poden estar-hi implicades? Benestar Social, en el tema d'immigració i cultura. Li agrairia una resposta al més concreta possible, consellera.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camarera)

Gràcies, senyor president, il·lustre diputada. Tal vegada hi ha altres fórmules de procediment parlamentari que ens donen més temps. En dos minuts i mig, ja li anuncio que no li podré respondre. En tot cas, m'acusa de lentitud en la creació d'un òrgan internacional que mai havia estat previst per a Catalunya, que només n'hi ha deu en el món i que un d'ells és a Barcelona. Que s'ha fet un procediment de negociació amb Nacions Unides i que es va signar –li dic– no el 4 d'abril, sinó el 22 d'abril de l'any passat, el conveni que iniciava el procediment per a la seva creació..., fins a haver-se concretat el 25 de gener, en un acord de Govern. No es tracta de cap de les altres coses que vostè m'ha dit, que tenen caràcter d'àmbit nacional a Catalunya; es tracta d'un organisme de caràcter internacional. Si plantejem això des d'aquesta posició, podrem tornar a formular la pregunta.

El president

Senyora Cambra, pot repreguntar.

La Sra. Cambra i Giné

A veure, en primer lloc, jo no l'he acusat de re. Jo feia unes preguntes i amb tot el respecte, eh? I aquest respecte, jo també el demano, no? Igual que el tinc, també el demano. Això, en primer lloc.

Ara, dit això, està clar que hauré de tornar a reformular les preguntes, i potser les hauré de formular..., ja les formularem, no es preocupi. Ja m'ho contestarà amb tranquil·litat, eh? De tota manera, a veure, tampoc es tractava..., jo no li demanava tampoc que lluis aquí exactament què s'ha fet o deixat de fer, sinó li demanava unes concrecions, concrecions que no he aclarit, eh? Per tant, em quedo una mica igual que abans de formular-li la pregunta. Amb tot el respecte que em mereix, eh?

Moltes gràcies.

El president

La senyora consellera té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. No sé exactament què és el que l'ha molestat. En tot cas, vostè ha començat (*remor de veus*) a dir... Fixi's que només s'han molestat les files del seu Grup, eh? Però, escolti'm... (*Remor de veus.*)

Em perdonarà, oi, senyor president? Vostè ha començat acusant-nos de lentitud, i jo li he intentat respondre que no hi ha tal lentitud. Paraula literal.

Pel que fa a les altres coses: delimitació de funcions, res tenen a veure amb els convenis de la UNESCO, que no només es mantenen, sinó que s'amplien i que són per a formacions específiques i per a col·laboracions específiques en l'àmbit de formació policial i en la col·laboració de tots els aspectes de seguretat i de menors en territori català. Res té a veure..., no amb el Consorci que vostè anomena, sinó amb el Centre d'Estudis de Seguretat, que és un àmbit de caràcter més gran, en què s'està treballant en aquests moments i que no existeix, i que també és una proposta de l'actual Govern.

I, per tant, vostè ha barrejat moltes coses que a mi se'm fa molt difícil... No era la meua intenció molestar-la, només pretenia dir-li: em sembla que hauria estat bé –i en tot cas jo ho faig en nom de la cambra– valorar molt positivament que Nacions Unides hagi triat Barcelona i ho hagi negociat amb l'actual Govern per ubicar-hi un centre relacionat amb la seguretat, la convivència multicultural i... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Honorable consellera.

La consellera d'Interior

...les bones pràctiques arreu del món. Això passarà gràcies a la negociació d'aquest Govern.

El president

El senyor Puig demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per manifestar, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la nostra absoluta consternació per l'actitud de la consellera i apellar a aquesta presidència perquè es garanteixi el dret al control parlamentari que estipula el Reglament d'aquesta cambra, amb les preguntes que es manifesten, demanar que se'ns responguin les preguntes –no s'ha acusat ningú–, i sobretot, a més, en la darrera resposta, demanem al Govern i a la consellera que no s'arrogui la resposta en nom d'aquesta cambra, sinó, en tot cas, del seu Grup Parlamentari, del Govern que representa.

Però, en tot cas, manifestar la nostra indignació pel tarannà, el capteniment i la manera, fins i tot poc respectuosa, amb què es contesta aquest Grup Parlamentari per part de la consellera Tura.

(*Remor de veus. La consellera d'Interior demana per parlar.*)

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Interior

Senyor president, gràcies pel temps que m'atorga. No respondré allò que són apreciacions d'un altre grup

parlamentari i, per tant, em limitaré a dir: el Govern de Catalunya està molt satisfet d'haver arribat a un acord amb les Nacions Unides.

El president

Moltes gràcies a tots dos. En qualsevol cas, com vostès saben, no és competència d'aquesta presidència jutjar la qualitat de les preguntes i de les respostes, i si hi ha alguna qüestió, en tot cas, senyor Felip Puig, li prego que ens la faci arribar per escrit i serà tractada degudament a la Mesa del Parlament, que és l'òrgan que ho ha de debatre.

Gràcies.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'avançament del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 310-00183/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyora Núria de Gispert amb relació a l'avançament del desplegament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Té la paraula.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, s'avançarà el desplegament al 2007? O bé, ateses les circumstàncies que envolten el desplegament a la ciutat de Barcelona, anunciaran en breu que el desplegament resta endarrerit fins al 2010 o el 2011? Recorda que el compromís de la Junta de Seguretat de juny del 2003 va ser avançar-lo al 2008 i que en el seu programa electoral van comprometre-s'hi per al 2007? Com queden amb tot això Tarragona i les Terres de l'Ebre? Cal que li torni a recordar que les plantilles de Policia Nacional i Guàrdia Civil es troben en alguns indrets a un 30 o a un 60 per cent de la seva cobertura? Que l'índex de delictes i faltes és superior a Tarragona que a la resta de Catalunya, així com l'índex de victimització? Quantes reunions de la Junta de Seguretat s'han celebrat des del nou Govern tripartit i han parlat d'aquest possible avançament?

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Intentaré no ferir susceptibilitats, senzillament limitar-me a recordar a la senyora diputada que en la primera de les meves compareixences vaig plantejar que el calendari no el modificaríem fins que no s'hagués acabat el desplegament a la ciutat de Barcelona. Està escrit, *Diari de Sessions* de la Comissió.

Segona qüestió. El desplegament a la ciutat de Barcelona es farà el dia 1 de novembre de 2005, no hi ha modificació en aquest calendari. El que sí que hi ha, i ho he dit com a consellera d'Interior, i, per tant, no és cap secret, és que en alguns casos funcionarem amb edificis provisionals a l'espera de tenir les comissaries

definitives, cosa no gens difícil..., ni criticable ateses les dificultats de construir en una ciutat com Barcelona, i confio en la seva comprensió.

El president

Gràcies, honorable consellera. Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

És cert que vostè va dir que no modificaria el calendari, però, com que moltes vegades el que es diu en compareixences després no es compleix, doncs, per això jo li ho torno a preguntar, però li he preguntat per l'avançament del 2007, i vostè no m'ha contestat sobre l'avançament al 2007. Això no ho contesta. Ho deien abans en la campanya electoral i en el programa electoral; després no ho han tornat a repetir.

I, després, una altra cosa, consellera. Parlem de Barcelona. Barcelona tindrà un desplegament precari; ho diuen els titulars dels mitjans de comunicació, a què vostè es va adreçar fent una roda de premsa i explicant els problemes gravíssims que tindria per posar en marxa les deu comissaries. Vostè mateixa va dir que s'havia adormit. Escolti, l'any passat, l'1 de novembre havien d'entrar a Barcelona, en coordinació, 700 mossos; no van arribar a 500; no sé si avui estan els 700. Tenim dubtes seriosos que l'1 de novembre del 2005 el desplegament a Barcelona sigui una realitat. Entraran els 2.500 mossos? No tindrà, ja vostè ho ha dit, les deu comissaries, però quantes en tindrà? Dues? Tres? Perquè les obres, moltes, encara no han començat, i això és una manca de previsió gravíssima. En nou anys, el Govern de Convergència i Unió va inaugurar i posar en marxa noranta àrees bàsiques policials i noranta comissaries, entre unes i altres, noranta en nou anys. Vostè, en un any i mig...

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

...o en dos anys, no n'haurà posat en marxa ni dues, i la prova de foc era Barcelona.

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

Sap què penso? Que potser no els interessa, el desplegament a la ciutat de Barcelona.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Tal vegada, el senyor Felip Puig tindria interès a fer comentaris respecte al to. Jo no els faré.

«Desplegament precari» és un titular d'una premsa; jo no el vaig fer, eh? Ara, si vostè l'agafa com el *Bulletí Oficial* és el seu problema.

Segona, llegeixi's bé la premsa, perquè, en cap cas, jo he dit que ens haguéssim adormit.

Tercera. Tindrem sis comissaries, que és el 50 per cent més de les que haurien tingut vostès, que n'havien anunciat quatre. Desplegarem els Mossos i tindrem 2.600 mossos a Barcelona l'1 de novembre. Per tant, abans de fer acusacions, per favor, si us plau, mirin de recordar com ho van deixar vostès.

I, pel que fa al tema del desplegament i de les àrees que vostè va dir, per cert, cinquanta-sis, no noranta, el que li he de dir és que moltes van començar amb instal·lacions provisionals. No serà, per tant, diferent el que podrà succeir a Barcelona. Osona, Selva Litoral... Vol que li faci el llistat de les àrees bàsiques provisionals?

Per tant, Barcelona es desplegarà l'1 de novembre del 2005; el Vallès Occidental i una part del Baix Llobregat ho faran el 2006 amb tretze comissaries, que a hores d'ara ja estan quasi totes amb el projecte acabat.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies, senyor president. En aquest cas, per al·lusions, en primer lloc, i per contradiccions, en segon.

Per contradiccions. S'ha faltat a la veritat... (*Veus de fons.*) Sí, en primer lloc, per al·lusions. La sensibilitat de la consellera deu ser comprensible, atesos els moments que vivim, però, en tot cas, demanem que no sigui objecte de presumpció ni de prejudicis de la nostra actitud en les sessions de control del Govern.

I, en segon lloc, contradiccions. Nosaltres no teníem previstes quatre comissaries a Barcelona, teníem previstes quatre macrocomissaries a Barcelona i sis comissaries més; en total, deu.

Els prego que es llegeixin els papers, que deu ser aquest un dels motius pels quals van tan indocumentats.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats... (*Persisteix la remor de veus. La consellera d'Interior demana per parlar.*) L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Utilitzaré un to serè i calmat, que és el que (*rialles*)..., que és el que cal fer quan alguns perden els nervis per no res. (*Forta remor de veus.*) En aquest to els diré que, tal vegada, no he estat capaç de trobar aquest paper que en el moment del traspàs ningú em va transferir. El paper que jo he trobat posa quatre comissaries.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

La següent pregunta, la formula l'illustre senyor Jaume Camps i Rovira, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre el motiu pel qual s'ha eliminat el Dia de la Justícia Catalana.

——— Pregunta al Consell Executiu sobre el motiu pel qual ha eliminat el Dia de la Justícia Catalana (tram. 310-00185/07)

Té la paraula.

El Sr. Camps i Rovira

Doncs miri, senyor conseller de Justícia, la pregunta l'ha anunciada el senyor president i és molt senzilla, i en aquest cas no hi ha problemes d'herència del passat, dels vint-i-tres anys nefastos de Convergència i Unió ni de cap paper que vostè hagi trobat. Simplement, el Consell Executiu, el 13 de maig de 2004, va prendre un acord de Consell Executiu per què suprimia la festa de la justícia catalana. Per què?

El president

Té la paraula l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Sí, l'enunciat de la pregunta, que és el que suposo que ha reprès l'illustre diputat, és per què s'ha eliminat el Dia de la Justícia Catalana. Puc contestar: ni s'ha eliminat el dia ni penso que es tractés de la justícia catalana, sinó, amb més propietat i amb menys apropiació, el Dia de la Justícia a Catalunya.

El Dia de la Justícia a Catalunya es va celebrar el passat 15 d'octubre, amb una commemoració solemne al Saló de Sant Jordi, presidida pel president de la Generalitat, que va aplegar més de tres-centes persones del món judicial, polític i social de Catalunya. Durant aquest acte, es van entregar guardons, pels seus mèrits al servei de la justícia, a l'exsíndic de Greuges, senyor Anton Canyelles, i a l'expresident del Tribunal Superior de Justícia, senyor Guillem Vidal. El Dia de la Justícia, per tant, es va celebrar amb la solemnitat que li correspon.

El president

Senyor Camps, pot repreguntar.

El Sr. Camps i Rovira

Sí. Senyor conseller, jo li admeto que potser és més propi dir «Dia de la Justícia a Catalunya» que «Dia de la Justícia Catalana»; per això no ens barallarem. Però, miri, vostè s'ha distingit per canviar coses, no entrarem en discussió: s'ha carregat la il·lusió de tots els operadors jurídics amb la Ciutat de la Justícia; s'ha carregat, de moment, els deu projectes que hi havien a l'Observatori preparats per desenvolupar el Codi civil català; s'ha carregat la presó del Bages per fer-la cent metres més cap enllà, en una finca contigua, però el que no entenem és per què canvia el dia en què se celebrava la constitució del Tribunal Superior de Justícia a Catalu-

nya, Dia de la Justícia Catalana, o Dia Català de la Justícia, o de la Justícia a Catalunya, o com vostè en vulgui dir, per fer-lo coincidir amb *l'inicio del año judicial* a tot Espanya. Per què, això? No veu que no cal, home? No veu que no cal? Però si celebràvem la constitució del Tribunal Superior de Justícia, que és l'òrgan màxim que volem en el nou Estatut! Per què hem d'anar a quatre potes a celebrar el *Día del Año Judicial* que s'inicia a Madrid? Sí, no, hi han coses que no calen! Jo entenc que vostè prengui decisions, al meu entendre equivocades, però que, miri, escolti, per això són el govern d'esquerres i catalanista i el del canvi. (*Rialles.*) Expliqui-ho al Col·legi d'Advocats, tot això del canvi de la Ciutat de la Justícia. Ja veurà que li diran! O als procuradors, o als notaris, o als jutges. Jo ho entenc, això, aquests canvis. Ara, hi han canvis «xorres». (*Fortes rialles.*) I aquest n'és un.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Justícia

No puc competir amb el meu vell amic en habilitats teatrals, i, per tant, el meu tarannà i la meua resposta és més esgarçada.

Al senyor Camps sembla que el preocupa, sobretot, el canvi de data, i l'explicació és molt senzilla. És a dir, establir una data fixa, per rellevant que fos la data de constitució del Tribunal Superior, produïa problemes d'organització i d'assistència, que ens van fer notar quan la data coincidia amb un dia inhàbil o a prop d'altres commemoracions o festivitats. La data és ara mòbil i determinada per resolució del conseller.

Per altra banda, i ja en termes més substantius, semblava poc coherent –semblava poc coherent– separar el Dia de la Justícia a Catalunya del calendari judicial ordinari. L'apropament que es pretén entre Administració de justícia i societat catalana era contradictori amb un calendari que separava i no apropiava el ritme commemoratiu al ritme judicial.

Festes a part –festes a part–, l'important és expressar la confiança que jo tinc que el senyor diputat i el Grup que representa participaran en totes les actuacions orientades a recuperar per a la Generalitat la intervenció que li correspon en el govern i la gestió de la justícia a Catalunya, i espero que ells donaran suport als treballs que en aquesta matèria es fan en seu parlamentària.

I, en tot cas, li asseguro, i amb tota convicció, que la preocupació per la justícia com a virtut...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...com a servei públic, que té aquest conseller no quedarà per sota del nivell...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Justícia

...que el senyor diputat ha marcat en la seva llarga trajectòria professional i política.

Moltes gràcies.

(*Forta remor de veus.*)

El president

Reprenem l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes (tram. 302-00098/07)

I el vuitè punt és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes. Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió... Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Pilar Dellunde.

(*Remor de veus. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.*)

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el procés de normalització lingüística que han experimentat les nostres universitats al llarg dels últims vint-i-cinc anys ha permès que la llengua catalana hagi esdevingut una llengua institucional i de prestigi, però fa temps que la situació de la llengua es manté estable, estancada. En els darrers anys potser s'havia identificat massa exclusivament llengua a cultura i literatura catalanes, i potser la llengua no s'associava a la ciència o a la tecnologia. (*Remor de veus.*) Això no vol dir que des de diferents àmbits, entitats, ensenyants i investigadors no es fessin aportacions rellevants en aquest camp, però simplement sostinc que en termes generals, i sobretot a nivell institucional, s'havia donat el fenomen abans esmentat...

El vicepresident segon

Permeti'm, senyora diputada... Senyores diputades i senyors diputats, està intervenint una oradora i haurien de posar atenció i, per tant, mantenir silenci. Moltes gràcies.

Pot continuar.

La Sra. Dellunde i Clavé

Gràcies, senyor president. Bé, ara estem en un bon moment –potser no perquè m'escoltin, però sí per a l'objectiu que és el contingut d'aquesta Moció– perquè es produeixi una plena recuperació del català com una llengua amb les mateixes funcions que qualsevol altra, apta també per a la ciència i per a l'administració de la justícia; al capdavant, una llengua de modernitat, com a element imprescindible per engrescar, per seduir, potser no tant com la meua intervenció, però per bastir una Catalunya amb una projecció de futur.

Però hauríem d'intentar no caure en la temptació de reduir el català a les universitats a un pur, doncs, experiment de laboratori, perquè les nostres polítiques no haurien d'estar aïllades del debat actual sobre l'ús social del català. Hauríem d'acabar amb el que alguns lingüistes diuen que és la taxonomia de la ignorància; cal reconèixer el paper de les llengües, de totes, en igualtat de condicions, cada llengua com a possibilitat de construcció del coneixement. I, per tant, no podem permetre que s'instrumentalitzi la llengua.

Cal desenvolupar polítiques que possibilitin el compliment dels drets lingüístics, perquè abans que res l'aprenentatge d'una llengua és sobretot un dret. I, si creiem de debò que la diversitat de les llengües és riquesa, que ens ajuda a veure de manera diferent el món, ens facilita l'aprenentatge d'altres llengües, per què parlem sovint d'imposar? És en el mateix sentit que no hauríem de parlar, doncs, d'imposició d'una assignatura com les matemàtiques o de l'educació en general.

És per això, per fer efectius aquests drets lingüístics en el cas d'estudiants universitaris, i en general de la comunitat docent i de recerca, a emprar la llengua catalana i a poder rebre l'ensenyament en català, que presento la Moció d'avui, per poder garantir una uniformitat mínima en la regulació jurídica d'aquesta matèria.

La Llei de política lingüística de l'any 98 fixa les bases del model lingüístic de l'ensenyament universitari en el seu article 24.3, i la Llei d'universitats, la LUC, del 2003, és la norma general sobre ensenyament universitari que desenvolupa les previsions de la Llei de política lingüística sobre aquest punt, en el seu article 6.4. Voldria llegir-lo, perquè la Moció fa referència específicament al desplaçament d'aquest article.

L'article 6.4 diu el següent: «D'acord amb la Llei del 98, del 7 de gener, de política lingüística, el professorat universitari, llevat del visitant i casos anàlegs, ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials, d'acord amb les exigències de llurs tasques acadèmiques. El Govern, d'acord amb la normativa vigent i mitjançant el Consell Interuniversitari de Catalunya, ha de garantir que en els processos de selecció, d'accés i d'avaluació es concreti el dit coneixement suficient.»

I és precisament en relació amb aquest article que presento la Moció. És perquè es pugui desplegar l'article 6.4 de la Llei d'universitats, per poder garantir els processos de selecció, d'accés i d'avaluació del professorat, en tres punts importants: com i en quina fase del procés s'acredita el coneixement lingüístic; segon, en quines categories de professorat, i finalment, per poder definir el grau de coneixement lingüístic.

I, senyors i senyores diputats, els demano el vot favorable per a aquesta Moció perquè assumim col·lectivament, el conjunt dels grups parlamentaris, l'impuls necessari que cal donar a la nostra llengua en aquest àmbit.

I permetin-me acabar amb unes paraules d'Antoni Rovira i Virgili, que era just president republicà d'aquest Parlament de Catalunya: «El que nosaltres reclamem és la plenitud de la nostra sobirania lingüística, l'ús de la nostra llengua en l'ensenyament primari, en el mitjà i en el superior, a la universitat.»

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. En aquesta Moció hi ha presentada una esmena per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Per a la seva presentació i defensa, té la paraula el diputat senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per defensar l'esmena presentada, més el posicionament a la Moció. Senyor president, jo li avanço ja que des del Grup de Convergència i Unió, amb coherència i com podria ser esperable, donarem suport a la Moció i, miri, ja els ho avanço, tant si se'ns accepten les esmenes com si no se'ns accepten les esmenes. Per què? Perquè creiem –i passo a la banda de les esmenes– que podria ser interessant introduir-hi un termini i que podria ser interessant introduir-hi un condicionament pressupostari o de suficients recursos, tant humans com econòmics.

Ara, dit això, per què estic dient que independentment? Perquè del que avui estem parlant aquí és, en aquesta Moció, d'instar el Govern a fer un decret que desenvolupi la Llei catalana d'universitats, Projecte de llei que vam tirar endavant o es va impulsar des del Govern de Convergència i Unió i amb consens i pacte, en el seu moment, amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

No faré una defensa conceptual del perquè d'aquest desenvolupament ni de l'article 6.4 de la Llei catalana –la il·lustre diputada Pilar Dellunde ja n'ha fet la referència–, però en aquell moment vaig tindre l'honor de ser ponent d'aquesta Llei i, lògicament, l'interès del Govern i dels grups que hi vam donar suport en aquell moment era tan senzill com donar normalitat al que és la llengua pròpia del país i, per tant, en tant que llengua pròpia del país, establir que la llengua pròpia de la universitat, lògicament, és el català.

Però hi havia quelcom més darrere, també, d'aquest article: els conflictes lingüístics que hi havien hagut fins al moment amb referència que la protecció que es donava per a l'establiment del procés de normalització lingüística a les universitats quedava emparada només per l'articulat dels estatuts de les mateixes universitats. I era important donar la seguretat jurídica que el Govern de Catalunya era qui impulsava, qui garantia que això fos així, i, per tant, evitar els conflictes que s'havien donat amb referència a responsabilitats, com si això de la normalitat del català a les universitats fos en funció de quin color o quin pensament tenia el rector de torn. I creiem que això no era matisable: la llengua pròpia de Catalunya és el català, la llengua pròpia de les universitats, per tant, és el català, i així ho havia de garantir el Govern.

És aquest el motiu pel qual vam arribar a un acord en aquest article. Ara, deixin-me dir, senyores i senyors diputats, que aquest que els parla es va quedar sorprès a l'hora de veure aquesta Moció. Per què? Perquè conceptualment estem instant des d'aquesta cambra el Govern a desenvolupar una llei, per tant a fer un decret. No n'hi ha cap necessitat. En aquesta cambra legislem.

Vam arribar a un acord, vam fer una llei i el Govern, en aquest cas el Departament, i en aquest cas el conseller, tenen tota la llibertat de desenvolupar o no –i, des del nostre humil punt de vista, l'obligació de desenvolupar-lo– aquest article. Per tant, no hi ha cap raó conceptual per la qual hàgim d'instar, perquè jo no vull pensar que el que fem ara és instar des d'aquesta cambra perquè el Govern no vol desenvolupar aquest decret; i a més seria fer demagògia, ja que el conseller Solà, he llegit a premsa que ja ha anunciat que té el decret gairebé preparat.

Per tant, un pensa: quin és el motiu que hi ha darrere? Doncs, home, potser arribo a la conclusió, i me'n congratulo, que el que es vol forçar avui és una votació. Perquè els vull recordar que en el procés de la Llei vam tindre una dura discussió amb el Grup Socialista perquè no estava d'acord amb aquest article ni amb el seu desenvolupament. Per tant, el que celebro i vull intuir és que avui, a la votació dels grups que donen suport al Govern, votaran a favor d'aquesta Moció, i això és tant com rectificar la posició inicial que es tenia en el debat de la Llei catalana d'universitats.

Aquest diputat celebra que finalment, en aquella discussió que teníem, molt abrindada..., i recordo –i ho vull reconèixer i ho puc reconèixer aquí obertament– que en gran part el diputat Bonet, en aquell moment, va tindre un interès molt fort que aquest article, en els termes en els quals va ser aprovat, sortís d'aquesta manera. Doncs, en aquell moment el Grup Socialista no hi estava gens d'acord. Finalment, la Llei, a més, no va tindre el suport global, però en aquest punt especialment tampoc tenia el suport.

Per tant, senyor president, nosaltres donarem suport al que considerem que és la normalitat, desenvolupar una llei que vam fer en el seu moment i a la qual seguim donant suport, i celebrem, per tant, que hi hagi rectificació d'algun dels grups, com intuïm que serà en el procés de votació posterior a les nostres intervencions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar la posició dels grups parlamentaris, en primer lloc correspon fixar-la al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i per fer-ho té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, pujo aquí per expressar el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi quant a la Moció que se'ns ha presentat. I el primer que voldria fer és expressar la nostra satisfacció per la presentació d'aquesta Moció i pels termes en els quals està redactada.

Certament, aquesta Moció el que pretén és fer un desplegament de l'article, com molt bé s'ha dit, 6.4 de la LUC, que precisament, com molt bé s'ha dit, va ser una llei que nosaltres no vam votar, però és una llei en què, si recuperem –i a més a més, per altres raons, jo últimament ho he fet– les esmenes que el Grup Parlamentari

Socialista va presentar a aquesta Llei, podem comprovar que no vam presentar cap esmena a aquest article, cosa que sí que vam fer en d'altres aspectes que nosaltres no compartíem d'aquesta Llei en el moment que se'ns va presentar. Precisament nosaltres pensàvem que el que s'havia de fer, doncs, és continuar en la línia de la Llei lingüística que va aprovar el Parlament i, per tant, a nosaltres en aquell moment ens va semblar molt bé que s'havia de donar cobertura a les universitats i als equips rectorals arran dels conflictes que, com molt bé ens han dit, havien succeït amb anterioritat.

Per tant, nosaltres pensem que el que s'ha dit aquí, doncs, no és cert, no és exacte. I, a més a més, jo diria, jo crec que el motiu pel qual el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i en aquest cas concret la senyora Dellunde, ha presentat aquesta Moció, molt m'estranyaria que fos per forçar el vot favorable del Grup Parlamentari Socialista. Estic convençuda, però convençudíssima, i el Grup Parlamentari nostre està convençudíssim que la senyora Dellunde i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana no ho han fet per aquest motiu, sinó perquè certament pensen que amb aquesta Moció anem pel bon camí.

D'una altra banda, també ens agradaria expressar la nostra satisfacció perquè els tres punts on es posa l'èmfasi són prou amplis per, també, doncs, donar lloc al Consell Interuniversitari de Catalunya, ja que, a banda que aquest decret pugui estar més o menys acabat, doncs, hi haurà una prèvia consulta al CIC, i, per tant, doncs, una mica també en virtut d'aquesta autonomia universitària, em sembla bé que siguin molt amplis. I, per tant, ens agraden els termes en els quals està redactat.

Pel que no podem expressar la nostra satisfacció és per la manera, també, com es va desenvolupar o es va substantiar la interpellació la setmana passada en el Ple, perquè, aprofitant l'avinentsa d'una interpellació al Consell Executiu sobre l'ús del català a les universitats catalanes, es va aprofitar per demanar l'opinió del que fa un altre govern, i nosaltres entenem que una interpellació al Govern de la Generalitat és precisament per a això, per interpellar el Govern de la Generalitat, i en aquest cas el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació. Per tant, nosaltres pensem que aquest instrument ha de servir per al motiu pel qual existeix i que, si hem d'interpellar el Govern de l'Estat en matèria del procés de Bolonya i dels decrets de grau i postgrau, per a això existeix el Congrés dels Diputats, on els diputats del Grup d'Esquerra Republicana poden perfectament, a través de diferents iniciatives, com podria ser una interpellació o una pregunta a la ministra, doncs, preguntar, i a més a més tenint en compte que amb aquesta fórmula el Ministeri podria replicar, cosa que aquí no pot fer; no pot replicar ni podem nosaltres replicar. I és exactament el que ens hem trobat aquest matí també, doncs, amb la interpellació sobre beques. Això, nosaltres pensem que no és la fórmula més apropiada o més adequada.

Però, a banda de tot això, torno a repetir que expressem la satisfacció per aquesta Moció, hi estem completament a favor i, per tant, doncs, hi donarem el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora Dellunde, aquesta és una moció que tant parla de política universitària com de política lingüística, és d'aquelles mocions que podríem dir que són transversals o interdepartamentals, que són paraules que ens agraden molt als polítics. Però alhora és una moció molt tècnica, ja que simplement parla del desplegament d'una llei, del desplegament de la Llei d'universitats a Catalunya, un desplegament que contempla uns articles que van ser votats, crec recordar, ja ho havia dit la diputada que m'ha precedit, per unanimitat d'aquesta cambra, concretament parla de l'article 6.4.

Per tant, ja li anuncio que donarem suport a aquesta Moció, per dos motius fonamentals. Primer, perquè nosaltres creiem en el compliment de la Llei, que és el fonament d'un estat de dret. I, segon, perquè creiem en les garanties individuals dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, que és el fonament d'una societat vertebra-da. No serem pas nosaltres qui defensarem que una democràcia liberal hagin de seguir en Thoreau i el seu *Walden* tot cridant a la desobediència civil. Per tant, el desplegament s'ha de fer. Una altra cosa és que nosaltres, com deia, creiem que el desplegament s'ha de fer d'acord amb la legislació vigent i amb els drets individuals dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ho hem de fer d'acord amb la Constitució i ho hem de fer d'acord amb l'Estatut d'autonomia, quan diu que l'idioma català és l'oficial de Catalunya, així com també ho és el castellà, oficial a tot l'Estat espanyol, i la Generalitat garantirà l'ús normal i oficial d'ambdós idiomes.

Ho hem de fer d'acord també amb les sentències del Tribunal Constitucional, quan parla de «siendo el derecho de las personas al uso de una lengua oficial un derecho fundamentado en la Constitución y en su respectivo Estatuto de Autonomía»; i ho hem de fer d'acord amb la mateixa Llei de política lingüística, quan ens diu que «els objectius principals d'aquesta Llei són donar efectivitat a l'ús oficial del català i del castellà, sense cap discriminació»; que «el català i el castellà, com a llengües oficials, poden ésser emprades indistintament per ciutadans i ciutadanes en totes les activitats públiques»; que «a Catalunya tothom té dret a conèixer les dues llengües oficials, a expressar-se en qualsevol de les dues llengües, a ésser atès en qualsevol de les dues llengües, a emprar lliurement qualsevol de les dues llengües, i no ésser discriminat per raó de la llengua oficial que empra», o que «la Generalitat ha de garantir els drets lingüístics dels ciutadans i ciutadanes, l'ús normal i oficial del català i del castellà».

I per què enumero aquest reguitzell d'articles? Perquè estem preocupats, perquè ens preocupa la manca de respecte a la llibertat individual i l'oblit a la legalitat que es recull dels darrers ordres del Departament d'ensenyament de la Generalitat de Catalunya. Podríem parlar de la famosa Ordre, de 13 d'octubre de 2004, dels Serveis Territorials de Tarragona, on llegim perles com

aquesta: «L'ús del català o del castellà per part del docent de l'ensenyament públic no universitari no és una opció personal seva ni una tria en funció del context que té a davant.» O ens preocupa que per accedir a les subvencions a les associacions de pares i mares d'alumnes, perquè organitzin el servei d'acollida matinal als centres d'educació infantil i primària, llegim a l'Ordre que en totes aquestes activitats la llengua d'ús només serà la catalana. I això ens preocupa, i ens preocupa que oblidem la Llei, ens preocupa que vulnerem els drets individuals dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i ens preocupa que no s'obri un debat en aquesta cambra sobre aquest fet. I ens preocupa més que oblidem també el futurible de la Llei, és a dir, l'Estatut que estem redactant, quan en el text normatiu de l'Institut d'Estudis Autònoms parla que «els infants tenen el dret a rebre el primer ensenyament en la seva llengua habitual, ja sigui el català o el castellà»; que «el català s'ha d'utilitzar normalment, no exclusivament, normalment com a llengua vehicular i d'aprenentatge en l'ensenyament no universitari»; o quan diu, al 17.4, que «el professorat i l'alumnat dels centres universitaris tenen dret a expressar-se oralment i per escrit en la llengua oficial que elegeixin».

Per això jo anuncio que el nostre Grup ha presentat una petició de compareixença del secretari de Política Lingüística de la Generalitat i de la consellera d'Educació perquè ens expliqui el capteniment de la Secretaria en aquests fets. A més, hem requerit al Departament d'Educació per tenir accés a totes les ordres en relació amb la política lingüística que han enviat als centres docents.

Resumint, doncs, nosaltres votarem aquesta Moció perquè s'ajusta a la legalitat, una legalitat àmpliament recolzada per aquest Parlament en l'aprovació d'aquest article i dels articles de política lingüística al marc de la Llei catalana d'universitats. Donarem suport al desplegament de l'article 6.4 de la Llei, però alhora exigim el respecte dels drets individuals dels ciutadans de Catalunya i a la legalitat vigent en matèria lingüística. I exigim respecte, respecte perquè respectar la legalitat i la voluntat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya serà la millor forma perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens respectin a nosaltres. Perquè al final, senyores i senyors diputats, ja ho va dir en Fucuyama «el respecte, la confiança, és el ciment d'una societat, d'una societat madura; però el respecte s'ha de guanyar».

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyora Dellunde.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Si em permeten que m'adrexi a vostès des de l'escó, i per posicionar-nos en relació amb la Moció presentada de forma favorable perquè estem d'acord que cal fer un pas més en el procés de normalització lingüística, millor dit, cal completar-lo, completar aquest procés de normalització iniciat i

que ha aconseguit, doncs, que l'arrelament i el creixement del català a les universitats hagi estat important, com l'altre dia es va posar de manifest en aquesta mateixa cambra.

Cal, doncs, avançar en la regulació jurídica d'aquesta matèria per fer del català la llengua d'ús normal; i en això coincidim: la llengua d'ús normal en la docència universitària i, si fos possible, a la mateixa universitat. I, per tant, la llengua que s'utilitza amb total normalitat i que desenvolupi les funcions que se n'esperen. Ens empara la Llei, ens hi obliga la Llei, eh? S'ha fet la referència a la Llei de política lingüística, a la Llei d'universitats; jo li diria al senyor López que no ha de patir en el context, en la matèria en què estem parlant es diu, i la Llei diu textualment «que el professorat ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials», ni més ni menys. Em sembla que en això no hi ha motiu per patir.

Per tant, el que hem d'aconseguir és garantir els drets individuals dels estudiants per poder rebre els ensenyaments en català i per poder emprar el català en les activitats quotidianes, i el dret dels professors per poder impartir aquests ensenyaments.

Es parlava, es feia referència també a un fet que és, doncs, el que s'ha pronunciat en els últims anys, succeïx d'una manera més intensa, la mobilitat estudiantil, la mobilitat internacional dels estudiants. Doncs, bé, nosaltres pensem que la presència d'un major nombre d'estudiants estrangers no s'ha de veure, de cap manera, no s'ha de veure com una dificultat, com un aspecte negatiu; tot al contrari, ha de ser una oportunitat i ha de ser tractada com a tal, i ens hem d'aprofitar d'aquesta major mobilitat per donar a conèixer i perquè l'ús del català, doncs, aconsegueixi amb més facilitat aquesta normalitat que tots pretenem.

Coincidim en la conveniència de disposar de dades, de dades fiables, no només referides a l'àmbit de la docència, sinó també referides a l'àmbit de l'alumnat. Coincidim en la redacció de la Moció, en els termes que es presenta, hem de dir què s'entén per coneixement suficient del català, com i en quina fase del procés, doncs, evidentment, s'ha d'acreditar, i qui l'ha d'acreditar.

Pel que fa a les esmenes presentades en altres ocasions, quan s'ha intentat establir terminis i fixar la necessitat que hi hagin recursos financers, la resposta del Grup pel qual parlo ha estat la de no admetre aquestes esmenes. En el cas actual, en el cas que ens ocupa, pensem –i així ho va contestar el conseller en el moment en què se li va fer la interpellació– que el tema està prou avançat i, per tant, el fet de fixar aquest termini no ha de ser motiu, doncs, d'oposició.

Per tant, el nostre vot és favorable.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per pronunciar-se sobre l'esmena té la paraula la il·lustre diputada senyora Pilar Dellunde.

La Sra. Dellunde i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Bé, només per manifestar que acceptem la transacció de l'esmena proposa-

da per l'il·lustre diputat Castellà. M'acabem de donar les raons i, per tant, crec que..., doncs, no cal que repeti perquè ja està prou en procés d'elaboració aquest Decret i, per tant, jo només afegiria un parell de coses sobre el sentit. Jo he dit a la meua intervenció el sentit d'aquesta votació, crec que és que assumim col·lectivament tots els grups parlamentaris l'impuls que és necessari en aquest àmbit de la llengua catalana, per tant, té un caràcter essencialment també simbòlic perquè ja que, doncs, el Departament l'està portant a la pràctica.

I només un altre comentari molt breu, perquè, simplement aquest torn ja entenc que és per dir si acceptem o no la transacció. El tema de la interpellació d'aquest matí i la que vaig fer la setmana passada. Bé, tant la interpellació de beques a l'estudi com la de l'espai europeu d'ensenyament superior creiem que tenen a veure també amb una relació bilateral que hi ha entre l'Estat i la Generalitat. Per tant, crec que té absolutament sentit preguntar-se, per part de qualsevol de les dues parts, per tant, tindria sentit també preguntar-se al Congrés de Diputats, tal com ho hem fet aquí, com funciona i si funciona una relació bilateral d'aquest tipus. Per tant, creiem que al Parlament sí que hauríem de debatre qüestions com les que jo he esmentat a la meua interpellació.

I una referència final al senyor López. Moltes gràcies per la votació i esperem haver guanyat la seva confiança també.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada.

Hem acabat, per tant, el debat d'aquesta Moció, i procedirem a cridar a votació.

Senyora diputada, Pilar Dellunde, hem entès que l'esmena era acceptada tal com està, eh? *(Pausa.)* Gràcies.

(Pausa. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció en relació amb l'ús del català a les universitats catalanes, havent-se acceptat l'esmena.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Moció ha estat aprovada per 124 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Administració ambiental
(tram. 302-00099/07)

El novè punt de l'ordre del dia és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la legislació relativa a la intervenció integral de l'Ad-

ministració ambiental. Té la paraula, per exposar-la, l'illustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari Popular.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, la setmana passada, en la interpellació al conseller de Medi Ambient i Habitatge respecte a l'aplicació de la Llei de la intervenció integral de l'Administració ambiental, li plantejàvem quatre qüestions fonamentals relatives també a compromisos que havia adquirit el mateix conseller en aquest Parlament i també els grups parlamentaris que donen suport al Govern. *(Remor de veus.)*

Aquelles quatre qüestions eren la modificació de la Llei 3/98 per a intervenció integral, per adequar-la a la Llei estatal. El conseller va explicitar un compromís d'aprovació de l'avantprojecte d'aquesta Llei per a primers de l'any que ve i s'anunciava, també, una revisió del Reglament de desenvolupament de la Llei de la intervenció integral. *(Persisteix la remor de veus.)*

La segona qüestió que tractava la interpellació era respecte al Pla progressiu d'adaptació a la Llei...

El vicepresident primer

Perdó..., perdó, senyor Rodríguez, un moment si us plau, perquè es fa..., jo estic convençut que es fa difícil també per a vostè...

El Sr. Rodríguez i Serra

És fa molt difícil; per això li agrairia que m'aturés el temps.

El president

Sí, no es preocupi, l'hi aturo. *(Pausa.)* Gràcies, senyor diputats. Gràcies, senyor Rodríguez, pot seguir.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies a vostè, senyor president. La segona qüestió deia que era el Pla progressiu d'adaptació a la Llei de la intervenció integral i la simplificació de tràmits que havia estat un compromís del conseller, i per la qual cosa se'ns donava a conèixer que, casualment, aquell mateix dia –casualment–, havia estat publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* l'anunci pel qual es posava a exposició pública el projecte de decret respecte a això que hi havia preparat per part del Departament. I també ens explicitava el conseller quines eren les mesures que ells consideraven –que ho consideraven– que s'estaven adoptant per tal de simplificar els tràmits i que es va posar d'evidència que de simplificació no hi havia res de res, sinó que tot allò que se'ns estava explicitant era exactament el mateix que ja preveia el decret d'aprovació del Reglament de desenvolupament de la Llei d'intervenció integral.

lupament de la Llei d'intervenció integral. Per tant, de simplificació, cap.

La tercera qüestió era l'agilització d'expedients mitjançant recursos extraordinaris. Es va constatar que fins avui res de res de recursos extraordinaris; per al futur ho preveu, efectivament, el projecte del decret. Ja veurem a quin preu i a costa de quins recursos.

També hi havia una quarta qüestió que era la Llei de regulació del sistema d'acreditació de les EAC que l'honorable conseller també es va comprometre a presentar-la al Parlament el proper mes de maig.

Fruit d'aquella interpellació presentem aquesta Moció que crec que és terriblement benevolent, i es vénen a demanar, bàsicament, tres coses. En primer lloc, la urgència en la publicació del decret del programa d'adequacions. I parlem d'urgència sense fixar terminis per no comprometre absolutament a ningú. En tot cas, és el mateix conseller qui va fixar un termini, nosaltres preferim no posar terminis i ser d'aquesta manera, com deia, benèvolos per tal que tots els grups parlamentaris puguin donar suport a aquesta Moció. Demana també, en aquest primer punt, mesures efectives de simplificació dels tràmits que ara en el decret que està a exposició pública no hi consten realment.

La segona qüestió és la urgència en la tramitació de la Llei que ha de regular l'acreditació de les entitats ambientals de control. I també ho fem sense fixar un termini. Torna a ser el mateix conseller qui es compromet en un termini. Però preferim que en l'acord que adopti el Parlament no hi figuri un termini per tal que no es faci difícil a ningú votar aquesta Moció.

I, finalment, la darrera proposta és la creació d'una comissió interdepartamental, amb agents empresarials i amb agents socials, que estudiïn la possibilitat d'unificar el procediment d'acreditació de les entitats de control en diverses matèries, a causa que, doncs, ben probablement i ben aviat, doncs, ens trobarem amb la necessitat d'acreditar altres entitats col·laboradores de l'Administració per a realitzar altres tasques de control i verificació. I per això entenem que seria bo que aquest procediment fos un d'únic.

És per això que sotmetem aquesta Moció a la consideració del Ple.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Encara just no havia exhaurit el seu temps. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió –hi han presentat una esmena–, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. També intentarem no exhaurir el temps per defensar aquesta esmena i alhora, doncs, per fixar quin és el posicionament del nostre Grup amb relació a aquesta Moció, que ha estat catalogada com a molt tova, potser no és aquesta l'expressió, però, molt benevolent, em sembla que era l'expressió aquesta, benevolent, i que nosaltres, per descomptat, ho compartim. Ho compartim després d'haver vist, des-

prés d'haver escoltat i després d'haver, doncs, assistit a tot el debat que, amb relació a la modificació que vam convenir entre tots els grups parlamentaris de la Llei d'integració integral, doncs, varem fer en aquest Ple.

I ho dic perquè aquesta Moció, certament, afecta dues lleis diferents que concorren sobre un mateix objecte, que és, doncs, la tramitació, la legalització de les activitats que tenen alguna mena d'impacte en el medi ambient, des de dues perspectives: l'una, des del procediment en sí mateix de la Llei, que varem acordar entre tots els grups d'aquesta cambra, doncs, allargar el termini d'entrada en vigor en alguns annexes concrets d'aquest tipus d'activitats; i, l'altra, i ens sembla oportú també fer-ho en un mateix acte i en una mateixa moció, és una llei, doncs, que ens sorprèn que el Govern no hagi, encara, portat a consideració d'aquesta cambra.

I dic que ens sorprèn perquè un dels primers textos que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, majoritari en aquesta cambra, va posar a consideració de tota la cambra –i només en va rebre el suport, en aquest cas, en el seu moment, doncs, del Grup Popular– era precisament aquesta Llei, la que regula l'acreditació de les entitats de control.

I se'ns va dir: «No, escolta, quedeu-vos el text, no paga la pena perquè ja el portarem.» I recordo, i aquestes són..., el testimoni del *Diari de Sessions*, de 25 de febrer –estem parlant del 25 de febrer de 2004–, les paraules, doncs, de la il·lustre diputada del Grup d'Iniciativa, la senyora Bet Font, que dóna suport al Govern, i que enteníem que parlava, doncs, en certa manera, des del Grup Parlamentari, però amb consentiment o amb complicitat, si així m'ho permet, doncs, amb el Govern, deia: «No, no, escolti, el millor que podrien fer és que retirin aquesta Llei perquè el Govern», literalment, ho diu, «ja s'ha compromès a fer-ho amb molta urgència.» 25 de febrer, 25 de març, d'abril, de maig, de juny, de juliol, d'agost, de setembre, d'octubre, novembre, desembre, gener..., i aviat serem 25 de febrer. No sé què entén el Govern per molta urgència. Però fa un any, fa un any que se'ns va demanar expressament que retiréssim aquest text perquè el Govern amb molta urgència –fa un any, doncs– enviaria aquest text. Per tant, creiem que és realment oportuna aquesta Moció, i per aquesta raó, doncs, nosaltres li donarem suport.

I el mateix podríem dir en l'altre àmbit que toca i afecta aquesta Moció, que és el del desplegament d'aquest decret de la Llei d'intervenció, que desplega la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, no? Un decret que, doncs, també pensàvem que el tindríem, i no nosaltres, els grups parlamentaris, sinó un munt d'activitats que en aquest país estan, i permeti'm l'expressió, penjades d'un fil esperant a veure què hi diu el Govern per fer determinats tràmits o no, per fer determinades inversions o no, per regularitzar-se..., doncs, resulta que tres quartes parts del mateix.

El mandat, i en aquest cas ja no d'una expressió d'una diputada que pot no haver entès, doncs, el missatge del conseller de la celeritat i ens hem passat, doncs un any..., era..., en aquest cas, era un mandat de la mateixa llei –era un mandat de la mateixa Llei. I és curiós perquè, en aquest cas, tenia tres mesos a partir de la publicació..., descomptem el juliol i l'agost, si vostès

volien, perquè, evidentment, doncs, són vacances i també els tècnics del Departament de Medi Ambient i els polítics les han de fer, les tenen ben merescudes; però..., octubre, novembre, desembre, gener, febrer... Bé. Han superat, altre cop, també en aquest àmbit el mandat, ja no, o l'expressió dita des d'aquesta tribuna d'un representant dels grups parlamentaris que li donen suport, sinó un mandat, doncs, de la mateixa Llei.

Per aquesta raó nosaltres hi donarem suport, i, si així ho accepta –si no ens ho acceptés també hi donaríem el suport–, fer un parell de matisacions que no són substantives, que no alteren el que diu el text de la Moció que se'ns presenta..., home!, que en aquesta Comissió d'Estudi creiem, per la complexitat, per les moltes matèries que també hi tenen a veure, doncs, que s'hi incorpori, atès que el que es proposa són diversos departaments, també el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que hi té molt a dir.

I també un altre agent que ens sembla molt important, que és l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, perquè també hi tenen, jo ho crec, i molt a dir, perquè una part molt substantiva de l'annex 2 d'aquesta Llei, doncs, es tramita des de la instància municipal o comarcal, en qualsevol cas, des de la instància local representada a través de les dues institucions municipalistes.

Per aquesta raó hem fet aquestes esmenes amb la voluntat, doncs, de millorar el que ens sembla realment un text en què, per descomptat, perquè el compartim, doncs, hi donarem suport, esperant, doncs, que aquestes urgències anunciades fa un any es converteixin en realitat, no per un caprici d'aquest Grup Parlamentari, ni d'aquest diputat, ni molt menys del diputat que els parla, sinó perquè hi han un conjunt d'activitats que estan a l'expectativa de veure què han de fer per legalitzar les seves activitats, i això ens sembla que no té més espera, i, per aquesta raó, hi insistixo, hi donarem suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. En nom del Grup de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Senyor Rodríguez, miri, nosaltres no veiem en la Moció que vostè ha defensat raons objectives d'impuls de l'acció del Govern. Vostè ha dit que en la presentació de la Moció, en el text del redactat de la Moció, érem benvolents amb el Govern. Em permetrà, de bon rotllo, no?, que més aviat jo hi veig una mica d'oportunisme polític en la presentació de la Moció, sobretot escoltant al conseller, la setmana passada, i amb els compromisos que va adoptar a la cambra, no? No només va replicar la seva interpellació, sinó que es va comprometre amb uns terminis d'una manera clara en dos temes que després li referiré.

El senyor Espadaler mostrava un cert..., s'escandalitzava, eh?, de l'incompliment dels mandats. Home!, que

vostès em diguin això, que eren uns mestres, quan estaven governant, en incomplir mandats d'aquest Parlament, fins i tot de no complir-los, i el conseller es va comprometre en seu parlamentària a tot un seguit d'acords, no?, a portar en aquest Parlament.

Miri, pel que fa referència al decret que conté el..., o que ha de desplegar el programa d'adequació de les activitats, no?, el conseller, en seu parlamentària, es va comprometre, de manera clara, que el Govern, més o menys el mes de març, em sembla que les seves paraules exactes van ser «a mitjan març», aprovaria aquest decret.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

També es va comprometre a aportar en seu parlamentària el projecte regulador del sistema d'acreditació de les EAC. Si no ho recordo malament, també es va comprometre que al voltant del mes de maig portaria aquesta Llei. Per cert, que tant el decret com la Llei, per la informació que jo tinc, que suposo que vostè també deu tenir, els processos de consulta estan formulats tant a les entitats que poden participar com a les institucions que estan interessades en aquest. M'estic referint a les entitats o a les associacions municipalistes. Almenys en aquest diputat li consta que això és així, no? Per tant..., home!, procés de participació i de consulta..., ens indica aquest grau de compliment que el Govern va formular en boca de l'honorable conseller de Medi Ambient i Habitatge, en seu parlamentària, la setmana passada.

Veiem també un cert contrasentit, no?, en aquesta urgència que es reclama en la Moció amb la proposta de la creació d'una comissió específica, en què tots els sectors implicats puguin dir la seva. Home!, jo crec que en aquest procés, tant de decret com la Llei reguladora de les entitats acreditadores, que estan en procés, dic, de consulta, i, per tant, de participació, en certa manera ja està suplint aquesta feina que vostè demana en la creació de la Comissió específica, que se'ns diu, d'Estudi, no?, i que el fet de constituir-la el que segurament ens portaria és a retardar la tramitació d'aquesta Llei.

Com que ens consta que tant el decret..., s'aprovarà al voltant del mes de març, com que la Llei reguladora del sistema d'acreditació de les entitats col·laboradores estan en aquest tràmit de consulta i de participació, el Grup Parlamentari dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi no votarà a favor d'aquesta Moció.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre senyor Xavier Vendrell, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he estat a punt de fer la intervenció de l'escó estant; no voldria que s'hagués interpretat com una desconsideració per la Moció, simplement perquè els arguments que

puc aportar són exactament els que ha aportat el diputat del Grup Socialista. Crec que és obvi: al punt 1 es demana una qüestió que el conseller es va comprometre que estaria feta al març; al punt 2 es demana una qüestió que el conseller es va comprometre que estaria feta al maig. Per tant, jo crec allò que vostès demanen i que, els ho he de dir, crec que tenen raó a demanar-ho, segurament que ja hauria d'estar fet, però ens hem trobat molta feina pendent de fer, i, per tant, anem fent pas a pas.

I, finalment, el tercer aspecte que ens demanen, la creació de la comissió..., si volem anar de pressa, si creem la comissió és la garantia que no hi anem. És allò que diuen: si vols que una cosa no avanci, crea una comissió. Com que volem que avanci, permeti'ns..., votarem en contra de la creació d'aquesta comissió.

Per aquests motius, doncs, votarem en contra de la proposta que fan.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Vendrell. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Molt en el mateix sentit del que deia el senyor Vendrell, i també sense ànim que s'interpreti que no hi ha voluntat de fer un diàleg avui aquí sobre aquest tema; però és que els temes que planteja la Moció són molt concrets, i les respostes que nosaltres hi donem també.

El senyor Espadaler feia esment del que jo havia dit fa gairebé un any, i és cert que en aquells moments s'estava tot just a l'inici de tot un treball d'elaboració, doncs, de decrets o fins i tot d'avantprojectes de llei. I sí que és cert que jo, abans de donar una opinió com a grup que dóna suport al Govern, vaig fer la consulta i que en aquell moment potser es va pecar d'optimisme. Jo, amb el mateix ànim que feia la setmana passada el conseller, reconeixent que és cert que hi han hagut uns retards, doncs, diré: sí, hi han hagut retards, ens vàrem equivocar en les previsions de temps, però ara en aquests moments la feina està tan avançada que jo crec que no tornarà a haver-hi error en aquesta previsió de terminis.

I per això jo crec que el millor és remetre's al *Diari de Sessions* per veure què va dir el conseller Milà la setmana passada, quan parlava que la feina que ha fet el Govern darrerament, de treball amb la Federació i l'Associació de Municipis, que el senyor Espadaler deia que no els hem d'oblidar –no els hem d'oblidar–, amb les federacions, col·legis de professionals, etcètera, doncs, fa preveure que a mitjans de març puguem aprovar definitivament el decret. Per tant, el primer punt nosaltres entenem que no és necessari. Hi ha la paraula del conseller, davant de tothom, que s'hi compromet.

I en el segon punt, en el de la llei de regulació de les entitats col·laborades de l'Administració, doncs, igual-

ment, el mateix: el *Diari de Sessions*, fins i tot a la mateixa pàgina, diu que en aquest moment ja hi ha l'avantprojecte pendent, ja, d'aprovació; també s'han consultat els sectors i s'han recollit les alegacions, i que, per tant, entre març i abril es farà la tramitació institucional i es preveu que es pugui presentar al maig aquí en el Parlament. Per tant, entenem que és sobrer fer aquest segon punt que vostès ens plantegen.

I pel que fa a la comissió, doncs, ja s'ha dit; també ho diu el *Diari de Sessions*, que ja s'ha estat treballant amb moltíssims sectors, ja s'han consultat els sectors indicats dels diversos àmbits, d'Interior, de Medi Ambient i Habitatge, de Treball i Indústria, etcètera. I, per tant, si el que volem és anar per feina, no cal fer-ho, institucionalitzar aquesta comissió, si l'objectiu ja s'ha complert. I, per tant, entenem que no és necessària.

I per això el nostre vot serà contrari.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Font. El senyor Santi Rodríguez es pot pronunciar entorn de l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'alguna intervenció un acaba tenint potser la sensació, fins i tot, que potser han decidit el posicionament del seu Grup respecte d'aquesta Moció, fins i tot, abans de llegir-se el text pròpiament dit de la Moció, no? Perquè al punt 3 no estem demanant, ni molt menys, que s'ajorni la llei de regulació de les acreditacions a les entitats ambientals, sinó que fa un nou plantejament que va molt més enllà d'això. No estem dient que s'aturi aquest Projecte de Llei, sinó que simplement estem dient: escolti'm, avaluï aquesta possibilitat, atès que en aquest moment es donen circumstàncies diferents respecte d'altres aspectes que no es donaven precisament ara fa un any.

És igual. En qualsevol cas, el senyor Terrades ens acusava d'oportunisme. Senyor Terrades, si haguéssim volgut ser oportunistes, no hauríem esperat al febrer de l'any 2005 per fer aquesta interpellació i aquesta Moció; l'hauríem presentat..., miri, tres mesos després del 25 de febrer, perquè va ser el seu Grup qui es va comprometre que la llei d'acreditació... –sí, miri, pot mirar l'acta a què feia referència el senyor Espadaler–, es va comprometre que en tres mesos es presentaria el Projecte de Llei d'acreditació de les entitats ambientals de control. El seu Grup, tres mesos. Si haguéssim estat oportunistes, hauríem esperat els sis mesos que deien des del Grup d'Esquerra Republicana; el 25 de febrer, el mateix dia. Si haguéssim estat oportunistes, hauríem esperat un temps prudencial, no un any, que hauríem considerat molt urgent, com se'ns deia des dels escons d'Iniciativa per Catalunya i que ha recordat el senyor Espadaler.

Hi ha el compromís del senyor conseller, de l'honorable conseller, respecte del compliment d'uns terminis. No diem que no, no diem que no hi sigui. El que pas-

sa és que ens trobem amb aquesta interpellació i aquesta Moció després que s'hagi incomplert un termini legislatiu; no un manament d'aquest Parlament: un termini legislatiu. El 30 de juny aquest Parlament aprovava la Llei 4/2004, que donava al Govern un termini de tres mesos per publicar el programa d'adequació. Si haguéssim estat oportunistes, hauríem esperat els tres mesos exactes de la publicació de la Llei en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i hem esperat set mesos, senyor Terrades.

Però també hi ha incompliments per part del conseller respecte dels compromisos adquirits en la seva compareixença del febrer de l'any 2004, en comissió parlamentària, respecte del desenvolupament de la Llei de la intervenció integral. Són poques, ben poques, les raons objectives que no hi han per donar impuls al Govern, senyor Terrades. En la interpellació dèiem, i ho considerem necessari: cal donar corda a aquest Govern.

Però, permeti'm, senyor president, en la Moció justament anterior vostès argumenten: «Votarem en contra d'aquesta Moció, perquè hi ha el compromís del conseller.» Permetin que els ho recordi: en la Moció exactament anterior a la que votarem ara es demanava al Govern que elaborés un decret, que el conseller no només es va comprometre...

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez, se li ha acabat el temps.

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, senyor president.

El vicepresident primer

No, però és que ens ha de dir si accepta o no l'esmena.

El Sr. Rodríguez i Serra

Acabo de seguida, senyor president. Que el conseller s'havia compromès a publicar i que s'ha reconegut que està en elaboració, i l'hem votat tots els grups. Haurien acabat abans si haguessin dit: «Els el votem en contra perquè ho presenta l'oposició.»

El vicepresident primer

Senyor Rodríguez, digui'ns si accepta l'esmena del Grup de Convergència i Unió, si us plau.

El Sr. Rodríguez i Serra

Senyor president, atès que els grups que donen suport al Govern no tenen intenció de donar suport a aquesta Moció, nosaltres admetrem les esmenes, continuem sent benivolents, tan benivolents com hem estat amb la Moció, i admetrem les esmenes presentades.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor Terrades, digui'm, per què demana la paraula?

El Sr. Terrades i Santacreu

Per al·lusions i contradiccions evidents.

El vicepresident primer

Té trenta segons.

El Sr. Terrades i Santacreu

Trenta segons. Senyor Rodríguez, aquest Govern té corda, i té corda per a molt temps.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció, amb l'acceptació de l'esmena presentada.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i dotze minuts.